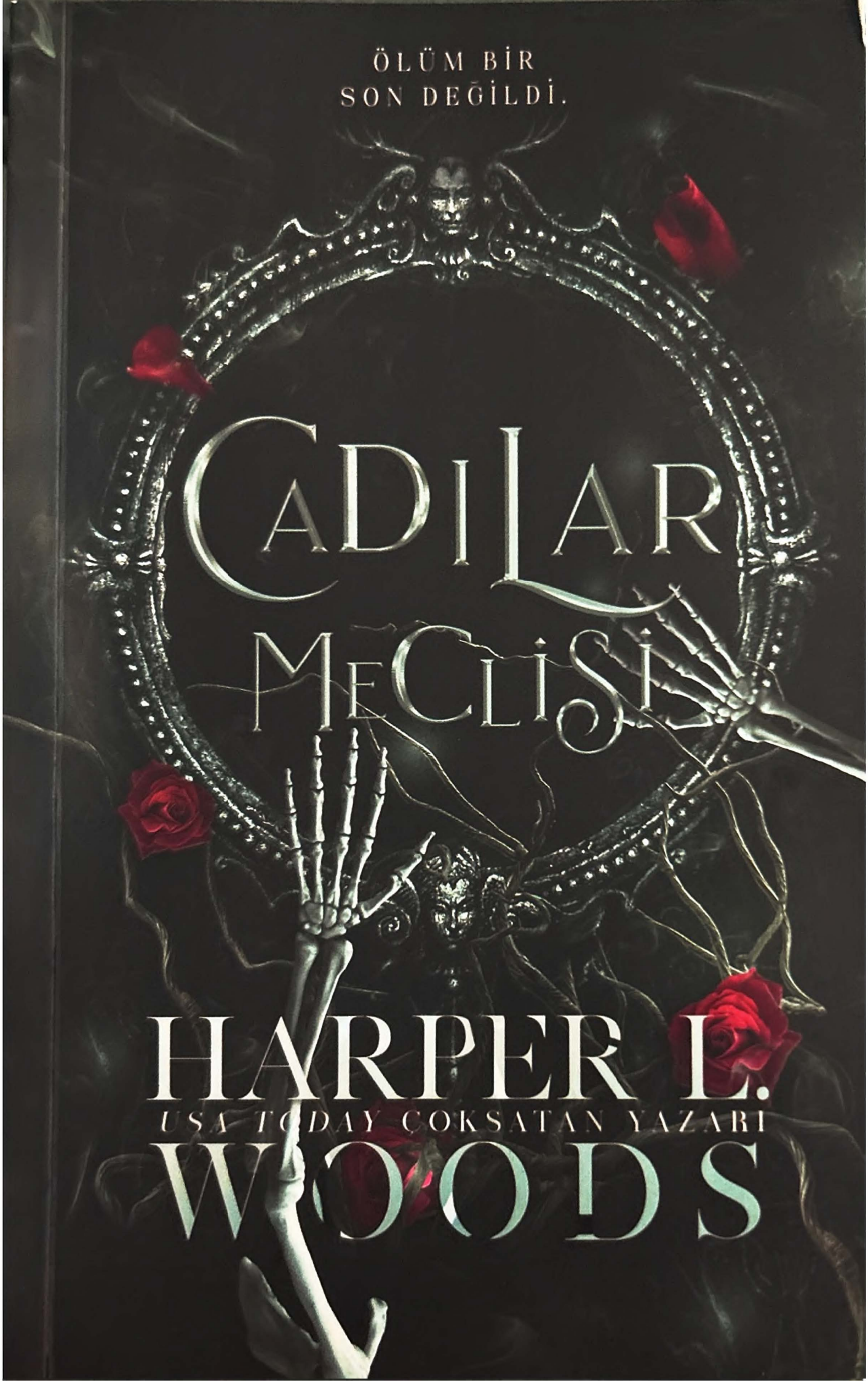
ÖLÜM BİR
SON DEĞİLDİ.

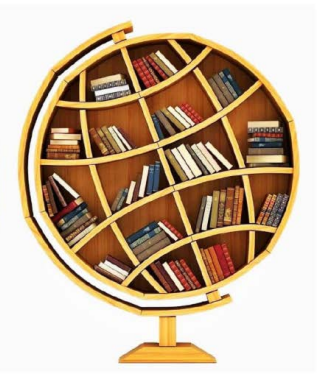

CADILAR MECLİSİ

HARPER L. WOODS

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

TETİKLEYİCİ / İÇERİK UYARISI

Cadılar Meclisi, gotik esintiler ve karanlık akademi ortamı içeren bir paranormal romandır. Bu serinin erkek kahramanı otoriter ve manipülatiftir. Tipik -ahlaki açıdan gri- anti kahramanın ötesine geçen ve SDM*'sini alan gerçek bir kötü adamdır.

Bu kitap, sansürlenmiş şiddet, cinsel içerik, küfür ve geçmiş travmalar gibi bazı okuyucuların hassas olabileceği konuları içerir.

---

* Sonsuza Dek Mutlu. (e.n.)

GİRİŞ

MARIC GRAYSON THORNE

Doğumumdan bu yana geçen 329 yılın sonunda, hayattaki güzel şeylerin değerini anlamaya başlamıştım. Kemerli pencerelerdeki özenle kesilmiş renkli camların güzelliği ve Hollow's Grove Üniversitesi'nin, koyu renkli taş döşemelerine yaydıkları ışık prizmaları, bunlardan sadece biriydi. Bana mahkeme salonuna kadar eşlik eden elçiden yayılan cadı kanının cezbedici kokusu, bunu azaltmayacaktı.

Üst Meclis,* söz konusu kıymetli okullarının atadığı erkek müdür olsa bile hiç kimseyi uzun süre beklemezdi. Önümüzdeki patika örümcek ağları ve tozla kaplıydı. Buraya en son elli yıl önce ayak bastığımı varsayarsak, o zamandan beri Üniversite'nin nasıl bakımsız kaldığını görünce burnumu kıvırdım.

Yanımdaki cadı, koridorun sonundaki mahkeme kapısının önünde durdu. Manikürlü elini kilidin üzerinde sallayarak demir ve altın mekanizmanın birbirinden ayrılana kadar dönmesini izledi. Dişliler yavaşça döndü, dalgalanmanın etkisiyle diğer kilitler de onu takip edene dek yukarı kaydı. İki kapının

* Üst Meclis tabiri sadece ölü-dirilmiş iki lider cadı için kullanılır. Kitabın ilerleyen kısımlarında ikisinden Üst Meclis veya Üst Meclis üyesi olarak bahsedilecek. (e.n.)

birleştiği alan boyunca kilitlenen parmaklıklar nihayet geri çekildi. Açıldığını belli eden yumuşak klik sesi, cadının kolu kavraması için bir işaretti.

"George Collins'in kız kardeşiyle aranızda kaç kuşak fark var?" Bu soruyu, cadı omzunun üzerinden bana bakarken onu sinirlendirmek için sormuştum.

"*Üst Meclis* ile aramda dokuz kuşak var," dedi alaycı bir ifadeyle.

Cadılar, yüzyıllar boyunca onlara hükmetmiş olan iki cadı liderinin başına gelenleri tartışırken her zaman çok asabi olurlardı.

Susannah Madizza ve George Collins, Hecate cadıları onları dirilttiği zaman, Üst Meclis'in iki tarafında yerlerini almışlardı.

"Yazık olmuş," dedim sırıtarak. "Sarah Collins ölmeden önce oldukça sevimliydi. Bunu torunlarına aktaramamış olması büyük talihsizlik."

Açtığı kapıdan içeri adım attığım an cadının yüzü şokla asıldı. Sağa dönerek Üst Meclis'in beni beklediği mahkeme odasına doğru ilerledim. Eşlikçim büyük, büyük, büyük büyükannesinin onu yetiştirmek için uygun gördüğü, tıpkı iyi bir köpek yavrusu gibi kapıda kaldı.

Arkamdan, "Konuşana bak, seni ölümsüz piç!" diye bağırmıştı.

Mahkemenin ana kapılarını kavrayıp hızla açarken bir yandan da takım elbisemin ceketini ve yakasını düzeltiyordum.

Üst Meclis, yüzyıllar önce yaptırdıkları yaldızlı sandalyelerde oturuyordu. Bir zamanlar Susannah Madizza olan kadın öne doğru eğilmişti, iskelet parmakları sandalyenin kollarını kavrıyordu. Başlığı yana doğru kaymıştı. Daire şeklindeki odanın kaleydoskop pencerelerinden süzülen güneş ışığı, yüzünün görünen kısımlarını aydınlatıyordu.

Vücudundaki etler çoktan çürümüştü. Geriye kalan tek şey, gözlerini bana dikmiş cılız bir iskeletten ibaretti. Boynu, onu astıkları noktadan kırıldığı için doğal olmayan bir açıyla eğilmişti. Yana doğru aldığı hafif eğim, uzun yıllar önce nasıl öldüğünü gösteriyordu.

Beni bir şekilde *görmesine* rağmen göz çukurları boştu. "Çocuklarımıza bir kez daha eziyet mi ediyorsunuz, Müdür Thorne?" diye sordu. Ürkütücü, yaşlanmayan sesi, aramızdaki havayı dolduruyordu. Parmak kemiklerinin ucuyla sandalyesinin koluna sabit bir ritimle vurduğunda bunu sabırsızlığıma inen bir darbeymiş gibi hissettim.

Büyüsünün diğer parçası onun yanında oturuyordu. Dişiliğinin eril karşılığıydı.

George Collins'in, -erkek cadıların büyülerini korumayı seçmeleri halinde üremelerini yasaklayan kurallar yüzündensavunacağı bir soyu yoktu. O da tıpkı Susannah gibi iskelet görünümündeydi ama boynu diğer tarafa doğru kıvrılmıştı. Kemiklerinden görebildiğim kadarıyla derin kesik izleri vardı. Bunlar, ölümünden önceki saatlerde maruz kaldığı işkencenin kanıtlarıydı.

"Zannediyorum ki beni buraya torununuza olan tavrımı tartışmak için çağırmadınız, Üst Meclis," dedim dişlerimin arasından.

Benim türüm kimseye boyun eğmek zorunda değildi. Ama damarlarımızı etimize bağlı tutan büyü, -bizi hapseden bedenlerden kurtulmak istiyorsak- cadılara bağımlı olmamıza neden oluyordu.

Hiçbir zaman yeni bir forma ihtiyacımız olmayacağını, bizi sonsuza kadar tutabilecek bir bedene sahip olmamızın lütuf olacağını düşünmüştük.

Yanılıyorduk.

Kadın mevkidaşı araya girmeden önce, "Üniversiteyi yeniden açmaya karar verdik," dedi George. "Hepimizin taze kana ihtiyacı var. O gün gördüğümüz ilgi çoktan hafızalardan silindi."

"Her ne kadar yeni kanlardan beslenmek için memnuniyet duysam da kapılarımızı bir kez daha açarken dikkatli olmayı tavsiye etmek zorundayım. Yeniden açıldığımızı duyurduğumuz an, dedikodular yayılacaktır," dedim. Gözlerimi bana dönük iki iskeletin arasında gezdiriyordum.

"Cadılar, iki kuşaktır büyülerini kapalı kapılar ardında öğrenmeye mecbur bırakıldı," dedi Susannah tahtından kalkarken. Siyah pelerini etrafını sarıyor, kürsünün merdivenlerinden inerken kemiklerini gözlerden saklıyordu. "Onların düzgün bir şekilde eğitilmelerinin zamanı geldi. Her yıl, Crystal Hollow dışından sadece on iki yeni öğrenciye kapılarımızı açacağız. Ayrıca tespit ettiğimiz güçlere dayanarak bize katılacak olanları bizzat seçtik. Resmi bir duyuru olmayacak." Elinde tuttuğu listedeki karışık el yazısına rağmen seçilen kişilerin isimleri okunuyordu.

"Geçen sefer yaşananların tekrarlanmaması için bir güvencemiz var mı?" Sadece kendi türümün güvenliğini düşünerek sormuştum. Öldürülmemiz zor olsa da elli yıl önce meydana gelen katliamda bazılarımız zarar görmüştü.

"Eğer kapılarımızı bir kez daha açmazsak cadıların çiftleşebilecekleri kimse kalmayacak. Biz yok olursak, siz de yok olursunuz. Yaşamak için halkımızın kanına ihtiyacın olduğunu unutma, Alaric," dedi Susannah. Ardından bana sırtını dönerek kendisini bekleyen tahta doğru ilerledi.

Dişlerimi sıktım ve bedenimi basit bir şekilde eğilmeye zorladım. "Sanki böyle bir şeyi unutmama izin verirmişsin gibi," diyerek elimdeki listeyi buruşturdum.

Onlara sırtımı dönüp görüş açılarından çıktığım sırada yanağımdaki kas seğirmeye başlamıştı.

Siktiğimin cadıları.

1

WILLOW

İki ay sonra...

Fısıldanan kelimeler.

Gözlerimi yeterince uzun süre kapalı tutarsam, belki de geçen haftanın bir rüya olduğuna kendimi ikna edebilirdim. Bir kâbusun hayaleti, hayal gücümün en kötü ürünü, uğruna yetiştirildiğim günün ta kendisi.

Ve kaçmaktan başka bir şey istemediğim gün.

Arkamdan gelen fısıltılar, sanki kendimi onlardan ayırmayı başarmışım gibi bir balonun içindelerdi. Annemin arkasından mırıldanan herkes, asla anlayamayacakları bir kadına veda etmek için sıranın kendilerine gelmesini beklerken bile kendimi gözlerimi açmaya zorlayamıyordum.

Babamın, tüm hayatım boyunca bana aşıladığı şeyi yaptım ve ayaklarımı omuz genişliğinde açarak durdum. Her şeye hazırlıklıydım, bir avcının her an saldırmasına ya da daha kötü bir şeye. Ayakkabılarımın altındaki fayans doğal değildi; neden olduğu aralık, ruhumu bir bütünmüş gibi hissettiren tek şeye dokunmamı engelliyordu.

Ayaklarımın altındaki çamura.

"Low," dedi alçak bir ses.

Biri elime dokundu, çok iyi bildiğim küçük parmaklar benimkilere dolandı. Ash, adımı söyledikten sonra bile yanımda durup kendimi toparlamam -beni tüketmekle tehdit eden gücü durdurmam- için bana bir şans verdi. Kendi güvenliği adına, kardeşime gerçekte ne olduğumuzu söylememiştik. Eğer büyüsünü keşfedip Cadılar Meclisi'nin başımıza üşüşmesine neden olursa, onu nelerin beklediğini bilmemesi gerekiyordu.

Onu korumak için güçlü olması gereken kişi ben olmalıydım. Ne de olsa, herkesin görebileceği bir tabutta çürüyen sadece *benim* annem değildi; onun da annesiydi.

Ailemizin ve annemizin fotoğraflarına bakarken gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Gülümseyen yüzler kalabalığa bakıyor, aldatıcı bir şekilde insan gibi görünüyorlardı. Sanki buraya aitmişiz gibi. Oysaki sahip olduğumuz bu tek gerçek yuva ne olduğumuzu bilseydi, bize asla kucak açmazdı.

İnsanların, kalplerinde sahip oldukları anlayışın belli bir kapasitesi vardı. Atalarımı neredeyse yok eden girişimler bir kanıt olarak düşünülürse, gerçek cadılıktan uzak durma eğiliminde oldukları ortadaydı.

Anneme attığım tek bir bakışla yüzümü buruşturdum ve öfkemle mücadele etmek için neden gözlerimi kapattığımı hatırladım.

Ruju uygunsuzdu. Kamufle olmayı tercih eden annem için fazla kırmızı ve küstah bir renkti. Annemi törene hazırlamakla sorumlu olan kişinin onu hiç tanımadığı belliydi. Annemin, tekmeler ve çığlıklar eşliğinde Crystal Hollow'a geri sürükleyecek olan Cadılar Meclisi'nden uzakta, dolu dolu ve mutlulukla yaşadığı hayatından kalan gülme çizgilerini kapatmıştı.

İnsan geleneklerine göre gömülmesi yeterince kötüydü. Kalıntıları, onu elementten koruyan toprağın altındaki bir kutuya

hapsedilmişti. Bu yüzden, babam anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeliydi. Gece yarısı, toprak henüz tazeyken mezarlığa gizlice girecek ve onu tabutun üstüne yatırıp huzur bulabilmesi için yeniden gömecekti.

Hızlıca ileri doğru uzanıp boynuna taktığı tılsımı kavradım ve zincir kopana kadar çektim. Tılsım boynundan koparken arkamda fısıldaşan aptallar şok içinde nefessiz kalmıştı ancak yanımda duran Ash'e baktığımda, onun umurunda bile olmadığını gördüm.

Kahverengi gözleri, eğer annem gözlerini açabilse onunkilerin mükemmel bir yansımasıydı. Babalarımız farklı olduğu için benimkilere hiç benzemiyorlardı. Saçları siyahı andıran maun rengindeydi ve sahip olduğu sıcak yansımalar, cenaze evinin parlak ışıkları altında hafifçe ışıldıyordu.

"Hadi gidelim buradan," diyerek başımla salonun girişini işaret ettim. Ash, belli belirsiz başını sallayıp annemize son bir kez baktı.

Bundan sonra olacakları ikimiz de biliyorduk. En nihayetinde vücudunu saran ve onu bizden yavaş yavaş alan hastalığa yenik düştüğünde, Ash'le ilgili ne yapacağıma dair bana oldukça net talimatlar vermişti.

Ash, elimi bırakıp sıraların arasından geçerek çıkışa doğru ilerledi. Başını tıpkı annem gibi öyle bir vahşilikle dik tutuyordu ki neredeyse sırıtacaktım. Ancak etraftaki insanlar, ölümün peşimizde olduğundan ve yakında kardeşimle beni de esir alıp bizi erkenden mezara koyacağından bahsediyorken, bu isteğimi bastırdım.

Büyü, bir cadı tarafından yeterli miktarda kullanılmazsa çevresini yakıp kavurmanın bir yolunu bulurdu. Eğer çok uzun süre göz ardı edilirse de sonunda cadının kendisine saldırırdı.

Tıpkı anneme olduğu gibi.

Çıkışa yaklaştığımızda beyaz fayansları çamur kaplamaya başlamıştı. Annem Flora Madizza'yı uğurlamak için içeri girenlerin ayakkabılarına bulaşıyordu.

Bu bir bakıma uygun sayılabilirdi. Çok geçmeden geldiği toprağa geri dönecekti. Babam onun son isteğini yerine getirdiğinde, toprağa gömülecekti. Sonunda ona huzur veren yerde, evinde olacaktı ve gücü bize seslenen doğaya geri dönecekti.

Bir el koluma dolandığı sırada çıkışa doğru yürüyor, bizden hoşlanmayan bu kadar insanla aynı odada olmanın boğucu baskısından kaçmak için acele eden kardeşimi takip ediyordum. Ash, pek çok kişinin bizden neden korktuğunu anlamamış olabilirdi ama o da daha azıyla karşılaşmış sayılmazdı.

Başımı yana çevirip beni tutan kişiye ters ters baktım. Adam yutkunmadan önce parmakları bir an kolumu daha sıkı sardı.

"Geleneklere göre, kasabalıların saygılarını sunabilmeleri ve size başsağlığı dileyebilmeleri için kalmanız gerekiyor," dedi ve bakışlarımın göğsünden aşağıya, izinsiz olarak bana dokunan eline kayışını izledi.

Yavaşça elini çekti, sanki beni sadece istediği için serbest bırakmış gibi rahat davranıyordu. Gözlerimi tekrar onunkilere diktim. Muhtemelen bir iblis olduğunu düşündüğü şeyle göz temasından ürküp geri çekildiğinde, çarpık bir şekilde gülümsedim. Aynaya her baktığımda o ürkütücü bakışla karşılaşıyordum. Kehribar rengi olan gözüm doğal görünürken, soluk menekşe rengindeki diğer gözüm bu doğallığa pek uyum sağlamıyordu. Çoğu kişi bunun garip bir mavi tonu olduğunu düşünürdü. Alışılmadık olsa da duyulmamış bir şey değildi. İnsanlar ancak yakından baktıklarında gerçeği anlıyorlardı.

Babamın soyundan gelen bir hediye, yüzyıllar önce kaybolmuş bir özellikti.

"*Geleneklerinizi* ne zaman önemsedim, Bay Whitlock?" Güvensizliğinin dalgası üzerime çökerken bol, gri hırkamı bedenime daha sıkı sardım. Kardeşimin çıkışta beklediği yere doğru döndüm ve ona doğru ilerlerken dudaklarımı büzdüm.

Bu noktadan sonra annemin bedeniyle ne isterlerse yapacaklardı ve ben de onun isteklerini, istediği gibi yerine getirmeye devam edecektim. Ash, ona ulaştığımda bana doğru yaslanıp dışarı çıkabilmek için kapıyı çekerek açtı. Annemin tabutuna doğru son bir bakış attım, artık geri dönüş olmayacağını biliyordum.

Annemin koruması olmadan ailemin seçtiği kader, istesem de istemesem de benim için gelecekti.

"Eşyalarını topla," dedim. Boğazımı tıkamış gibi görünen duygu dalgasını, yutkunarak geçiştirmeye çalışıyordum. Kasabadaki insanlar ses kısıklığı nedeniyle buna genellikle boğaz gıcıklanması diyorlardı. Bu benzetmeyi hiç anlamamıştım. Daha çok, orada beni içten içe ele geçirmek isteyen bir mezar toprağı varmış gibi hissediyordum.

Ben ön kapıyı arkamdan kapatırken Ash kahverengi gözleriyle yüzüme bakıp, "Gitmek istemiyorum," diye yalvardı. Kapı kolayca kapandı. Normalde yazın nemli havası yüzünden kabaran ahşap, çerçeveye otururken zorlanırdı. Ash'e sırtımı döndüm ve sürgüyü yerine oturtup zinciri -mevsime uygun olmayan havayı fazlasıyla içeri alan- boşluktan geçirdim.

Vermont Dağlarındaki küçük kasabamızda bile eylül ayı genellikle bu kadar soğuk geçmezdi.

Annemin töreni için giydiğim siyah, düz ayakkabıları tekmeleyerek çıkardım ve kardeşimin yüzüne bakmak için dönerken onları kenara doğru ittim. Annemin gittiğini, çok yakında

bu evin boş kalıp unutulacağını bilsem bile onun kurallarına karşı gelmeyi kendime yediremiyordum.

Artık umursayamayacağı kurallarına.

Öne doğru eğildim, dudaklarımı Ash'in alnına değdirirken gözlerim doldu. Dokunuşumun altında iç çektiğini hissedebiliyordum. Geri çekildiğimde bakışlarımız buluştu.

"Burada kalamayacağımızı biliyorsun," dedim. Bir kolumu omzuna dolayıp onu dar girişten çıkardım ve oturma odasının girişindeki merdiven boşluğuna doğru yöneldim.

Omuz silkip kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "Neden? Neden bana nereye gittiğini söylemiyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Annemin ona söylemeyeceğime dair bana yemin ettirdiği sır, Ash'in kendi güvenliği içindi, bunu biliyordum. Keşke anlamasını sağlayabilseydim. Böylece, bana verdikleri görevi ne kadar az önemsediğimi görebilirdi.

Eğer her şeyi kendi yolumla yapabilseydim, kader avucunu yalayabilirdi.

"Büyüdüğünde sana anlatacağım. Söz veriyorum," diye açıklayıp merdiven boşluğuna yöneldim.

Elimi, ceviz ağacından yapılmış eski korkuluklara yerleştirip ilk adımımı atarken yatak odama doğru baktım. Kendimi battaniyelerin altına gömme dürtüsü her şeyi bastırıyordu. Dünyadan, özellikle de üzerime baskı yapan sorumluluklardan ve beklentilerden saklanmak istiyordum.

"Yıllardır aynı şeyi söylüyorsun! Ne zaman?"

Ellerimi yüzümde gezdirdim ve basamaktan inip Ash'in önünde diz çöktüm. "On altı yaşına geldiğinde sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

"Neden şimdi değil?" diye sorarken altdudağı titriyordu.

Annemiz, ne olduğumu ve bunun bana yakın olanlar için ne anlama geldiğini öğrendikten sonra tekrar çocuk sahibi olmak

istememişti. En azından, Ash'i tüm varlığımızla koruyabilirdik. Bu süreçte onu neredeyse hiç tanımadığı insanlarla bırakmamız gerekse bile.

Babasının ailesiyle birlikte yaşaması, bir türlü kaçamadığım bu aptalca görevde benimle birlikte ölmesinden çok daha iyiydi.

"Seçme şansım olsaydı seni bırakmazdım. Lütfen buna inan," diyerek ellerini ellerimin arasına alıp onları sıkıca tuttum. Gözlerinde biriken yaşlardan anladığım kadarıyla bana inanıyordu. Hayatı boyunca benim tüm dünyam olmuştu. İlk başlarda büyüye çok uzak hissediyordum; o zamanlarda annem, pratik yapmam için beni onunla motive ediyordu.

Onun güvende olduğunu bilmek yaptığım onca pratiğe değerdi.

"O zaman benimle gel," dedi dişlerini alt dudağına geçirerek. "Yeni bir iş bulana kadar babam sana da bakar. Bakacağını biliyorsun."

Bakardı. Ash'in babası, benimki gibi değildi. İyi, sabırlı, sevgi dolu ve sıcak biriydi. Bir babada olması gereken her özelliğe sahipti. Sadece annemizin gizlilik ihtiyacı yüzünden oğluyla daha fazla zaman geçirememişti.

Yine de beni başıma geleceklerden ve Ash'i de tüm bunlar yaşanırken yanımda olma tehlikesinden koruyamazdı.

"O kadar kolay değil, Böcek," dedim. Bu sevgi sözcüğünü aylardır kullanmamıştım. Ona bu ismi takan annem olsa da hastalığı konuşma yetisini elinden almıştı.

O olmadan kullanmak yanlış geliyordu.

Annemin paltosu, sanki evin içinden hayali bir esinti geçiyormuş gibi askıda sallanıp omurgama bir ürperti gönderdi. Bana Ash'le gitmemin ne kadar imkânsız olduğunu hatırlatıyordu.

"Kolay olabilir. Sadece bana söz ver. Nereye gidersek gidelim, birlikte olacağımıza söz ver," deyip göğsüme daha da gömüldü. Onu sıkıca tuttum, boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkundum ve burnumu çekme dürtüsüne direndim.

Asla yapmamaya yemin ettiğim tek şeyi yaptım.

Ona sımsıkı sarılıp, "Söz veriyorum, Böcek," dedim.

Yalan söylemiştim.

2

GRAY

Mahkeme'ye girerken boynumu yana doğru eğdim ve bakışlarımı çemberin etrafında gezdirdim. Üst Meclis'in durduğu kürsünün her iki yanında, renkli tören cüppeleriyle altı cadı oturuyordu.

"Birkaç ay içinde üst üste iki çağrı. Bu sefer beni huzurunuza layık görecek kadar şanslı kılan nedir, Üst Meclis?" diye sorarken eğilip kolumu alaycı bir şekilde salladım.

"Dikkatli ol, Alaric. Seni çoğu zaman eğlenceli bulsak da sabrımız taşıyor," diye uyardı Susannah.

Omuz silkip beni onaylamayan bakışlarla izleyen cadılara baktım. "Hissedebildiğinin farkında değildim."

Susannah, kemikli elini kaldırıp yüzüne dokundu. Elini iskeletinin üzerinde gezdirirken başlığını geriye itip kızgınlığının en kötü halini ortaya çıkardı. Bir varlığın derisi bile yokken ruh halini anlamak çok zordu.

Gözlerini devirmek, yanak seğirmesi ya da dudaklarını büzmek yoktu. Üst Meclis'in ruh halini çözmek onlarla birlikte bu yarı ölümlü bedende geçirdiğim yüzyıllar boyunca benim için bir oyun haline gelmişti.

George, "İki gün sonra dersler başlayacak, ondan önce almamız gereken son bir öğrenci daha var," dedi. Eğer yapabilseler, beni parçalara ayıracak olan meclis üyelerine işkence etme zevkini ellerimden almıştı. Neyse ki bana karşı gerekli güçten yoksunlardı ve benimle birlikte bu sonsuz sefalete mahkûm olacaklardı.

Cehennem ateşini, beni buraya hapsetmek için yaratılmış bedene tercih ederdim.

"Her hane için çoktan iki yeni öğrenci topladığımızı düşünüyordum. Bu varsayımımda yanılıyor muyum?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Adamlarım, Crystal Hollow'u çevreleyen büyülü bariyerin dışından iki beyaz, iki mor, iki gri, iki mavi, iki kızıl ve iki sarıyı başarıyla toplamıştı.

Susannah kürsüsünde daha dik oturarak, "Yeni bir cadı bize kendini gösterdi," diye açıkladı. Ardından yanındaki simetrik çizgilere, kasabadaki hanelerin her birine liderlik eden on iki cadıya baktı. Onlar Crystal Hollow'u kuran ilk on altı ailenin temsilcileriydi; aradan geçen yüzyılların ardından, o asil soydan geriye sadece onlar kalmıştı.

"O halde bu, gelecek yıl katılabileceği anlamına mı geliyor? Eğer on altı yaşındaysa, Hollow's Grove'da okumak için daha dört yılı var demektir, " deyip yavaşça kendi etrafımda tur atmaya başladım, herhangi birinin bu düşüncemi tekrarlamasını bekliyordum. Hollow's Grove'da tüm öğrencilerin en az yirmi yaşında olması gerekiyordu. Okul sınırları içinde, haftada bir kez gerçekleşen Hasat zamanı yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda, yirmi yaş sınırı bir kural haline gelmişti.

Beyaz cadılardan biri oturduğu yerden kalktı. Pırıl pırıl cübbesinin kumaşına dikilmiş küçük kristaller ışıldarken bana

bir dosya uzattı. Dosyayı alıp manila* sayfasını çevirerek açtım ve bir bilgi yığınının üstünde duran fotoğrafa baktım.

Şaşırtıcı derecede birbirinden uyumsuz gözler bana bakıyordu; soldaki soluk, açık bir mor, sağdaki ise sıvı altın gibi parlıyordu. Derin ve kenarları çekik olan bu gözler, koyu zeytin rengi bir tenle çevriliydi. Omuzlarına dalga dalga dökülen ve neredeyse siyaha çalan maun rengi saçları, büyüleyici kıvrımlarını örtercesine giydiği deri ceketin üzerinden parlıyordu.

Fotoğrafı aşağı kaydırdım. Dosyanın üstündeki isim, kaşlarımın soru işaretiyle kalkmasına neden oldu. "Willow *Madizza* mı?" diye sordum, Susannah'dan arta kalanlara bakarak. O, Madizza soyunun sonuncusuydu. Gerçekten hayatta olmadığı ve kendi türünden ayrı yaşadığı düşünülürse, onun için önemli sayılıp sayılmadığından pek emin değildim.

Susannah, "On altı yaşında değil, uyanışının ardından dört yıl boyunca kendini bizden gizlemiş. O kurucu bir ailenin son üyesi, Alaric. Eminim, sen bile onun bir an önce Hollow's Grove'a getirilmesinin ne kadar önemli olduğunu anlayabilirsin," diyerek açıkladı.

"Bunca zaman nasıl saklanabildi? Varlığından neden daha önce haberiniz olmadı?" Gözlerimi odada gezdirdim.

Cadılar için Üst Meclis'i sorgulamak kutsala saygısızlık demekti. Ruhum onların hayal edebileceğinden çok daha yaşlıyken bu tür formaliteleri umursuyormuş gibi yapmadım. Zamanın başlangıcından, dünyanın yaratılışından beri vardım.

Benim için birkaç yüzyıl, göz açıp kapatıncaya kadar geçen süreden başka bir şey değildi.

Susannah, "Annesinin, yaklaşık yirmi yıl önce kendini ölü gibi göstermesinin hemen ardından, kendisiyle birlikte onu da

* Sarı tonlarında bir çeşit kâğıt türü. (e.n.)

sakladığını tahmin ediyorum. Kadın aslında geçen hafta vefat etti," dedi.

Kendi soyundan gelen ve yüzyıllar sonra bulduğu torunu için üzüntü duymuyordu. Onda sadece, başkanlık ettiği kasabada soyunun yeniden kurulduğunu görme arzusu vardı.

Dosyayı karıştırmaya devam ettim. "Juliet'i göndereceğim. Temas kuran kişi bir kadın olursa kız kendini daha rahat hissedebilir. Ne olduğunu biliyor mu?" Bir insan okuluna gitmiş, bir insan gazetesinde çalışmıştı. Belgelerde büyü eğitimi aldığına dair hiçbir iz yoktu.

Susannah oturduğu yerden kalktı. "Hayır," dedi. "Kızı senin almanı istiyorum. Ne olduğuna dair bir fikri olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Ama eğer varsa, içinde bütün bir soyun büyüsünü taşıyor demektir, Alaric. En iyi ihtimalle, ne yapacağı öngörülemez. Köşeye sıkıştığını hissederse tehlikeli olabilir. Juliet'i ve en azından Kairos'u yanına al. Ona zarar gelmediğinden emin olun. Ama böyle bir durum söz konusuyken Hollow's Grove'a gitmesinin de isteğe bağlı olmadığını açıkça belirtin."

Susannah çemberin ortasında bana yaklaşırken diğer cadılar da başlarını saygıyla eğerek onu takip ettiler. İskeletten elini omzuma koyduğunda onu canlandıran kara büyü içimde dalgalanmaya başladı. Özün özü çağırdığı gibi beni kendine doğru çekti. O an, çok da farklı olmadığımızı anladım.

Biz ölümsüz ruhlardık. Ne canlı ne de ölü sayılan bir şeyin içinde kapana kısılmıştık.

"Onu buraya zorla getirmemi mi istiyorsun?" diye sordum, fısıltım aramızda yankılanmıştı.

Ahlaki değerlerim yoktu. Hiç tanımadığım bir kızın, savunacağı özgür iradesi umurumda değildi. Yine de Meclis

böyle şeylere önem verirdi. Bir cadı izin vermedikçe Crystal Hollow'da hiçbir şey gerçekleşemezdi.

Üremeden beslenmeye kadar her adımda onlardan onay alınırdı; bunun için koşulları çarpıtmak zorunda kalsalar bile vicdanlarını yalanlarla hafifletmek adına yapmaları gereken neyse onu yaparlardı.

Üst Meclis, "Bedeli ne olursa olsun. Beni anlıyor musun?" diye sordu. Bana bakacak gözbebekleri olmasa bile niyetinin baskısını hissedebiliyordum. Soyunun tükenmesine izin vermeyecekti, özellikle de sonunda yeniden canlandığını görme şansına sahip olmuşken. "Meclisin iyiliği için kız seninle dönmeli."

Susannah, elini omzumdan çekerek yanımdan geçti. George'la birlikte meclisiyle konuşmak dışında kendilerini izole ettikleri, mahkemenin arka tarafındaki özel odalara yöneldiğinde ona sordum. "Ya bu sadece benim türümden nefret etmesine neden olursa? O zaman ne olacak?"

"O zaman ondan beslendiğinde, senden nefret edecek bir başka cadı olacak. Şimdiye kadar buna alışmış olman gerekirdi," dedi ve kapıları açıp gözden kaybolurken neredeyse kahkahayı andıran bir ses çıkardı.

Topuklarımın üzerinde döndüm. Juliet ve Kairos'u, eyalet sınırlarını geçeceğimiz yolculuk için toplamaya gidiyordum. En azından arabayla sadece birkaç saat uzaklıktaydı, ona yeterince hızlı ulaşabilirdik.

Yanından geçerken Kızıl cadılardan biri gözüme takıldı. Bana, sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi bakarken kederli bir şekilde gülümsüyordu.

Bizden nefret ediyorlardı ama bu onları, beslenme sırasında sık sık gelen nefret seksini istemekten alıkoyamıyordu. Yüzyıllardır süren kibir, bir cadı ile bir Aracı'nın, bazı açılardan birbirlerine *çok* uygun oldukları gerçeğini değiştirememişti.

Dişlerim beslenme ihtiyacıyla zonklasa da onları geri ittim. Ben dönene kadar bekleyebilirdi.

Önce yapılması gereken işler vardı.

3

WILLOW

Elimde tuttuğum telefon çalarken Ash'i yemeğini bitirmesi için masada yalnız bıraktım. Ardından mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken sessiz bir mırıltıyla aramaya cevap verdim.

"Şu anda beni aramanın çok tehlikeli olduğunu biliyorsun."

Hattın diğer ucundaki erkek sesi karşılık verdi. "Neden hâlâ telefonundan ya da erkek kardeşinden kurtulmadın?"

Ash'in mutfakta oturduğu yere doğru bakarken, "Kardeşimden *kurtulmayacağım*," diye tısladım. Merdivenleri yavaşça çıktığım sırada siyah kot pantolonum bacaklarımı sıkıca sarmışken hissettiğim aciliyete dikkat çekmemeye çalışıyordum. "Ash, bensiz gitmek istemediğini açıkça belirtti. Babası bu gece bizimle otobüs durağında buluşacak eğer Ash yalnız gitmeyi reddederse yardım etmek için orada olacak. Onu, Maine'e götüren kişi olma riskini göze alamam. Şimdi olmaz."

"Onu günler önce göndermeliydin. Aklından ne geçiyordu?" diye sordu babam. Aşina olduğum azarlayıcı tonuyla konuşurken sesini alçaltmıştı.

Benimle bu tonda *konuşmasaydı* daha çok endişelenirdim.

"Öz annesinin cenazesine katılmayı hak ettiğini düşünmüş tüm," diye fısıldadım, yatak odamın kapısını kapatıp arkasına yaslandım. Ash'i, babasının evinde ona katılmaya niyetli olduğuma ikna etmek için küçük bir çanta hazırlamıştım. Ama gerçek şuydu ki çantanın içi, hayatımın benim için önemli olan parçalarıyla doluydu.

Tercih ettiğim kıyafetleri giymeme izin verilmeyecekti, beni tepeden tırnağa kaplayan gri ve siyah tonları, bir Yeşil için uygun değildi. Yatağıma doğru ilerlerken botlarım halıya sürtünüyordu. Yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına aldım.

"Ateşle oynuyorsun, kızım. Eğer onu öğrenirlerse..."

"Biliyorum." İçimi çekerek gözlerimi ovuşturdum. Mat siyaha boyanmış tırnaklarımın uçları soyulmuştu. Onları yüzümden uzaklaştırırken kaşlarımı çattım.

Babam Samuel, "Eğer cenazeye katılmayı bu kadar çok istediyse, o zaman onu babası götürebilirdi," dedi. "Sen de başka bir yere gidebilirdin."

"İntikamın için tüm geleceğimden vazgeçmemi istiyorsun. En azından kendi annemin cenazesine katılmak isteyeceğimi anlayabilirsin." İç çekerek yatağıma uzandım.

"Bu sadece benim intikamım değil. O senin halandı, Willow," diye karşı çıkarken sesi sadece *ondan* bahsettiği zamanlarda olduğu gibi kısılmıştı. Babam, kendisini saklamak için her şeyini vermiş olan ablasından söz ediyordu. Küçük kardeşini beşiğinden çalan ve onu Üst Meclis'ten uzak bir yerde büyümeye gönderen ablasından.

Böylece kimse onu, büyüsü ve baba olma yeteneği arasında seçim yapmaya zorlamayacaktı.

Bu yetisiyle birlikte, sevgi dolu şahane bir ilişki kurmuştu. Sahip olduğu tek kızını da yapamadığı tek şeyi yapması için bir silaha dönüştürmüştü...

Ve bu da kız kardeşinin kemiklerini bulmaktı.

"Biliyorum," dedim.

Onunla hiç tanışmamış olsam bile elli yıl önce öldürdükleri genç kadının intikamını almak istiyor, kendime engel olamıyordum. Sadece bu isteğim, kardeşimi bir daha asla görememeyi göze alacak kadar ağır basmıyordu. Her ne kadar babamın onayını almak ve annemle birlikte bana verdikleri görevi yerine getirmek istesem de Ash'le saklanacak güvenli bir yer bulma şansımız olsaydı, her şeyi bırakıp giderdim.

"Huzur bulmayı hak ediyor, Willow," dedi babam, devam etmeden önce sesi yumuşamıştı. "Ve sen de doğuştan hakkın olan şeye sahip olmayı hak ediyorsun."

"Doğuştan gelen hakkım umurumda bile değil," dedim.

İtirafım aramızda asılı kaldı. Kemikleri toplamak, amaca ulaşmak için bir araçtı; halam ve ondan önce gelenlerin eve dönüş yolunu bulmaları için gereklilikti.

Cadılar Meclisi'ndeki cadıların çoğu güçlerini doğadan alırdı. Yeşiller annem gibi topraktan, Beyazlar kristallerden ve Sarılar ateşten.

Ancak Siyahlar farklıydı.

Gücümüzü atalarımızın kemiklerinden, sadece bizim soyumuzda var olan büyüden alıyorduk. O kemikler olmadan bir hiçtik ve onlar, Crystal Hollow'un sınırları içinde bir yerlerde, güvenle saklanıyorlardı.

Onları hissetmiştim, var olduklarını biliyordum. Akıllı biri, bizden geriye kalan son kişiyi öldürdüğünde, güvende olmak için o kemikleri tuzla yakardı. Fakat bunun yerine birileri onları saklamıştı.

Sapkın bir koleksiyoncuda olduklarına emindim.

Ruh çağıran bir son büyücü.

Babam konuşurken eğleniyordum, sözleri hayatım boyunca söylediği her şeyin bir tekrarı gibiydi. O zamanlar, bana öğrettiklerini hatırlamayacak kadar küçüktüm; ruh çağırma prensibini, kanımı nasıl kullanacağımı ve ölüleri diriltmek için atalarımın kemiklerini nasıl takacağımı...

"Atalarımızın, kemikleri takmak için seçtiği cadı olmak uğruna neler verebileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Bir fikrim var," derken sesimdeki yoğunluğun ortaya çıkmasına izin verdim. Seçilmek için neyi feda edeceğini çok iyi biliyordum.

Onlara beni verirdi. Kemiklerin, Hecate soyunun geriye kalan tek üyesine kalacağını düşünseydi, beni gözünü kırpmadan feda ederdi. Bu yüzden sadece bir çocuğu vardı, böylece yolunda duran yalnızca tek bir kişi olacaktı.

Kurbanlık koyun.

Babam onların çağrısını hissetmemişti. Sessizliğin olması gereken gecede ona fısıldadıklarını duymamıştı.

Ash'in hatırı için, bu olamazdı. Bir gün, ya babamı öldürmek zorunda kalacağımı ya da onun beni öldürmesine izin vereceğimi bilerek büyümüştüm.

Çalan kapı zili, bizi bu gerçeği kabullenmekten kurtardı. Kapıya bakarken hızla doğruldum.

"Lanet olsun," diye tısladım. İlk kez, gelen kişinin ikimizi nasıl geçindireceğime dair planlarıma burnunu sokmak için elinde güveçle kapıda beliren sinir bozucu, meraklı bir komşu olduğunu umuyordum.

Babam tek kelime etmeden telefonu kapattı. Eğer kapıyı çalan korktuğum kişiyse, beni bir daha asla göremeyebilirdi. Buna rağmen dokunaklı bir veda konuşması yapmamıştı.

Hollow's Grove Üniversitesi'nden sağ çıkamama ihtimalim çok yüksekti.

Aceleyle kapıya yönelip merdivenlere doğru koştum. Ash'in içeride, gözlerden uzak ve güvende olması içimi rahatlatıyordu. Yıllar önce, onu korumak adına kapıyı açmasını yasaklamıştık. Gri kazağımı düzeltip merdivenlerden aşağı inerken nefes nefese kalmıştım.

"Mutfağa git ve görünme." Onu ön kapıdan mümkün olduğunca uzaklaştırırken fısıldadım.

Ona söylediğimi yapıp mutfağa girdi. Ancak konuşmaları duyabilmek için kapının yanında oyalanıyordu.

Merakı bir gün sonumu getirecekti.

Derin bir nefes aldım ve kendimi diğer tarafta bekleyen kişinin Bayan Johnson olacağına ikna etmeye çalıştım. Yemek yiyip yemediğimizi kontrol edecek ve bize *başka* bir lazanya getirmiş olacaktı. Bir elimi altın kaplama kapı koluna yerleştirip çoktan boynuma taktığım tılsıma baktım. Zincirin bir önemi yoktu ama pembe-altın rengindeki tel kafesin içine güvenli bir şekilde yerleştirilmiş olan siyah turmalin, beni *etkileme* büyülerine karşı koruyacaktı. Cadılar Meclisi'ndeki tüm cadılar, reşit olduklarında bu tılsımı takarlardı. Ben de tılsım olmadan kapımda biriyle karşılaşma riskine girersem lanetlenirdim.

Boştaki elimle uzanıp zinciri çekerek sürgüyü açtım. Arkama son bir kez bakıp Ash'in gizlendiğini kontrol ettikten sonra kapıyı hafifçe araladım ve dışarı baktım.

Gözlerim ön verandada duran adama takılınca yutkundum. Yalnızdı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bunun güven verici olduğundan hiç şüphem yoktu, dolgun dudaklarını yumuşatarak bu yabancı hareketin altında yatan gergin havayı dağıtıyordu.

Kesinlikle Bayan Johnson değildi.

Üzerinden yayılan güç, onun sadece meraklı komşum olmadığını doğrulamakla kalmıyor, aynı zamanda bırakın gerçekten yaşamayı, insan bile olmadığını gösteriyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı. Çelik mavisi gözleri bir anlığına karardı ve bakışlarını göğsümdeki tılsıma doğru indirdi. Ateş misali yanan gözleri, derimin üzerinde hafifçe gezinen pençeler gibiydi. Tüm bedenimde hissedebildiğim bakışları yüzünden nefesim kesildi.

Hem güzel hem de sinir bozucuydu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Başını yavaşça yana eğerek, "Bayan Madizza, değil mi?" diye sordu. Sesi derin ve hırıltılıydı. Bakışları, karnımda ve geniş kalçalarımda dolanarak vücudumda gezinmeye devam etti. Ayağımdaki botları görünce gülümsemesi büyüdü.

"Benimle mi yoksa ayaklarımla mı konuşuyorsun?" Kazağımı göğsüme doğru sıkıca sararak sordum. Durgun bakışları yavaşça yukarı doğru tırmandı. Ona seslenmiş olmama rağmen bir kez daha gözlerimle buluşmak için acele etmedi. Yüzyıllardır yaşamış olmanın verdiği kibir, görgü kurallarına meydan okuyan davranışlar sergilemesine izin veriyordu.

"Kesinlikle seninle konuşuyorum," deyip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Omzunu, verandanın çatısını destekleyen demir sütuna yaslamıştı. Benim olması gereken alan sanki onunmuş gibi fazlasıyla rahat görünüyordu.

"*Bayan Madizza'dan* ne istiyorsun?" Parmaklarımı tılsımıma dolama dürtüsüne direniyordum. Beni çoktan bulmuş olsalar da Ash'i sağ salim dışarı çıkarmak için tek şansım, kim olduklarından haberim yokmuş gibi davranmaktı. Masum numarası yaparsam belki onu gizlice dışarı çıkarabilirdim.

"Prestijli bir üniversiteyi temsil ediyorum. Kendi sınıfının en iyi ve en parlak öğrencileriyle birlikte eğitim görmesi için

kendisine eşsiz bir fırsat sunacağız. Belki bunu konuşmak için içeri gelebilirim?" diye sordu adam. Ardından kendini itip doğrularak tırabzandan uzaklaştı. Ben kapıdan dışarı doğru adım atarken o da bana doğru bir adım atmıştı. Kapıyı arkamdan büyük ölçüde kapatarak yolunu kestim.

"Hayır." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu.

Çok aceleci davrandın.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, dilini alt dişlerinin üzerinde gezdirirken dudakları hafifçe aralandı. Sesimdeki telaşı hafifletmek için gülümsedim ve bir yırtıcının bu kadar yakınımda olmasından dolayı hissettiğim dehşeti bastırdım. Bana bir adım daha yaklaştı, ona bakmak için başımı geriye atmak zorunda kaldığımda durdu.

"Bugünlerde bir genç kızın dikkatli olması oldukça önemli. Eminim anlıyorsundur," dedim kalp atışlarımın ritmine odaklanarak.

Derin bir nefes al ve sonra tekrar geri ver.

O bana bakarken tılsımım göğsümde ısındı. Gücüyle beni *etkilemeye* çalışırken bakışlarını kaçırmadı. Hissetmiyormuş gibi davrandım. Kristalin, onun doğal olmayan güzelliği hakkında zaten şüphelendiğim her şeyi doğruladığını belli etmedim.

Aracı.

Beni dikkatle incelerken çelik mavisi gözleri parlıyordu. Kendimi gözbebeğini çevreleyen altın harelerin büyüsüne kapılırken buldum, soğuk bakışlarına rağmen sıcak bir parıltıya sahiptiler.

"Elbette," diye mırıldandı. Dudaklarına dikkatle kontrol ettiği bir gülümseme hâkimdi. En aptal insanı bile paniğe sürükleyecek uzun, sivri köpek dişlerini göstermemek için yüzyıllarca pratik yapmış olmalıydı.

bu evin boş kalıp unutulacağını bilsem bile onun kurallarına karşı gelmeyi kendime yediremiyordum.

Artık umursayamayacağı kurallarına.

Öne doğru eğildim, dudaklarımı Ash'in alnına değdirirken gözlerim doldu. Dokunuşumun altında iç çektiğini hissedebiliyordum. Geri çekildiğimde bakışlarımız buluştu.

"Burada kalamayacağımızı biliyorsun," dedim. Bir kolumu omzuna dolayıp onu dar girişten çıkardım ve oturma odasının girişindeki merdiven boşluğuna doğru yöneldim.

Omuz silkip kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "Neden? Neden bana nereye gittiğini söylemiyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Annemin ona söylemeyeceğime dair bana yemin ettirdiği sır, Ash'in kendi güvenliği içindi, bunu biliyordum. Keşke anlamasını sağlayabilseydim. Böylece, bana verdikleri görevi ne kadar az önemsediğimi görebilirdi.

Eğer her şeyi kendi yolumla yapabilseydim, kader avucunu yalayabilirdi.

"Büyüdüğünde sana anlatacağım. Söz veriyorum," diye açıklayıp merdiven boşluğuna yöneldim.

Elimi, ceviz ağacından yapılmış eski korkuluklara yerleştirip ilk adımımı atarken yatak odama doğru baktım. Kendimi battaniyelerin altına gömme dürtüsü her şeyi bastırıyordu. Dünyadan, özellikle de üzerime baskı yapan sorumluluklardan ve beklentilerden saklanmak istiyordum.

"Yıllardır aynı şeyi söylüyorsun! Ne zaman?"

Ellerimi yüzümde gezdirdim ve basamaktan inip Ash'in önünde diz çöktüm. "On altı yaşına geldiğinde sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

"Neden şimdi değil?" diye sorarken altdudağı titriyordu.

Annemiz, ne olduğumu ve bunun bana yakın olanlar için ne anlama geldiğini öğrendikten sonra tekrar çocuk sahibi olmak

istememişti. En azından, Ash'i tüm varlığımızla koruyabilirdik. Bu süreçte onu neredeyse hiç tanımadığı insanlarla bırakmamız gerekse bile.

Babasının ailesiyle birlikte yaşaması, bir türlü kaçamadığım bu aptalca görevde benimle birlikte ölmesinden çok daha iyiydi.

"Seçme şansım olsaydı seni bırakmazdım. Lütfen buna inan," diyerek ellerini ellerimin arasına alıp onları sıkıca tuttum. Gözlerinde biriken yaşlardan anladığım kadarıyla bana inanıyordu. Hayatı boyunca benim tüm dünyam olmuştu. İlk başlarda büyüye çok uzak hissediyordum; o zamanlarda annem, pratik yapmam için beni onunla motive ediyordu.

Onun güvende olduğunu bilmek yaptığım onca pratiğe değerdi.

"O zaman benimle gel," dedi dişlerini alt dudağına geçirerek. "Yeni bir iş bulana kadar babam sana da bakar. Bakacağını biliyorsun."

Bakardı. Ash'in babası, benimki gibi değildi. İyi, sabırlı, sevgi dolu ve sıcak biriydi. Bir babada olması gereken her özelliğe sahipti. Sadece annemizin gizlilik ihtiyacı yüzünden oğluyla daha fazla zaman geçirememişti.

Yine de beni başıma geleceklerden ve Ash'i de tüm bunlar yaşanırken yanımda olma tehlikesinden koruyamazdı.

"O kadar kolay değil, Böcek," dedim. Bu sevgi sözcüğünü aylardır kullanmamıştım. Ona bu ismi takan annem olsa da hastalığı konuşma yetisini elinden almıştı.

O olmadan kullanmak yanlış geliyordu.

Annemin paltosu, sanki evin içinden hayali bir esinti geçiyormuş gibi askıda sallanıp omurgama bir ürperti gönderdi. Bana Ash'le gitmemin ne kadar imkânsız olduğunu hatırlatıyordu.

"Kolay olabilir. Sadece bana söz ver. Nereye gidersek gidelim, birlikte olacağımıza söz ver," deyip göğsüme daha da gömüldü. Onu sıkıca tuttum, boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkundum ve burnumu çekme dürtüsüne direndim.

Asla yapmamaya yemin ettiğim tek şeyi yaptım.

Ona sımsıkı sarılıp, "Söz veriyorum, Böcek," dedim.

Yalan söylemiştim.

2

GRAY

Mahkeme'ye girerken boynumu yana doğru eğdim ve bakışlarımı çemberin etrafında gezdirdim. Üst Meclis'in durduğu kürsünün her iki yanında, renkli tören cüppeleriyle altı cadı oturuyordu.

"Birkaç ay içinde üst üste iki çağrı. Bu sefer beni huzurunuza layık görecek kadar şanslı kılan nedir, Üst Meclis?" diye sorarken eğilip kolumu alaycı bir şekilde salladım.

"Dikkatli ol, Alaric. Seni çoğu zaman eğlenceli bulsak da sabrımız taşıyor," diye uyardı Susannah.

Omuz silkip beni onaylamayan bakışlarla izleyen cadılara baktım. "Hissedebildiğinin farkında değildim."

Susannah, kemikli elini kaldırıp yüzüne dokundu. Elini iskeletinin üzerinde gezdirirken başlığını geriye itip kızgınlığının en kötü halini ortaya çıkardı. Bir varlığın derisi bile yokken ruh halini anlamak çok zordu.

Gözlerini devirmek, yanak seğirmesi ya da dudaklarını büzmek yoktu. Üst Meclis'in ruh halini çözmek onlarla birlikte bu yarı ölümlü bedende geçirdiğim yüzyıllar boyunca benim için bir oyun haline gelmişti.

George, "İki gün sonra dersler başlayacak, ondan önce almamız gereken son bir öğrenci daha var," dedi. Eğer yapabilseler, beni parçalara ayıracak olan meclis üyelerine işkence etme zevkini ellerimden almıştı. Neyse ki bana karşı gerekli güçten yoksunlardı ve benimle birlikte bu sonsuz sefalete mahkûm olacaklardı.

Cehennem ateşini, beni buraya hapsetmek için yaratılmış bedene tercih ederdim.

"Her hane için çoktan iki yeni öğrenci topladığımızı düşünüyordum. Bu varsayımımda yanılıyor muyum?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Adamlarım, Crystal Hollow'u çevreleyen büyülü bariyerin dışından iki beyaz, iki mor, iki gri, iki mavi, iki kızıl ve iki sarıyı başarıyla toplamıştı.

Susannah kürsüsünde daha dik oturarak, "Yeni bir cadı bize kendini gösterdi," diye açıkladı. Ardından yanındaki simetrik çizgilere, kasabadaki hanelerin her birine liderlik eden on iki cadıya baktı. Onlar Crystal Hollow'u kuran ilk on altı ailenin temsilcileriydi; aradan geçen yüzyılların ardından, o asil soydan geriye sadece onlar kalmıştı.

"O halde bu, gelecek yıl katılabileceği anlamına mı geliyor? Eğer on altı yaşındaysa, Hollow's Grove'da okumak için daha dört yılı var demektir, " deyip yavaşça kendi etrafımda tur atmaya başladım, herhangi birinin bu düşüncemi tekrarlamasını bekliyordum. Hollow's Grove'da tüm öğrencilerin en az yirmi yaşında olması gerekiyordu. Okul sınırları içinde, haftada bir kez gerçekleşen Hasat zamanı yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda, yirmi yaş sınırı bir kural haline gelmişti.

Beyaz cadılardan biri oturduğu yerden kalktı. Pırıl pırıl cübbesinin kumaşına dikilmiş küçük kristaller ışıldarken bana

bir dosya uzattı. Dosyayı alıp manila* sayfasını çevirerek açtım ve bir bilgi yığınının üstünde duran fotoğrafa baktım.

Şaşırtıcı derecede birbirinden uyumsuz gözler bana bakıyordu; soldaki soluk, açık bir mor, sağdaki ise sıvı altın gibi parlıyordu. Derin ve kenarları çekik olan bu gözler, koyu zeytin rengi bir tenle çevriliydi. Omuzlarına dalga dalga dökülen ve neredeyse siyaha çalan maun rengi saçları, büyüleyici kıvrımlarını örtercesine giydiği deri ceketin üzerinden parlıyordu.

Fotoğrafı aşağı kaydırdım. Dosyanın üstündeki isim, kaşlarımın soru işaretiyle kalkmasına neden oldu. "Willow *Madizza* mı?" diye sordum, Susannah'dan arta kalanlara bakarak. O, Madizza soyunun sonuncusuydu. Gerçekten hayatta olmadığı ve kendi türünden ayrı yaşadığı düşünülürse, onun için önemli sayılıp sayılmadığından pek emin değildim.

Susannah, "On altı yaşında değil, uyanışının ardından dört yıl boyunca kendini bizden gizlemiş. O kurucu bir ailenin son üyesi, Alaric. Eminim, sen bile onun bir an önce Hollow's Grove'a getirilmesinin ne kadar önemli olduğunu anlayabilirsin," diyerek açıkladı.

"Bunca zaman nasıl saklanabildi? Varlığından neden daha önce haberiniz olmadı?" Gözlerimi odada gezdirdim.

Cadılar için Üst Meclis'i sorgulamak kutsala saygısızlık demekti. Ruhum onların hayal edebileceğinden çok daha yaşlıyken bu tür formaliteleri umursuyormuş gibi yapmadım. Zamanın başlangıcından, dünyanın yaratılışından beri vardım.

Benim için birkaç yüzyıl, göz açıp kapatıncaya kadar geçen süreden başka bir şey değildi.

Susannah, "Annesinin, yaklaşık yirmi yıl önce kendini ölü gibi göstermesinin hemen ardından, kendisiyle birlikte onu da

* Sarı tonlarında bir çeşit kâğıt türü. (e.n.)

sakladığını tahmin ediyorum. Kadın aslında geçen hafta vefat etti," dedi.

Kendi soyundan gelen ve yüzyıllar sonra bulduğu torunu için üzüntü duymuyordu. Onda sadece, başkanlık ettiği kasabada soyunun yeniden kurulduğunu görme arzusu vardı.

Dosyayı karıştırmaya devam ettim. "Juliet'i göndereceğim. Temas kuran kişi bir kadın olursa kız kendini daha rahat hissedebilir. Ne olduğunu biliyor mu?" Bir insan okuluna gitmiş, bir insan gazetesinde çalışmıştı. Belgelerde büyü eğitimi aldığına dair hiçbir iz yoktu.

Susannah oturduğu yerden kalktı. "Hayır," dedi. "Kızı senin almanı istiyorum. Ne olduğuna dair bir fikri olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Ama eğer varsa, içinde bütün bir soyun büyüsünü taşıyor demektir, Alaric. En iyi ihtimalle, ne yapacağı öngörülemez. Köşeye sıkıştığını hissederse tehlikeli olabilir. Juliet'i ve en azından Kairos'u yanına al. Ona zarar gelmediğinden emin olun. Ama böyle bir durum söz konusuyken Hollow's Grove'a gitmesinin de isteğe bağlı olmadığını açıkça belirtin."

Susannah çemberin ortasında bana yaklaşırken diğer cadılar da başlarını saygıyla eğerek onu takip ettiler. İskeletten elini omzuma koyduğunda onu canlandıran kara büyü içimde dalgalanmaya başladı. Özün özü çağırdığı gibi beni kendine doğru çekti. O an, çok da farklı olmadığımızı anladım.

Biz ölümsüz ruhlardık. Ne canlı ne de ölü sayılan bir şeyin içinde kapana kısılmıştık.

"Onu buraya zorla getirmemi mi istiyorsun?" diye sordum, fısıltım aramızda yankılanmıştı.

Ahlaki değerlerim yoktu. Hiç tanımadığım bir kızın, savunacağı özgür iradesi umurumda değildi. Yine de Meclis

böyle şeylere önem verirdi. Bir cadı izin vermedikçe Crystal Hollow'da hiçbir şey gerçekleşemezdi.

Üremeden beslenmeye kadar her adımda onlardan onay alınırdı; bunun için koşulları çarpıtmak zorunda kalsalar bile vicdanlarını yalanlarla hafifletmek adına yapmaları gereken neyse onu yaparlardı.

Üst Meclis, "Bedeli ne olursa olsun. Beni anlıyor musun?" diye sordu. Bana bakacak gözbebekleri olmasa bile niyetinin baskısını hissedebiliyordum. Soyunun tükenmesine izin vermeyecekti, özellikle de sonunda yeniden canlandığını görme şansına sahip olmuşken. "Meclisin iyiliği için kız seninle dönmeli."

Susannah, elini omzumdan çekerek yanımdan geçti. George'la birlikte meclisiyle konuşmak dışında kendilerini izole ettikleri, mahkemenin arka tarafındaki özel odalara yöneldiğinde ona sordum. "Ya bu sadece benim türümden nefret etmesine neden olursa? O zaman ne olacak?"

"O zaman ondan beslendiğinde, senden nefret edecek bir başka cadı olacak. Şimdiye kadar buna alışmış olman gerekirdi," dedi ve kapıları açıp gözden kaybolurken neredeyse kahkahayı andıran bir ses çıkardı.

Topuklarımın üzerinde döndüm. Juliet ve Kairos'u, eyalet sınırlarını geçeceğimiz yolculuk için toplamaya gidiyordum. En azından arabayla sadece birkaç saat uzaklıktaydı, ona yeterince hızlı ulaşabilirdik.

Yanından geçerken Kızıl cadılardan biri gözüme takıldı. Bana, sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi bakarken kederli bir şekilde gülümsüyordu.

Bizden nefret ediyorlardı ama bu onları, beslenme sırasında sık sık gelen nefret seksini istemekten alıkoyamıyordu. Yüzyıllardır süren kibir, bir cadı ile bir Aracı'nın, bazı açılardan birbirlerine *çok* uygun oldukları gerçeğini değiştirememişti.

Dişlerim beslenme ihtiyacıyla zonklasa da onları geri ittim. Ben dönene kadar bekleyebilirdi.

Önce yapılması gereken işler vardı.

3

WILLOW

Elimde tuttuğum telefon çalarken Ash'i yemeğini bitirmesi için masada yalnız bıraktım. Ardından mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken sessiz bir mırıltıyla aramaya cevap verdim.

"Şu anda beni aramanın çok tehlikeli olduğunu biliyorsun."

Hattın diğer ucundaki erkek sesi karşılık verdi. "Neden hâlâ telefonundan ya da erkek kardeşinden kurtulmadın?"

Ash'in mutfakta oturduğu yere doğru bakarken, "Kardeşimden *kurtulmayacağım*," diye tısladım. Merdivenleri yavaşça çıktığım sırada siyah kot pantolonum bacaklarımı sıkıca sarmışken hissettiğim aciliyete dikkat çekmemeye çalışıyordum. "Ash, bensiz gitmek istemediğini açıkça belirtti. Babası bu gece bizimle otobüs durağında buluşacak eğer Ash yalnız gitmeyi reddederse yardım etmek için orada olacak. Onu, Maine'e götüren kişi olma riskini göze alamam. Şimdi olmaz."

"Onu günler önce göndermeliydin. Aklından ne geçiyordu?" diye sordu babam. Aşina olduğum azarlayıcı tonuyla konuşurken sesini alçaltmıştı.

Benimle bu tonda *konuşmasaydı* daha çok endişelenirdim.

"Öz annesinin cenazesine katılmayı hak ettiğini düşünmüştüm," diye fısıldadım, yatak odamın kapısını kapatıp arkasına yaslandım. Ash'i, babasının evinde ona katılmaya niyetli olduğuma ikna etmek için küçük bir çanta hazırlamıştım. Ama gerçek şuydu ki çantanın içi, hayatımın benim için önemli olan parçalarıyla doluydu.

Tercih ettiğim kıyafetleri giymeme izin verilmeyecekti, beni tepeden tırnağa kaplayan gri ve siyah tonları, bir Yeşil için uygun değildi. Yatağıma doğru ilerlerken botlarım halıya sürtünüyordu. Yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına aldım.

"Ateşle oynuyorsun, kızım. Eğer onu öğrenirlerse..."

"Biliyorum." İçimi çekerek gözlerimi ovuşturdum. Mat siyaha boyanmış tırnaklarımın uçları soyulmuştu. Onları yüzümden uzaklaştırırken kaşlarımı çattım.

Babam Samuel, "Eğer cenazeye katılmayı bu kadar çok istediyse, o zaman onu babası götürebilirdi," dedi. "Sen de başka bir yere gidebilirdin."

"İntikamın için tüm geleceğimden vazgeçmemi istiyorsun. En azından kendi annemin cenazesine katılmak isteyeceğimi anlayabilirsin." İç çekerek yatağıma uzandım.

"Bu sadece benim intikamım değil. O senin halandı, Willow," diye karşı çıkarken sesi sadece *ondan* bahsettiği zamanlarda olduğu gibi kısılmıştı. Babam, kendisini saklamak için her şeyini vermiş olan ablasından söz ediyordu. Küçük kardeşini beşiğinden çalan ve onu Üst Meclis'ten uzak bir yerde büyümeye gönderen ablasından.

Böylece kimse onu, büyüsü ve baba olma yeteneği arasında seçim yapmaya zorlamayacaktı.

Bu yetisiyle birlikte, sevgi dolu şahane bir ilişki kurmuştu. Sahip olduğu tek kızını da yapamadığı tek şeyi yapması için bir silaha dönüştürmüştü...

Ve bu da kız kardeşinin kemiklerini bulmaktı.

"Biliyorum," dedim.

Onunla hiç tanışmamış olsam bile elli yıl önce öldürdükleri genç kadının intikamını almak istiyor, kendime engel olamıyordum. Sadece bu isteğim, kardeşimi bir daha asla görememeyi göze alacak kadar ağır basmıyordu. Her ne kadar babamın onayını almak ve annemle birlikte bana verdikleri görevi yerine getirmek istesem de Ash'le saklanacak güvenli bir yer bulma şansımız olsaydı, her şeyi bırakıp giderdim.

"Huzur bulmayı hak ediyor, Willow," dedi babam, devam etmeden önce sesi yumuşamıştı. "Ve sen de doğuştan hakkın olan şeye sahip olmayı hak ediyorsun."

"Doğuştan gelen hakkım umurumda bile değil," dedim.

İtirafım aramızda asılı kaldı. Kemikleri toplamak, amaca ulaşmak için bir araçtı; halam ve ondan önce gelenlerin eve dönüş yolunu bulmaları için gereklilikti.

Cadılar Meclisi'ndeki cadıların çoğu güçlerini doğadan alırdı. Yeşiller annem gibi topraktan, Beyazlar kristallerden ve Sarılar ateşten.

Ancak Siyahlar farklıydı.

Gücümüzü atalarımızın kemiklerinden, sadece bizim soyumuzda var olan büyüden alıyorduk. O kemikler olmadan bir hiçtik ve onlar, Crystal Hollow'un sınırları içinde bir yerlerde, güvenle saklanıyorlardı.

Onları hissetmiştim, var olduklarını biliyordum. Akıllı biri, bizden geriye kalan son kişiyi öldürdüğünde, güvende olmak için o kemikleri tuzla yakardı. Fakat bunun yerine birileri onları saklamıştı.

Sapkın bir koleksiyoncuda olduklarına emindim.

Ruh çağıran bir son büyücü.

Babam konuşurken eğleniyordum, sözleri hayatım boyunca söylediği her şeyin bir tekrarı gibiydi. O zamanlar, bana öğrettiklerini hatırlamayacak kadar küçüktüm; ruh çağırma prensibini, kanımı nasıl kullanacağımı ve ölüleri diriltmek için atalarımın kemiklerini nasıl takacağımı...

"Atalarımızın, kemikleri takmak için seçtiği cadı olmak uğruna neler verebileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Bir fikrim var," derken sesimdeki yoğunluğun ortaya çıkmasına izin verdim. Seçilmek için neyi feda edeceğini çok iyi biliyordum.

Onlara beni verirdi. Kemiklerin, Hecate soyunun geriye kalan tek üyesine kalacağını düşünseydi, beni gözünü kırpmadan feda ederdi. Bu yüzden sadece bir çocuğu vardı, böylece yolunda duran yalnızca tek bir kişi olacaktı.

Kurbanlık koyun.

Babam onların çağrısını hissetmemişti. Sessizliğin olması gereken gecede ona fısıldadıklarını duymamıştı.

Ash'in hatırı için, bu olamazdı. Bir gün, ya babamı öldürmek zorunda kalacağımı ya da onun beni öldürmesine izin vereceğimi bilerek büyümüştüm.

Çalan kapı zili, bizi bu gerçeği kabullenmekten kurtardı. Kapıya bakarken hızla doğruldum.

"Lanet olsun," diye tısladım. İlk kez, gelen kişinin ikimizi nasıl geçindireceğime dair planlarıma burnunu sokmak için elinde güveçle kapıda beliren sinir bozucu, meraklı bir komşu olduğunu umuyordum.

Babam tek kelime etmeden telefonu kapattı. Eğer kapıyı çalan korktuğum kişiyse, beni bir daha asla göremeyebilirdi. Buna rağmen dokunaklı bir veda konuşması yapmamıştı.

Hollow's Grove Üniversitesi'nden sağ çıkamama ihtimalim çok yüksekti.

Aceleyle kapıya yönelip merdivenlere doğru koştum. Ash'in içeride, gözlerden uzak ve güvende olması içimi rahatlatıyordu. Yıllar önce, onu korumak adına kapıyı açmasını yasaklamıştık. Gri kazağımı düzeltip merdivenlerden aşağı inerken nefes nefese kalmıştım.

"Mutfağa git ve görünme." Onu ön kapıdan mümkün olduğunca uzaklaştırırken fısıldadım.

Ona söylediğimi yapıp mutfağa girdi. Ancak konuşmaları duyabilmek için kapının yanında oyalanıyordu.

Merakı bir gün sonumu getirecekti.

Derin bir nefes aldım ve kendimi diğer tarafta bekleyen kişinin Bayan Johnson olacağına ikna etmeye çalıştım. Yemek yiyip yemediğimizi kontrol edecek ve bize *başka* bir lazanya getirmiş olacaktı. Bir elimi altın kaplama kapı koluna yerleştirip çoktan boynuma taktığım tılsıma baktım. Zincirin bir önemi yoktu ama pembe-altın rengindeki tel kafesin içine güvenli bir şekilde yerleştirilmiş olan siyah turmalin, beni *etkileme* büyülerine karşı koruyacaktı. Cadılar Meclisi'ndeki tüm cadılar, reşit olduklarında bu tılsımı takarlardı. Ben de tılsım olmadan kapımda biriyle karşılaşma riskine girersem lanetlenirdim.

Boştaki elimle uzanıp zinciri çekerek sürgüyü açtım. Arkama son bir kez bakıp Ash'in gizlendiğini kontrol ettikten sonra kapıyı hafifçe araladım ve dışarı baktım.

Gözlerim ön verandada duran adama takılınca yutkundum. Yalnızdı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bunun güven verici olduğundan hiç şüphem yoktu, dolgun dudaklarını yumuşatarak bu yabancı hareketin altında yatan gergin havayı dağıtıyordu.

Kesinlikle Bayan Johnson değildi.

Üzerinden yayılan güç, onun sadece meraklı komşum olmadığını doğrulamakla kalmıyor, aynı zamanda bırakın gerçekten yaşamayı, insan bile olmadığını gösteriyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı. Çelik mavisi gözleri bir anlığına karardı ve bakışlarını göğsümdeki tılsıma doğru indirdi. Ateş misali yanan gözleri, derimin üzerinde hafifçe gezinen pençeler gibiydi. Tüm bedenimde hissedebildiğim bakışları yüzünden nefesim kesildi.

Hem güzel hem de sinir bozucuydu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Başını yavaşça yana eğerek, "Bayan Madizza, değil mi?" diye sordu. Sesi derin ve hırıltılıydı. Bakışları, karnımda ve geniş kalçalarımda dolanarak vücudumda gezinmeye devam etti. Ayağımdaki botları görünce gülümsemesi büyüdü.

"Benimle mi yoksa ayaklarımla mı konuşuyorsun?" Kazağımı göğsüme doğru sıkıca sararak sordum. Durgun bakışları yavaşça yukarı doğru tırmandı. Ona seslenmiş olmama rağmen bir kez daha gözlerimle buluşmak için acele etmedi. Yüzyıllardır yaşamış olmanın verdiği kibir, görgü kurallarına meydan okuyan davranışlar sergilemesine izin veriyordu.

"Kesinlikle seninle konuşuyorum," deyip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Omzunu, verandanın çatısını destekleyen demir sütuna yaslamıştı. Benim olması gereken alan sanki onunmuş gibi fazlasıyla rahat görünüyordu.

"*Bayan Madizza'dan* ne istiyorsun?" Parmaklarımı tılsımıma dolama dürtüsüne direniyordum. Beni çoktan bulmuş olsalar da Ash'i sağ salim dışarı çıkarmak için tek şansım, kim olduklarından haberim yokmuş gibi davranmaktı. Masum numarası yaparsam belki onu gizlice dışarı çıkarabilirdim.

"Prestijli bir üniversiteyi temsil ediyorum. Kendi sınıfının en iyi ve en parlak öğrencileriyle birlikte eğitim görmesi için

kendisine eşsiz bir fırsat sunacağız. Belki bunu konuşmak için içeri gelebilirim?" diye sordu adam. Ardından kendini itip doğrularak tırabzandan uzaklaştı. Ben kapıdan dışarı doğru adım atarken o da bana doğru bir adım atmıştı. Kapıyı arkamdan büyük ölçüde kapatarak yolunu kestim.

"Hayır." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu.

Çok aceleci davrandın.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, dilini alt dişlerinin üzerinde gezdirirken dudakları hafifçe aralandı. Sesimdeki telaşı hafifletmek için gülümsedim ve bir yırtıcının bu kadar yakınımda olmasından dolayı hissettiğim dehşeti bastırdım. Bana bir adım daha yaklaştı, ona bakmak için başımı geriye atmak zorunda kaldığımda durdu.

"Bugünlerde bir genç kızın dikkatli olması oldukça önemli. Eminim anlıyorsundur," dedim kalp atışlarımın ritmine odaklanarak.

Derin bir nefes al ve sonra tekrar geri ver.

O bana bakarken tılsımım göğsümde ısındı. Gücüyle beni *etkilemeye* çalışırken bakışlarını kaçırmadı. Hissetmiyormuş gibi davrandım. Kristalin, onun doğal olmayan güzelliği hakkında zaten şüphelendiğim her şeyi doğruladığını belli etmedim.

Aracı.

Beni dikkatle incelerken çelik mavisi gözleri parlıyordu. Kendimi gözbebeğini çevreleyen altın harelerin büyüsüne kapılırken buldum, soğuk bakışlarına rağmen sıcak bir parıltıya sahiptiler.

"Elbette," diye mırıldandı. Dudaklarına dikkatle kontrol ettiği bir gülümseme hâkimdi. En aptal insanı bile paniğe sürükleyecek uzun, sivri köpek dişlerini göstermemek için yüzyıllarca pratik yapmış olmalıydı.

"Hollow's Grove Üniversitesi iki gün sonra sizi ağırlamakta memnuniyet duyacaktır." Omzumun üzerinden eve baktı. Anne nem, Buckingham Sarayı olmasa bile evin bakımsız kalmasına asla izin vermezdi. Ama adamın, eskiyen dış cephe kaplamasını küçümseyerek incelemesi boynumu öfkeyle dikleştirmeme neden oldu. "Senin gibi bir kızın böyle bir fırsatı dikkatsizce reddetmesi, aptallık olur."

İrkildim. Söylediklerine inanamayarak gülümsedim ve yere doğru baktım. "Benim gibi bir kız mı? Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bir yetim," dedi, kelimeyi dümdüz bir şekilde söylemişti. Ses tonunda, yakın zamanda verdiğim kayıp için hiçbir sempati ya da acıma yoktu. Sadece gözlerimi öfkeli yaşlarla tehdit eden gerçekçi, duygusuz bir ifade vardı.

"Yetim sayılmak için çocuk olmak gerekmiyor mu?" diye sordum dişlerimle yanağımın içini ısırarak. Kişisel alanını işgal ederek öne doğru eğildim. Ben yaklaştıkça burun delikleri genişledi, kanımın kokusu hiç şüphesiz ciğerlerine doluyordu. "Eğer ben bir çocuksam, o zaman bana bu şekilde bakmak seni ne yapıyor?"

"Sen çocuk değilsin," dedi. Ben meydan okurcasına bakışlarına karşılık verirken çenesi gerilmişti. "O terimi kullanmamalıydım. Sadece bu dünyada aniden tek başına kalmanı kastetmiştim. Her şeye yeniden başlamak için böyle bir yere sahip olmak senin yararına olabil-"

"Birbirimizin zamanını daha fazla boşa harcamamak için çok basit bir şekilde ifade edeceğim," diyerek sözünü kestim. "Evimin kapısına, pejmürde ve kaba bir adam gönderen herhangi bir üniversiteye gitmekle ilgilenmiyorum. Saygın bir üniversite, kendim başvuru yapmama izin verecektir. Eğer bana bir form bırakmak ve pul tasarrufu yapmak isterseniz,

posta kutum hemen şurada." Arkasındaki araba yolunun sonunda duran küçük kırmızı posta kutusunu gösterdim.

"Hollow's Grove Üniversitesi'ne başvuru yapılmaz. Sadece davetiye ile girilir," dedi adam bir adım geri çekilerek. Elini bana doğru uzatıp sıkmam için dikkatle bana baktı. O konuşmaya devam ederken çenemi kaldırıp elini görmezden geldim. "Kendimi tanıtmam gerekirdi. Ben Hollow's Grove'un müdürü, Alaric Thorne. Bu resmi davetiyeniz-"

"O zaman *davetiyemi* posta kutuma bırakın," diye düzelttim.

"Davetiye *benim*," dedi, bana ters ters bakıp çenesini sıkarken.

Elini geri çekip pantolonunun cebine soktu. Giydiği üç parçalı takım elbise, benim zevkime göre fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Tam anlamıyla ifade etmek gerekirse, *son derece* dikkat dağıtıcıydı. İçimden bir ses amacının da bu olduğunu söylüyordu. Sanki varlığı, kusursuz bir takım elbiseye sarılmış bir günahı ifade ediyordu.

Arkama uzanıp kapı kolunu kavradım ve içeri girebileceğim kadar açtım. Davet edilmeden içeri giremezdi. Ben de zaten bunu yapmak yerine cehennemin dokuz çemberinde *lanetlenmeyi* tercih ederdim.

Evin içine doğru adım atarken gülümsedim, yırtıcı bakışları üzerimdeydi. "O halde, kesinlikle ilgilenmiyorum."

4

GRAY

Hızla hareket ederek aramızdaki mesafeyi aştım ve cadı kapıyı kapatamadan ayakkabımı aralığa yerleştirdim. Kapı ayağımın yan tarafına çarptı. Cadının parmakları kolu tutmak için çabalarken kapı biraz daha açılınca geriye doğru sıçradı. Hızım karşısında gözleri hafifçe büyümüştü. Aniden önünde belirdiğimde kirpiklerini hızla kırpıştırdı.

Uzanarak kolumu kapının yanındaki duvara yasladım ve üstdudağımı çekip sivri dişlerimi ortaya çıkarırken yüzüne doğru eğildim. Kalp atışları hızlandı, hislerini gizlemek için aldığı eğitime rağmen nabzının yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Neden dışarı çıkıp bana tekrar yalan söylemiyorsun, aşkım?" diye gülümseyerek sorduğum sırada, o tuhaf ve uyumsuz gözlerini kırpıştırıyordu. Doğal, uzun ve siyah kirpikleri vardı. Gözlerinin altındaki halkalar, ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu. Bir an için bunun normal hali mi yoksa yakın zamanda yaşadığı kayıp yüzünden mi olduğunu merak ettim.

Onu olduğundan daha olgun gösteren tatlı bir sahte sırıtışla, "Egonun büyüklüğüne rağmen o verandaya sığabilmene

şaşırdım," dedi. Dünyadaki tüm çirkinlikleri yeterince deneyimleyecek kadar yaşamış, alaycı bir kadının bakışlarına sahipti.

Bu onu ölümsüz gösteriyordu.

Dudakları, beni hem çileden çıkaracak hem de eğlendirecek –şüphesiz, zekice ve eğlenceli- bir şeyler söylemeye hazırlanırken arkasındaki hareketlilik dikkatimi dağıttı. Biri bana meydan okumayalı çok uzun zaman olmuştu. Beni reddetmesi, bana bir zamanlar deneyimlediğim av ve avcı kovalamacasındaki heyecanı hatırlattı.

Yaklaşık altı yaşlarında bir çocuk, kızın arkasındaki koridorda durmuş elinde tuttuğu karağı* ile bana ters ters bakıyordu. Karağıyı beceriksizce kaldırıyor olması, onunla ne yapacağını bilmediğini gösteriyordu.

Willow'un kendini tutuşunda, vücudundaki kararlılık ve durgunlukta ciddi bir fark vardı. Her hareketi bir amaca hizmet ediyordu, parmağının her kıpırtısı bilinçliydi.

Kız eğitim almıştı, bunu net bir şekilde fark etmiştim. Oysa çocuk eğitilmemişti.

Willow, omzunun üzerinden çocuğa bakmak için başını çevirdi ve aynı anda boştaki eliyle uzanıp ağzımı kapattı. İçimdeki tüm şüpheler uçup gitmişti. Ağzıma koyduğu eli, evlerine girmek için almak üzere olduğum izin emrini kesmişti.

Çocuğu etkileme büyüsünden koruyacak bir tılsımı yoktu.

Avucuna doğru sırıtıp dişlerimin tenine değmesine izin verdim. Vücudundan geçen ürpertiden zevk alıyordum.

"Mutfağa geri dön," diye emretti. "Hemen." Çocuk ters ters baksa da söyleneni yaptı, yanından ayırmadığı karağıyı sallayarak gözden kayboldu.

Onu korumak istemesi neredeyse sevimli bir şeydi. Gerçi benimle aynı fikirde olduğunu düşünmüyordum. Sonuçta

* Ateş karıştırmaya yarayan çengel uçlu demir. (e.n)

küçük çocuk, yaratmaya çalıştığı aldatmacayı ortaya çıkarmıştı. Konuşmayacağımdan, etkileme büyümü kardeşi olduğunu tahmin ettiğim çocuğa karşı kullanmayacağımdan emin olduğunda elini ağzımdan çekti.

"Ne kadar da büyük bir sır saklıyormuşsun, *Küçük Cadı*," dedim. Kardeşinin gözden kayboluşunu izlerken yüzünün yan tarafına bakıyordum. Benim için özenle inşa ettiği maskesi yavaşça düştü, hoş ama boş bir gülümsemenin zayıf izleri kayboldu. Yüzü sertleşti, gözleri parlarken elmacıkkemikleri daha da keskinleşti ve uzun kirpiklerinin arasından bana bakmak için yavaşça başını çevirdi.

Dudakları düz bir çizgi halini alırken, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. Kazağı, omzundan aşağı kayarak turmalin tılsımının etrafında titreşen ve zeytin teninde parıldayan zayıf ışıltıyı ortaya çıkardı.

"Eğer sessiz olup benimle gelirsen evdeki erkek cadıdan Meclis'e bahsetmem," dedim. Ona, diğerlerinden asla alamayacağı bir teklifte bulunmuştum. Cadı yasalarını ciddiye almayan tek kişi bendim, onları benim kadar umursamayan başka kimse yoktu.

"Kan emici bir parazite güvenmemi mi bekliyorsun?" diye sordu. Gözleri meydan okurcasına parlamaya başlamıştı. Aramızdaki duvarların yıkılmasıyla birlikte, türüme duyduğu nefretin yoğunluğu, bana yöneltiği derin bakışlarından açıkça belli oluyordu.

"Sonsuza kadar o evde saklanamazsın. Kardeşini seçim yapmaktan kurtarmak için sana bir yol öneriyorum. Onu alması için birini ara ve benimle gel. Bunu kimsenin bilmesine gerek yok," dedim. Ellerimi sakinleşmesi için havaya kaldırmıştım. Geri çekilmedim ve ayağım kapının kenarında olduğu için ona kapıyı kapatma fırsatı da vermedim.

Gözlerini benimkilerden ayırdı. İkimizin de en iyi seçenek olduğunu bildiğimiz seçimi yapmadan önce son bir kez kardeşinin gittiği yöne doğru baktı.

Yine de dikkatini tekrar bana yönelttiğinde, sert bakışları kendinden memnun bir sırıtışa dönüşmüştü. "İzle beni," diye hırladı. Burnu kırışırken hayvani hırıltısı neredeyse tüm yüzüne yayılmıştı. Kapıyı tamamen serbest bıraktı ve elinin yan tarafıyla boğazıma sertçe vurup aynı anda botunu ayağıma geçirdi.

Nefesim kesildi. Darbenin etkisiyle boğazımda keskin bir acı patladı. İkinci darbesi hayalarıma geldiğinde, hâlâ o vahşi şeyin bana saldırdığı gerçeğinin etkisindeydim. Kendimi korumak için iki elimle kasıklarımı kapattığım sırada açıkta kalan göğsüme tekme attı. Geriye doğru savruldum.

Çok uzağa gitmemiştim ama bu kadarı bile yeterliydi.

En eğitimli cadılarda bile nadiren gördüğüm bir hızla geri çekilip ben arkasından öylece bakarken kapıyı kapattı. Başımı iki yana hareket ettirdim, boğazım dışarı doğru çıkıntı yaparak eski haline dönmeye başlamıştı.

Siktiğimin cadıları.

Ön pencerelerdeki perdeler -o hiçbir yerde görünmese de- kapandı ve beni garaj yolunun sonundaki o lanet posta kutusuyla yüzleşmek zorunda bıraktı. Cebimden telefonumu çıkarıp Juliet'in numarasını çevirdim.

Verandanın önündeki üç basamaklı merdivenden indim ve sessizlik içindeki eve bakarken telefonu yüzümün yan tarafına bastırdım.

Juliet, "Kızı aldın mı?" diye sordu. SUV'nin çalıştırılma sesini duyabiliyordum.

"Hayır. Ne olduğumuzu biliyor. Eve ait her çıkış noktasının gözetlenmesini istiyorum," diye tersledim. Arka bahçeye doğru

* Bir çeşit cip. Arazi arabası olarak da geçer. (e.n.)

yürürken çenemi gıcırdattım ve kendimi herhangi bir kaçış se duymaya zorladım. Ben yalnızken gizlice çıkarsa lanetlenirdim

"Anladım," dedi Juliet. Muhtemelen kendinden emin bi şekilde vitesi ileri almıştı. Artık dikkatli davranmaya gerek kal madan, kısa sürede minimum mesafeyi kapatmak için yola ko yulacaktı.

"Juliet? Kız ortaya çıktığı andan itibaren *benim*. Anlaşıld mı?" diye sordum. Adım atarken acıyla zonklayan hayalarım yüzünden suratımı buruşturdum.

Juliet bir an sessizleşip sertçe kıkırdamadan önce bekledi "Cadı seni atlattı, değil mi?"

Küçük, yeşil evin arkasındaki kapalı perdelere bakarak "Onu hafife almışım," diye itiraf ettim. "Aynı hatayı ikinci ke yapmayacağım."

5

WILLOW

Ash'e dik dik bakarak, "Çantanı al," diye emrettim. Mutfaktaki küçük kiler dolabına doğru aceleyle ilerleyip kapağını açarak yerdeki panelin önünde diz çöktüm. Parmaklarımla panelin kenarlarını yokluyordum. Aradığım küçük oyukları bulduktan sonra ahşabı kaldırdım. On altı yaşıma bastığımda annemle birlikte yaptığımız kaba, eski püskü merdiven ortaya çıktı.

Ash, "Low, bu da neyin nesi?" diye sorup sırt çantasını omuzlarına geçirdi. Ayağa kalktım, bir elimi sırtına koyup onu karanlığa doğru ittim. Gizli bodrumun ışığını yaktıktan sonra basamakların dibindeki toprak zemini aydınlattım.

"Aşağı in," derken sesimdeki telaşı gizlemeye çalışıyordum. Onu korkutmak istemiyordum; bilmediği bu kadar çok şey varken olmazdı. Ama Aracı dışarıda beklerken ve bizi evden çıkarmak için plan yaparken *hareket etmemiz* gerekiyordu.

Merdivenlerden hızla indiğinde, bana da hemen arkasından dar geçide girip izimizi kaybettirmek için ahşap paneli üzerimize kapatmak kalmıştı. Söz konusu Ash'i dışarı çıkarmak olduğunda, her anın önemi vardı. Güçleri bağlı olduğu için en azından

ben ölene kadar Cadılar Meclisi'ne karşı güvende olacaktı. Bağının ipleri, büyümle çağırdığım otlarla dövülmüştü.

Bodrumun panelli duvarlarından birine doğru ilerledim. Ahşabı yana kaydırarak bizi özgürlüğe götürecek olan geçidin altında büyüyüp yayılmış devasa ağaç köklerini ortaya çıkardım. Annemin bu evi sığınağımız olarak seçmesinin nedeni buydu. Buradaki ağaçlar yeraltının derinliklerine iniyor, yüzeyin altında tüneller oluşturmamızı kolaylaştırıyordu.

Ash, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğu sırada, avucumu gördüğüm ilk ağaç kökünün üzerinde gezdiriyordum. Bodrumdaki raflardan bir bıçağı kınıyla birlikte aldım. Kını kalçama geçirip kardeşimin yüzündeki karmaşık acıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Bugün, o korktuğum gündü; tüm aldatmacalarımızın ortaya çıkacağı gün.

Bıçağı kınından çıkarırken yüzünü izledim, küçük alnı şaşkınlıkla kırışmıştı.

"Willow," dedi. Bıçağın keskin kenarıyla avucumu kestiğimde beni durdurmak istercesine öne doğru bir adım attı. İnce bir kesik açıldı, avucumu sıkıp parmak uçlarımı kesiğe bastırdım. Kan, çok yavaş bir şekilde sızmaya başladı. Kanlı avucumla ağaç köküne dokunurken Ash'in dehşet dolu bakışları üzerimdeydi.

"*Sanguis sanguinis mei, aperte*," diye mırıldanıp ağaç kanımı içerken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Ormana güvenli geçiş karşılığında ağaç sunduğum kanı alıyordu. Siyahların kemikleri bana yanıt vermemiş olsa bile Yeşillerin büyüsü damarlarımda akıyordu.

Elimin altındaki kök kıpırdadı, titreyerek kendini toprağın içine doğru çekerken dikkatimi ona verdim. Kökün hareket ettiği yerden toprak yağdı. Yere doğru dağılıp orada yeni bir yuva

buldu. Yana doğru kayarak yükseldiğinde, bir zamanlar kapattığı alanda bir tünel belirdi.

Bıçağımı kınına soktum ve Ash'i elinden tutup tünele doğru çektim.

"Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi ve elini geri çekti. Onunla tek kurtuluş şansımız olan tünelin arasında kalmıştım.

"Zamanımız yok," diye itiraz ettim.

Meraklı gözlerinden uzağa, bunca yıldır burada güvenle sakladığımız malzemelerin bulunduğu rafa yöneldim. Halamın günlüğü, yıllar önce Hollow's Grove Üniversitesi'nde yaşadıklarını okumayı bitirdiğimden beri tozlanmış bir şekilde en üst rafta duruyordu.

Ash'in arkasına geçip çantasının fermuarını açtım ve günlüğü içine yerleştirdim. "Bu çoğu şeyi açıklayacak. Büyüdüğünde sana daha fazlasını anlatmanın bir yolunu bulacağım." Halam onun halası değildi ve onunla aynı büyüye sahip olamazdı. O, kardeşimin ve annemin toprak büyüsüne değil, ölüleri çağıranların büyüsüne sahipti. Yine de Ash, bir cadı olmanın ne anlama geldiğine dair temel kavramı anlayabilirdi.

Crystal Hollow'da gizlenen ve onu korumam gereken tehlikeleri de.

Ben ön tarafa geçip onu tünelin ağzına doğru yönlendirirken, "Annem biliyor muydu?" diye sordu.

Hızla bir el feneri kapıp düğmesine basarak ahşap paneli kavradım ve arkamızdan kapattım.

Yeraltı her zaman çok karanlıktı, gökyüzünde parlayan yıldızların yokluğu bu tüneli bildiğim en gerçek karanlıklardan biri haline getiriyordu. Panik beni tüketmekle tehdit etti. Bir diğer *gerçek karanlığın* hatırlatıcısı havada asılıydı. Kardeşimin

iyiliği için paniğimi bastırdım, sakin ve derin bir nefes alıp ilerlemeye başladım.

"*Claudere*," diye mırıldanarak ağaca doğal konumuna dön mesi için talimat verdim. Ash'in elini tuttuğum sırada ağaç hareket etti ve bizi bir kez daha bodrumdan ayırdı. El fenerini yaralı avucumda tutarken tenim kanla ıslanmıştı. Ash'in sorusuna yanıt olarak başımı salladığımda, muhtemelen beni çok iyi göremediğini fark edip durdum.

"O da bir Yeşil Cadı'ydı," dedim. Bir yandan ona bakıyor diğer yandan da bizi tünellerde yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerletiyordum. Ayaklarımızın altındaki zemin engebeliydi. toprak yıllar boyunca yavaş yavaş kazılmıştı. Büyü, aşırı kullanımdan kaçınmak için onu azar azar yontuyordu. "Sen de öylesin."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Öğrendiği bu yeni bilgiyi değerlendirircesine elini kaldırıp inceledi.

Gizli tutmak için büyüsünü bağladığımı ona söylemedim. bu konuşmayı reşit olduğu zamana bırakmayı tercih ediyordum. O güne kadar, -kendisi için ne istediğine karar verene kadar- Cadılar Meclisi'nin bunu ondan almasına izin vermeyecektim.

"Ama ben hiç-"

"Ve büyüyene kadar da bunu yapamayacaksın," dedim. Adımlarımı durdurup döndüm ve aşina olduğu sert bakışlarımla ona baktım. "Kimseye söyleyemezsin. Anlıyor musun? Baban bizim gibi değil. Onun ailesi de bizim gibi değil ve senin ne olduğunu açıklaman, dışarıdaki o adam gibi yaratıkların seni bulup almasına neden olur."

Ash, ben onu ileriye doğru hızla çekiştirirken, "O adam neydi ki?" diye sordu.

Mağaraya ulaştığımızda ormanın içinden koşarak geçmemiz gerekecekti. Aracı'nın kokumuzu almamasını umuyordum.

"Aracı denen bir şey," diye açıkladım, ona ne kadarını söylemem gerektiğini düşünüyordum. Çok küçüktü, etkilenebilirdi. Cadı kanıyla beslenen yaratıklarla ilgili gördüğüm ilk kâbusu hâlâ hatırlıyordum. Yarattıkları dehşeti bilmek için yaşım fazla küçüktü. "Cadılar Meclisi ile birlikte çalışıyorlar ve onlarla yaşıyorlar. Oraya gitmekten tamamen kaçınmak istiyoruz," dedim ona gerçeği söylemek yerine.

Onlar, Hecate soyu tarafından sonsuza dek yaşamak ve içlerindeki *şeylere* ev sahipliği yapmak üzere tasarlanmış bedenlerdi. Sahip oldukları Aracı bedenler olmadan, insan bedenlerini bir yıl içinde yakıp bitiriyorlardı.

Bir zamanlar aynı yüce güce hizmet eden müttefikler, birlikte kapana kısılmış geçici düşmanlar haline gelmişti; nesiller boyunca büyüyen bir düşmanlıktı.

Işık uzakta belli belirsiz parlıyor, güneş bana göre yeterince hızlı batmıyordu. Üzerimizi örten karanlık, Aracı'nın güçlü duyularına karşı biraz da olsa kaçmamıza yardımcı olabilirdi.

Tünelden çıkıp ormanın içindeki mağaranın girişine doğru tırmanırken durdum. Evden uzaklaşmaya devam edersek, sonunda otobüs durağına ulaşacağımızı biliyordum. Kasabamızda her şeyin birbirine fazlasıyla uzak olma eğiliminde olduğu düşünülürse, özellikle de bahçenin altında ve ormanın başlangıcında yaptığımız gezintiden sonra otobüs durağına mutluluk verici bir şekilde yakındık.

Uzaktan, evimizin etrafındaki insanların belli belirsiz hareketlerini görebiliyordum. Kendimi bildim bileli, yaşadığımız bu yerden bizi kovmak istemişlerdi. Bizi güvenli bir şekilde mağaranın girişinde tuttum, Ash'in önünde diz çöktüm ve el fenerini tünele geri atarken ellerini ellerimin arasına aldım.

"Ne olursa olsun, ne görürsen gör, ilerlemeye devam et," dedim. Gözlerinin nasıl büyüdüğünü görmezden gelmeye çalışıyordum. "Koşabildiğin kadar hızlı koş. Düz gitmeye devam edersen otobüs durağına varacaksın. Baban bizimle orada buluşacak. Sadece oraya gitmelisin, tamam mı? Bana oraya gideceğine söz ver, Böcek."

Ash hızla gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "Peki ya sen Low?"

Yanağını avucumun içine aldım ve alnımı alnına yaslarken kendimi gülümsemeye zorladım. Birkaç saat içinde o kadar çok yalan söylemiştim ki... "Hemen arkanda olacağım," dedim ve ayağa kalkıp sırtını sıvazlarken başımı salladım. Ash'e sırtımı dönüp onu arkama aldım. Aracılarla arasına geçmiştim. Ona gitmesi gereken yönü işaret ettim.

"Git!" Fısıltım sertti, ormana doğru gitmesi için onu hafifçe ittirdim. Dağınık ormanın çalılarına karışacak kadar kısaydı, annemle birlikte tercih ettikleri yeşil giysiler de uyum sağlamasına yardımcı oluyordu. Annemin cenazesinde onun en sevdiği rengi giymişti. Diz çöküp toprağın yüzeyine dokunurken dudağımın titremesini bastırdım.

Ellerimi toprağın içine daldırdım. Toprak taneleri tırnaklarımın arasına girdiğinde irkilmedim, yüzeye yayılıp alttaki yumuşak, taze toprağa ulaşmama yardımcı oluyorlardı.

Bekledim, büyümü ormanın toprağına dalga dalga gönderdim. Her bir ağacı, her bir kökü... parmaklarımı çevreleyen toprağa bağlandıkları yeri hissettim. Kendimi onlardan biri olarak düşünüp derin, güçlü bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Onları tekrar açtığımda, büyüyü yeşil bir iplik şeklinde gözlerimin tam önünde nabız gibi atarken göreceğimi çok iyi biliyordum.

Ash'e, dikkatini dağıtmadan aramıza sağlıklı bir mesafe koyması için zaman tanıyarak hareketsizce bekledim. Zaman sanki yavaşlamıştı, kardeşime seslenmeyi deneyen Aracıların etkileme büyüsü göğsüme çarpıyordu. Kapıyı açması için Ash'i ikna etmeye çalışıyor, böylece buradan uzakta ona yeni bir hayat sunabileceklerini söylüyorlardı. Etkileme büyüsünü hissedemeyeceği kadar uzakta olmasını, bunun onu geri dönmeye teşvik etmemesini umuyordum.

Aracılardan biri dikkatini bana verdiğinde gücümü ormana bir dalgalanma yaratarak gönderdim. Etrafımı saran ağaçlara, eve en yakın olanlara seslenirken kelimeler ağzımdan çıktı. Dudaklarım kelimeleri oluştururken en yakınımdaki Aracı beni gördü ve diğerlerini uyarmaya çalışırken başını yana çevirdi.

"*Adiuva me*," dedim ormandan yardım isteyerek.

Aracı'ya en yakın ağaçtan kalın bir dal koptu ve göğsüne çarpıp onu geriye savururken gıcırdadı. Adam havada uçarken çığlık attı, evin yan tarafına çarptı ve oradan sekerek bir yığın halinde yere düştü.

Verandadaki diğer adam, yere yığılan arkadaşına bakmak için döndü. Ayağa kalktığımda dikkati bana yöneldi. Bakışlarımız buluştuğu an çenemi kaldırdım. Bana doğru bir adım atıp başını yana eğdi. Hareket etmeden gülümsedim, yüksek duyuları sayesinde beni duyabileceğini biliyordum.

"Dışarı çıkmamı istemiştin. Şimdi ne olacak, Müdür Thorne? Bir *davete* mi ihtiyacın var?"

İleri doğru bir adım daha attı, diğer ayağı hareket etmeye hazırdı. Her şeyin aniden gerçekleşeceğini, aramızdaki mesafeyi ona yetişemeyeceğim bir hızla kapatacağını biliyordum.

Birden dizlerimin üzerine çöktüm ve avuçlarımı yere vurdum. Toprak bir dalga halinde yükselip eve ve bahçeye doğru ilerlerken, ormanı sarsan bir titreşim meydana geldi.

Aracı, *Müdür Thorne*, ileri atılırken küfretmiş olmalıydı. Orman onu karşıladı, ağaçlar dallarını keserek yolunu kapatırken zemin havalandı ve ayaklarını yerden kesti.

Ağaç köklerinden birinin yerden yükselişini, onu ayak bileklerinden kavrayışını ve kollarını sarışını izledim. Ormana doğru döndüğüm sırada onu toprağa sabitlediler.

Ve ben de koştum.

6

GRAY

Sıklaşan ağaçların hareket etmeme izin verdiği kadarıyla öne atılırken boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Ağaç dallarından bir tanesi boğazımın ön tarafına dolandı ve Willow'un sadece bir saat önce verandada ezdiği nefes boruma baskı yaptı. Saldırıdan sonra çoktan iyileşmiş olsa bile o anın bıraktığı hissi, eğer var olsaydı kalbim olacak olan yerde, göğsümde hissettim.

Köklerden birine asıldım ve beni toprağın içine çekmeye çalışırken kolumu kurtardım. Kaburgalarım çatladı, gövdemi saran kök beni kendine çektikçe bedenim onun gücüyle çöktü. Elimi kurtarır kurtarmaz boğazımdaki kökü tırmaladım. Parçalanmış, tehditkâr dalı bölüp onu koparırken kabuktan geliyormuş gibi görünen çığlığı umursamadım.

Üstümde bir gölge belirdi ve karanlık üzerime çökerken güneşin son ışıklarını da engelledi. Cildim tahrişten karıncalanıyordu. Vücudum iyileşirken içimdeki cadı kanını çok hızlı bir şekilde tüketmişti. O olmadan, güneş cildimi tahriş etmekten çok daha fazlasını yapacaktı.

Beni diri diri yakacaktı.

Juliet, kılıcını aşağı doğru savurarak karnımdaki kalın kök kesti. Beni kesmeyeceğine güvenerek geri çekilme isteğime ö rendim. Willow'un ağacının parçası titredi, acıya karşı sava ken dallarının uçları titreşiyordu.

Bir ağaç dalı ona doğru gelirken Juliet kılıcını yana savur ve dal, aldığı darbeyle geriye doğru dalgalandı. Aynı anda baş bir kök daha ona doğru hamle yapınca beni kurtarmaya çal mak yerine kendini savunmak zorunda kaldı. Ağaçların dikka karşılaştıkları daha büyük tehditle dağılırken gövdemdeki kök tırmalayıp odunu yavaşça parçaladım.

Juliet bana baktı, çırpınışımı izlerken alaycı bir tavırla kaş larını kaldırdı. "Onu yine hafife almışsın," dedi dalga geçerek

Haklı olmasına rağmen hırlayarak onu uyardım. Büyüsünü *bu şekilde* kontrol edebilmesini beklemiyordum. Kardeşi henü güçlenmediği için soyunun sonuncusu olsa bile neler yapabile ceği konusunda ciddi bir eğitime ihtiyaç duyan, acemi bir genç cadı olmasını bekliyordum. Tahmin etmeliydim.

Flora Madizza, Üst Meclis'ten kaçmak için ölü numarası yapmadan önce cüretkâr, meydan okumayı seven bir veletti. Cadılar Meclisi'nden çok bahçelerde vakit geçirirdi.

Kairos da kavgaya katılmıştı, kafasını evin kenarına çarptığı için ensesi kan içindeydi. Willow'u benden önce yakalarsa, öf kesini kontrol etmek için yapabileceğim pek fazla şey olmazdı. Kesin yargılarla hareket ederdi. Willow'un kardeşinin hayatı için savaşıyor olması onun için önemli değildi, ne olursa olsun intikam almak için ona zarar vermeye çalışacaktı.

Juliet bağlarımın geri kalanını hızlıca çözdü. Ayağa kalkıp kemiklerimi yerine oturtmak için boynumu kütletirken beni rahat bıraktı. Her geçen saniye üzerime daha fazla yüklenen güneş yüzünden, vücudum sürekli kendini iyileştiriyordu.

Bir yanım yaptığı şey için kanının akmasını, tek bir cadı tarafından haklanmanın utancını yaşamasını istiyordu. Ama diğer yanım, kaderinin onu çok daha eğlenceli bir intikam için beklemekte olduğunu biliyordu.

Ormana doğru bir adım attım.

Bahçenin kenarına ilerleyerek park halindeki arabanın arka koltuğuna uzandım. Tam o sırada Juliet, "Kızı oraya kadar takip etmeyi gerçekten düşünüyor olamazsın." dedi.

Koltuktan kılıcı aldım.

Omzumun üzerinden ona baktım, tenimdeki hafif kızarıklığı inceliyordu. Güneş yakında batacaktı. Ama sabah olmadan, Crystal Hollow'un sınırları içine sağ salim dönüp dönemeyeceğimizi kim bilebilirdi ki?

Ayrıca, orada beni bekleyen cadılardan birini istemiyordum.

Onu istiyordum.

"Acıktım," dedim. Bir yandan ormanda hızla ilerleyen Willow'un sesini dinliyordum. Ağaçlar sanki onunla birlikte hareket ediyor, yolumu kapatmaya çalışıyormuş gibi hışırdıyorlardı.

Juliet kollarını göğsünde birleştirdi. "Yemeğinle oynamak büyük kabalıktır."

"Sadece çocuğu bul," diye emrettim ve akşam yemeğimi ormanın içinde takip etmeye başladım.

7

WILLOW

Koşarken bir dal koluma sürtündü. Yaprakların nazik dokunuşu, eve doğru bakmak için bir an duraksamama neden oldu. Artık onu göremeyecek kadar uzaktaydım ama ağaçların bilmemi istediği şeyi hissediyordum.

O geliyordu.

Ash'e daha fazla zaman kazandırmam gerektiğini bilerek sağ tarafa baktım. Küçük bacakları mesafeyi benim kadar hızlı kapatamazdı, yolunu kolaylaştırmak için emirlerine itaat edecek bir orman da yoktu.

On dakika. Aracılardan önce ona ulaşabilseydim, bu bir mucize olurdu.

Ağacın bana dokunmak için uzattığı dalın en kalın kısmını kavradım.

"*Me paenitet*," diye mırıldandım. Hissedeceği acı ve ondan almam gereken şey için ağaçtan özür diliyordum. Bacağımdaki kından çıkardığım bıçağı dalı kesmek için kullandım. Ağaç titremedi, hissettiğini bildiğim acıya dair hiçbir belirti göstermedi.

Bıçağın her darbesiyle, göğsüme bir ağrı saplanıyordu.

Ben onu incitirken bile sanki beni kucaklıyor, rahatlatıyordu. Ash'i korumak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyordum. Ağaç, bir zamanlar annemin yaptığı gibi konuşamıyor, bana yumuşak güvenceler veremiyordu.

Ama dallarını vücuduma sararak beni kucaklayabiliyordu.

Sonunda dalı kesmeyi başardığımda ağlama isteğime direndim. Bir ucunu bacaklarımın arasına sıkıştırırken diğer ucunu hızlı hareketlerle sivri bir uç haline getirmeye çalıştım. Daha küçük olan dalları yanlardan kırdım, böylece onları kavrayabilecektim. Fazla zamanım yoktu. Aracı yaklaştığında, toprak rahatlamam için bana doğru bir titreşim gönderdi.

Ayaklarının attığı her adımda orman bir dalga gibi titriyor, onu benden uzak tutmak için mücadele ediyordu. Benim yerime Ash'in peşinden gitmeye karar vermesi riskini göze alamazdım.

Ash kolay bir av olurdu.

Bıçağımı kınına geri koydum. Alıç ağacından yapılmış el yapımı kazığımı kaldırıp ağırlığını test ettim.

Aracı açıklıktan dışarı çıktı. Vücudu, görmeyi hiç istemediğim bir hızla hareket ediyordu. Batan güneşe karşı keskin, siyah bir cisim halinde belirdi. Yarasalar onu terk ederek etrafında uçuşmaya başladılar. Oluşturdukları girdapla onu ormana karşı korumuş, zarar görmesini engellemiş olmalıydılar.

Sivri dişlerini açığa çıkarırken elmacıkkemiğindeki yara, ruhani güzelliğine gölge düşürüyordu. Bir damla kan yanağını lekelemişti. Bakışları elimde tuttuğum kazığa kaydı. Ardından gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarındaki vahşilik daha karanlık bir hal aldı.

Bana doğru bir adım atarak, "Dikkatli ol, Küçük Cadı," dedi. "Bir noktada tüm bunlar eğlenceli olmaktan çıkacak."

Ağaçlar benden önce tepki verdi, köklerinden biri ayaklarına

doğru savruldu. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan kökün üzerinden atladı.

İlerlemeye devam ederken yarasalar koruyucu bir şekilde etrafında kanat çırpıyordu. Dallardan biri boğazına doğru uzandı ama minik yaratık onu engelleyerek gelen darbeyi bir çığlıkla karşıladı.

Boştaki elimi uzatarak ağaçlara durmalarını işaret ettim. Aracı, onları savaşa kurban etmeye istekli olsa da bu benim tahammül edemeyeceğim bir şeydi.

Başını çevirip dalların çekildiği yere baktı ve merakla beni inceledi. "Öldürmek istediğin sadece benim türüm yani, öyle mi?" diye sordu. Sanki bu düşünce çok saçmaymış gibi gülüyordu.

Bunu yapabileceğimi kanıtlama arzusuyla dolsam da *mükemmel* atışı yapmam neredeyse imkânsızdı. Aracılar sadece bir Ruh Çağıran tarafından yok edilebilirdi. Onların büyüsü, içindeki *şeyi* cehennemin derinliklerine geri gönderirdi. Teknik olarak bir kazık da bu işi görebilirdi; tabii eğer bir cadı, büyüsünü kazığa aktarıp göğsündeki boşluğa saplamayı başarabilirse.

Benimki tahtadan oyulmuş bir kazıktı. Bir Mavi, kalp boşluğuna su kaçırmanın bir yolunu bulmak zorundayken, bir San ise bunu ateşle yapmalıydı.

Ancak varoluşlarındaki boşluğu *sadece* elementin kendisi dolduramazdı, aynı zamanda Aracı'yı *parçalamak* için gerekli olan büyünün özüne de ihtiyaç vardı. Sadece bir Siyah bunu büyük bir fedakârlık olmadan yapabilirdi. Bu fedakârlık da pek çok cadının yapmaya istekli olacağı türden değildi.

Her şeylerini tüketip onları tamamen güçsüz bırakırdı. Bu, Cadılar Meclisi'ndeki bir cadı için ölümden daha beter bir kaderdi.

İnsana dönüşmek.

"Seni öldürebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim," dedim cevap olarak. Ardından elimdeki kazığı dramatik bir şekilde döndürerek dikkatini dağıttım, zaman kazanmaya çalışıyordum. "Ama bu, seni sakat bırakamayacağım anlamına gelmiyor."

Aracı çok yavaş hareket ediyordu. Sanki ben ne yaptığını anlamadan önce bana sinsice yaklaşabilecekmiş gibi davranıyordu. Aramızda bir kol mesafesi kalana kadar bekledim ve kişisel alanıma girmesine izin verdim. Üzerime sinen kokusu tüm ormana yayılmıştı. Hafif bir yaz yağmurundan sonra ortaya çıkan ıslak toprak gibi kokuyordu. Tazeydi.

Ayağı, ağaçların etrafımda topladığı yapraklara takıldığında öne doğru sıçradım. Bir ağaç kökü altımda yükseldi, kendimi ona doğru fırlattığımda beni iterek hız kazanmamı sağladı. Kazığı kalpsiz göğsüne doğru kaldırdım ve büyümü elimdeki tahtaya yönlendirerek çığlık attım.

Etrafımızdaki orman sessizleşti, büyüm kazığa odaklanmak için ormanı terk etti. Müdür Thorne, kazığın ucu ceketinin yakasına değmek üzereyken bileğimi yakaladı. Geriye doğru sendeledi, vücudum onunkine çarptı ve birlikte ormanın zeminine düştük.

Tam üstüne düşmüştüm. Bileğimdeki tutuşu sıkılaşırken bile ayaklarımı beline dolamaya çalışıyordum. Beni kolaylıkla tuttu, kemiklerimin birbirine geçtiğini hissedene kadar bileğimi sıktı.

"Bırak onu," diye emretti. Diğer elimi göğsüne bastırıp kendimi yukarı ittim. Kalçalarına oturdum ve tüm ağırlığımı paramparça etmekte ısrarcı olduğu elime verdim.

"Siktir git," diye hırlayarak daha sert bastırdım. Kazık, kumaşı delip göğsüne biraz daha yaklaştığında gözleri büyüdü.

Sırıttı. Boştaki elini boğazımın ön kısmına sardığında zalim kahkahası tenime çarptı. Tutuşunu sıkılaştırıp başparmağı ve işaretparmağıyla soluk boruma baskı yaparak nefesimi kesti.

"Memnuniyetle, Küçük Cadı. Yine de itiraf etmeliyim, önce sana yemek ısmarlamam gerektiğini düşünmüştüm."

Beni aniden çevirip sırtüstü yatırdı. Zaten çoktan yapmamış olsaydı, o an ciğerlerimdeki tüm havayı kaybedebilirdim. Vücudu benimkini kapladı, bacaklarımın arasına girdi ve beni hareketsiz tuttu. Beni kalçalarımdan olduğum yere sabitleyip bir eliyle boğazımı, diğeriyle bileğimi tutarken yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Boştaki elimle saçlarından tuttum ve bana dik dik bakarken başını yana doğru çektim. Karanlıkta dişleri parlıyordu. Boğazımı serbest bırakması için onu itmeye çalışırken gözleri neredeyse kapalıydı. Tekrar güldü. Unutulmaz mavi bakışları benimkilerle buluşmadan önce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Gerçekten küçük bir iblissin, değil mi?"

"Beni kendi türünle kıyaslayarak aşağılama, kan emici," diye tısladım.

"Sana hakaret etmeye cüret edemem, aşkım. Bu bir iltifattı." Başparmağını boynumu kavradığı noktaya daha sert bastırıyordu. Boynumu yana yatırıp bakışlarını oraya indirdiği sırada gözlerim farkındalıkla açıldı.

Kazığı bıraktım, ormanla bir kez daha bağlantı kurmak için elimi altımızdaki toprağa sokmaya çalıştım. Başını oldukça hızlı bir şekilde bana doğru eğdi, ağzı açıkta kalan boynuma yaklaştı.

"Hayır!" diyerek çığlık attım. Bacaklarımı etrafa savurup beni bırakması için savaşıyordum.

Dudakları tenime dokundu, tüylerim diken diken olurken içimde çarpık bir haz belirdi. Vücudumu sabit tutarken bana

gülümsedi. Dişlerinin uçları boynuma değerken, mücadelemi görmezden geliyordu.

Dişleri derimi acımasızca deldi ve içimde hafif bir patlama sesi yankılandı. Etimi çekiştirdiği her anı hissediyordum. Benden boğuk bir inilti kaçarken dişlerini olabildiğince derine gömdü.

Ardından acı geldi. Kanımı emerken boğazım yanmaya başladı. Tenime doğru inledi. Damarlarıma kadar yayılan yanmaya rağmen sesi yüzünden midemde bir şeyler kasıldı. Zehri içime işledi ve piç kurusu acıyı hafifletmek için *hiçbir şey* yapmadı... Oysaki yapabilirdi.

Acıyı zevke dönüştürebilirdi, bunun yerine *yanmama* izin verdi.

"Üstümden. Hemen. Çekil," diye bağırdım. Saçındaki elimi çekip toprağın içine soktum. Başını boğazımdan kaldırdı, dişleri açtıkları yaralardan dışarı kaydı.

Bir dal aramıza girip onu geriye savurduğunda, "Siktir," diye homurdandı.

Ağırlığı beni terk etti. Bedenimin altındaki ağaç köklerinden biri omurgama doğru kayarak beni ayağa kaldırdı. Bir elimi boynuma götürdüm ve kanla lekelenen parmaklarıma baktım.

"Bu oldukça kabaydı," dedikten sonra eğilip orman zemininden toprak topladım. Toprağı yaralarıma sürdüm, büyüm onları yavaşça iyileştirmeye çalışırken tenim ısındı.

Thorne yerden kalktı. Dilini ağzının kenarında biriken kanın üzerinde gezdirirken takım elbisesini düzeltiyordu. "Buna değdi," dedi. Ben şimdi ne olacağını düşündüğüm sırada etrafındaki ağaçlara göz attı. Görünüşe göre bir çıkmazın içine düşmüştük. İkimiz de bir diğerinin ne istediğini biliyorduk. Ama onu elde etmek, başka bir meydan okuma demekti.

Geceyi yırtan bir çığlıkla tüm düşüncelerimden sıyrıldım. Başım otobüs durağının olduğu yöne döndü.

Hayır.

Koşarak ormanın içine daldım. Orman benim için yol açtı, ayaklarımı kaldırıp bana hız kazandırdı. Eğer bir ağaç kökü kaymamı ve kolaylıkla geçmemi sağlayacak bir şey yaratmasaydı, yerdeki bir çukur beni yavaşlatabilirdi.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Yeterince hızlı değilsin, Küçük Cadı!" Thorne'un sesleni diğini duyabiliyordum. Sesi etrafımda yankı yapıyordu. Dö vüşümüz sırasında ormanı çevreleyen karanlığa karıştığı iç onu göremiyordum, tüm gücümü sesin geldiği yere ulaşmay odaklamıştım.

Ash tekrar çığlık attı. Ben ormandan çıkıp otobüs durağını kaldırımına doğru koşarken bir erkek kahkahası onu takip etti. Attığım her adımda, verdiğim bu savaşta beni güçlendiren v tek şansım olan yerden uzaklaşıyordum.

Üç gölge, kardeşimin park alanının ortasında duran küçü bedenini çevrelemiş, gücümü azaltmak için mükemmel bir şe kilde konumlanmıştı.

Thorne bir elini kardeşimin omzuna koydu, doğal olmaya hızı Ash'e ve diğerlerine benden daha çabuk ulaşmasını sağ lamıştı. Kayarak önlerinde durduğum sırada kardeşime baktı Gözlerimi Ash'in üzerinde gezdirerek yaralanmadığından emin olmaya çalıştım.

Thorne'un sesiyle dikkatimi tekrar ona verdim, boştaki eliyle uzanıp sözsüz bir tehdit gibi kanla kaplanmış dudağına do kundu.

"Tekrar merhaba, Küçük Cadı."

8

WILLOW

İnsanlar arkalarındaki otobüse doluşmuşlardı ve inen kişinin Ash'in babası olduğunu hayal edebiliyordum. Özgürlüğe çok yaklaşmıştı.

"Bırak onu," diye fısıldadım, boğazımdaki yanma yüzünden kelimeler ağzımdan zar zor çıkmıştı.

Aracıların ne yapacağı belli olmazdı. Kardeşimi tutan Aracı'nın onu her an Üst Meclis'e götürmesi, boğazını koparması kadar muhtemeldi.

Ona ne yapacaklardı, ne seçimi yaptıracaklardı?

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu Müdür Thorne. Beni incelerken başını yana doğru eğmişti. Gözleri boynuma bulaşan toprağa kaydı, sanki beslendiği yerdeki yaranın iyileştiğini görmekten tiksiniyormuş gibiydi. "Sana okula sessizce gelmen ve onu kurtarman için bir şans verdim. Teklifimi oldukça kaba bir şekilde reddettin."

"Lütfen," diye mırıldanırken Ash'in kahverengi gözlerinden bakışlarımı ayırmadım. Gözleri korkuyla irileşmişti, benimle birlikte sessizce yalvarırken vücudu titriyordu. "Sevdiğin biri var mı? Korumak için *her şeyi* yapabileceğin biri?"

Soğuk, mavi bakışlarıyla buluştuğum sırada Thorne, Ash'in omzunu sıktı. Sorum üzerine irislerindeki altın yansımalar parladı, gözlerimde biriken yaşları dikkatle inceliyordu. "Hayır," dedi başını hafifçe sallayarak. "Aracıların kalbi yoktur, Küçük Cadı. Önümüzdeki yıllarda bunu hatırlasan iyi edersin."

"O zaman senin adına üzgünüm." Sözlerimde art niyet yoktu. Bunu onu incitmek için söylememiştim, ona acımıştım. "O duyguyu asla tadamayacaksın."

"Buna yol açsa bile mi?" diye sordu ve dönüp bir anlığına Ash'e baktı. "Seni zayıflatsa bile mi?"

"Evet," deyip onaylarcasına başımı salladım. Cevabım üzerine aniden gözleri parladı, yanağımdaki gözyaşı izini inceledi. "Ondan vazgeçmektense bu acıyı yüz kere daha hissetmeye razıyım."

Thorne, kardeşimin omzunu bırakıp elini cebine atarken Ash dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Başıyla park yerinin çıkışında bekleyen otobüsü işaret ederek, "Git," dedi.

Kadın Aracı, "Gray," diyerek onu uyardı. Nefesim ciğerlerimden dışarı taşıyordu. Bedenim, hissettiğim şaşkınlık ve büyük bir rahatlamayla sallanırken kocaman gözlerle Thorne'a baktım.

Ona *Gray* demişti.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallayarak Ash'e baktım. Kararsız bakışları şaşkınlıkla ikimizin arasında gidip geliyordu.

Ona sadece bu şekilde veda edebileceğimi bilerek, "Seni seviyorum, Böcek," dedim. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya cesaret edemiyordum. Thorne'un fikrini değiştirecek herhangi bir şey yapma riskini göze alamazdım.

"Low." İtiraz ederken küçük yüzü gözyaşlarıyla buruşmuştu.

"Git," dedim başımı sallayıp onu cesaretlendirerek.

"Peki ya sen?" diye sordu, gerçekle yüzleşince sesi kısılmıştı. Onunla gidemeyecektim.

Başından beri gitmeyecektim.

Başını sağa sola salladı, benimle kalmayı planlıyormuş gibi ayaklarını yere sabitledi.

Thorne, bu seçeneğini elinden aldı. "Bana bak, çocuk," diyerek emir verdi. Etkileme büyüsünü tenimde hissediyordum. Tılsımım tepki vererek göğsümde ısındı fakat Ash, emre itaat etti. Gözleri Thorne'un gözleriyle buluştuğu an büyüdü. Aracı, bakışlarıyla kardeşimi esir alırken irislerini çevreleyen altın rengi parlamaya başladı. "Koş. Otobüse bin ve bir daha asla Willow'u arama."

Ash giderken tereddüt etmedi. Aracı'nın etkileme büyüsü onu kontrol ederken bunu yapamazdı. Topukları üzerinde döndü ve park alanındaki otobüse doğru koşmaya başladı. Aceleyle babasının kucağına atladı. Yanlarındaki diğer adam, bize kısa bir bakış attıktan sonra döndü ve Ash'i aracın içine yönlendirdi.

Boğazımdan bir hıçkırık koparken dizlerimin üstünde betona çöktüm. Otobüs park yerinden ayrılırken, kaldırımda dönen lastiklerin sesini dinleyip başımı öne eğdim. Ash'in yüzünün son görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Bir parmak çenemin altına dokundu ve Thorne, bakışlarımız buluşana dek başımı kaldırdı. "Neden?" diye sordum. Yaptığı şey için minnettar olmama rağmen kendime engel olamamıştım. Anlayamıyordum, mantıklı gelmiyordu.

"Bir gün, bunun için bana bir iyilik borçlu olacaksın. Senden istediğim şeyi bana vereceksin," dedi yumuşak bir sesle.

Parmağının dokunduğu yerden soğuk bir ürperti yayıldığında, boğazımı tutmak için geriye doğru sendeledim. Karanlık iplikler tenime yayılarak göğsümden aşağıya ilerledi. Kıvrılıyor, etimin üzerinde dans ediyorlardı; köprücükkemiğimin hemen

altında, tenime siyah bir mühür kazındı. Çapraz çizgilerden oluşan bir desendi, başımı eğerek baktığımda anlamlandırmam imkânsızdı. Karanlık dallar, en büyük korkumu tenime işleyip beni işaretledikten sonra ortadan kayboldular.

İblisle anlaşma.

Diğer erkek Aracı yaşadığım dehşeti bölerek, "Peki ya Cadılar Meclisi?" diye mırıldandı. "Bir erkek cadıyı gönderdiğini duyunca çok kızacaklar."

"Üst Meclis'in bilmediği şey onlara zarar vermez. İkiniz de bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceksiniz. Eğer Üst Meclis sorarsa Willow Madizza soyunun sonuncusudur," dedi Thorne. Herkes onu başıyla onaylamış, hiçbiri tereddüt etmemişti. Bana doğru uzattığı elini incelerken yutkundum. Sanki uzanıp beni ısırmak üzere olan bir yılan gibiydi.

Gerçi çoktan ısırmıştı.

Kadın Aracı bir anda ortadan kaybolurken, "Gel, Küçük Cadı," dedi Thorne. "Konuşmamız gereken şeyler var." Uzattığı eli görmezden geldim ve o sinirli bir şekilde iç çekerken ayağa kalktım. "Bunu *her* adımda zorlaştıracak mısın?"

"Büyük ihtimalle," dedim. Sesimin ne kadar zayıf çıktığını düşünmemeye çalışıyordum. Onu hak ettiği gibi iğneleyecek kadar gücüm yoktu. Yaşadıklarım ve hissettiklerim henüz bu kadar tazeyken yapamazdım.

Meclis benden her şeyimi almıştı. Onları buna pişman edecektim.

"Hollow's Grove düzen ve nizamla ilerler. Okulumuza isteğin dışında katılıyor olsan da bu düzeni korumak bizim için oldukça önemli," diye açıkladı.

Otoparka fazla hızlı giren bir araba önümüzde kayarak durdu. Thorne, aracın sürücü tarafına doğru hızla gidip yolcu kapısını açtı. Diğeri iki Aracı irkilmemişti bile.

"Bunu benim için zorlaştıracak mısınız, Bayan Madizza?"

Arabaya doğru ilerledim. Kalan tüm enerjimi toparlayıp ona yaklaştım ve yüzüne ters ters baktım. "Eğer senin için en değerli şey düzense, o zaman sana kaostan başka bir şey getirmeyeceğim."

Gülümsedim ve bana sırıtarak karşılık verdiğinde gözlerimi devirdim.

Ardından arabaya bindim.

9

WILLOW

Arabayı kullanan kadın, tabelalara göre Salem, Massachusetts kasabasına giden ana yola doğru döndü. Açıkçası oraya hiç gitmemiştim, Crystal Hollow'dan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyordu. Annem bana, bir zamanlar atalarımızın evi olan bu kasabanın ne hale geldiğine dair masallar anlatmıştı; orada asılan cadıların hikâyelerinin kasabayı meşhur hale getirdiğinden ve ekim ayı boyunca turistlerin oraya nasıl akın ettiğinden bahsetmişti.

Kasabanın, kendilerinden kurtulmaya çalıştığı insanlarla tanınıp onlara zulmedenlerin tarihe karışması mükemmel bir karmaydı. Bu, bana toprağın altındayken huzur getirecek bir şeymiş gibi geliyordu.

Hollow's Grove'un Müdürü yanımda oturmuş, ceptelefonunda çılgınca bir şeyler yazıyordu. Başparmakları ekranın üzerinde imkânsız bir hızla hareket ediyor, ben içimdeki huzursuzluk dalgasını bastırırken görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Yüzü sert bir ifadeye bürünmüştü, sanki konuşmanın diğer tarafındaki kişi onu fazla sinirlendirmiş gibiydi. Simsiyah saçları alnından hafifçe geriye doğru atılmış, kare çenesini ve onu

çevreleyen iyi kesilmiş sakallarını ortaya çıkarmıştı. Düz burnu profilini tamamlıyor, tüm kişiliğini tanımlıyordu. Aracıların başında o varken babamın planının ne kadar zor olacağını biliyordum.

Eğer ne olduğumu veya ne yapmaya geldiğimi bilseydi, ben hayatım için merhamet bile dileyemeden aramızdaki mesafeyi kapatıp gırtlağımı koparırdı. Cadılar Meclisi'ne, Aracılara olduğumdan daha fazla sadık değildim, bu da beni kurtarmaya yeterli değildi.

Özellikle de onu mahvedecek kişinin ben olduğumu anladığında...

Ona dik dik baktığımı fark ettiğinde, bana kısa bir bakış atarak tüm dikkatimi cama çevirmeme sebep oldu. İstediği her şeyi elde etmek için kullandığını düşündüğüm yüzünü incelerken yakalanmış olmanın verdiği rahatsızlıkla yutkundum. Muhtemelen onunla ilgilendiğimi düşünüyordu. Fakat yalnızca görevimi anlamaya çalışıyordum.

Aracı'yı baştan çıkar.

Kemikleri bul.

Babamın benim için planladığı görevi düşündükçe midem bulanıyordu. Onları bulmanın başka bir yolu olmalıydı çünkü *böyle* görünen ölümsüz bir varlığı baştan çıkarabileceğimi düşünmek gülünçtü. Özellikle de istediği tek şey beni yemekken.

Ve muhtemelen bu, eğlenceli bir şekilde olmazdı.

Telefonunu takım elbisesinin cebine sıkıştırırken, "Üst Meclis varır varmaz seni onlara takdim etmemi istedi," dedi.

Ona, annemi acınası duruma düşürüp bildiği tek yuvayı terk etmek zorunda bırakan kadından geri kalanlara götürülmek hakkında ne düşündüğümü gösteren öfkeli bir bakış attım. Annem, özgürlüğüne kavuşmak için ona benzeyen bir

kadını öldürmüş ve tanınmayacak hale gelene kadar cesedini yakarak kendi ölümünü tezgâhlamıştı.

Onsuz dünyanın daha iyi bir yer olduğu, kendi çocuğunu istismar eden bir kadını seçmiş olsa bile ölüm ve yaptığı şey, annemin de ölüp bu dünyadan gittiği güne kadar peşini bırakmamıştı.

Üst Meclis'ten haberim yokmuş gibi davranmaya zahmet etmedim. Thorne'un ne olduğunu, onu kapının önünde gördüğüm an anladığım için bunu yapmam düpedüz saçmalık olurdu.

"Üst Meclis benden ne istiyor, Müdür Thorne?" Bakışlarımı asfalttan toprağa dönüşen yoldan çekerek sordum. Çenesinde bir kas seğirdi ve resmi hitabımın onu rahatsız edip etmediğinden emin olamadım.

"Sen, onların soyundan geriye kalan son kişisin. Bence asıl soru, senden ne *istemeyecekleri*, Bayan Madizza," dedi. Adımı söylerken sesi alaycıydı.

"Peki ya onların evcil cadısı olmakla ilgilenmediğim zaman ne olacak?" Kaşlarımı kaldırdım, öfkeli bakışlarıyla karşılaştığımda irkilerek geri çekildim. Beni incelerken gözbebeklerini çevreleyen altın rengi alev alev yanıyor, onu dikkate almam konusunda bana uyarıda bulunuyordu.

"Crystal Hollow'un bir hapishane olduğunu düşünen tek kişi sen değilsin; ancak dünya göz önünde olmamıza henüz hazır değil. Sahip olduğun büyüyle, bölgenin dışında bu kadar uzun süre yaşayarak hepimizi tehlikeye attın. Kardeşin reşit olup kendisine ait olanı alana kadar senin damarlarına hapsolmuş koca bir büyü soyu var. Herhangi bir cadı, bunu yapamadan ondan kurtulurdu." Müdür Thorne açıklama yaparken koyu kızıl saçlarımdan bir teli takım elbisesinin üzerinden aldı. Onu yanıma bırakırken saç aracın içindeki hava akımının

etkisiyle hafifçe sallandı, ormandaki boğuşmamızdan az da olsa etkilendiğine dair tek işaret buydu.

"Belki de Yeşillerden geriye sadece benim kalmamın nedeni bu bencil açgözlülüktür. Belki de cadılar, bölgeyi oluşturan sihirle bağlantıları olmadan kendilerini bekleyen kaderi hak ediyorlardır," diye tersledim. Gözlerimi yüzüne dikmiştim.

Koltuğunda dönerken yüzü bana çok yakındı, dudakları küçük bir sırıtışla kıvrıldı. "Cadıların bencil ve açgözlü yaratıklar olduğu konusunda tartışmayacağım. Unutma, ataların güçlerini ruhlarını şeytana satarak elde etti. Damarlarında akan büyü yeşil olabilir ama nihayetinde kalbin, tıpkı diğerleri gibi siyah."

Bu beni eğlendirmişti. Gülerek ona doğru uzandım ve kalbinin olması gereken yeri dürttüm. "En azından bende bir tane var," dedim.

Gözleri gömleğinin üzerindeki parmağıma, bizi tensel temastan ayıran kumaşa doğru kaydı. Bakışları bir süre parmağımın üzerinde oyalandı, ardından bileğimi ve kazağımı takip etti ta ki yukarıya ulaşıp gözlerimle buluşana kadar.

"Sanırım insanların tam da sana göre olan bir deyimi var," dedi ve elimi tutmak için uzandı. Elimi kucağıma bırakmadan önce parmaklarım birbirine geçmiş gibi hissettirecek kadar sıktı. "Uyuyan devi uyandırma."

"İnsanlar hakkında ne biliyorsun?" Hâlâ elimi tuttuğu yere bakmayı reddederek sordum.

"Tatlarının küçük cadılar kadar güzel olmadığını biliyorum," dedi ve elimi yüzüne götürdü. Bileğimi burnunun altına yerleştirip kokumu içine çekti.

Elimi sertçe geri çektim, vahşi bir uyarı hırıltısı çıkarırken tutuşuna karşı mücadele ediyordum. "Ayrıca sen uyurken boğazını kesme ihtimalleri de çok daha düşük."

Yüzünde beliren küçük, çarpık bir sırıtışın ardından elimi bırakıp bir dişini hafifçe ortaya çıkardı. Bunun bir tehdit mi yoksa bir vaat mi olduğunu, beni korkutmak istediğini mi yoksa daha şehvetli bir şey mi umduğunu anlayamadım.

"Bu, yatağıma girmeye niyetli olduğun anlamına mı geliyor, Küçük Cadı?"

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye tısladım ve tekrar pencereye döndüm.

Ağaçlar yolun her iki yanını çevreliyor, çakılların üzerinden kıvrılarak oldukları yere gölge düşürüyorlardı. Sis etrafımızı sarmıştı, gökyüzüne doğru uzanıp Crystal Hollow'u çevreleyen ormanın üzerinde ürkütücü bir görüntü oluşturuyordu.

"O zaman benim senin yatağına gelmem gerekecek," dedi Thorne. Bakışlarımı pencereden ayırarak gözlerimi tekrar üstüne diktim. O çelik mavisi gözlerdeki kibir, korktuğum her şeydi ve bunun sadece bir tehdit *ya da* günah meselesi olmadığına karar verdim.

Her ikisiydi.

"Ben-"

Sürücü koltuğundaki kadın Aracı inleyerek, "Siz ikiniz artık düzüşür müsünüz?" dedi. Virajlı yolda ilerlerken çenesini direksiyona dayamıştı, eğimli bir yola doğru direksiyonu kırdı.

"Sisteminden attığında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Bu utançla yaşayabileceğimden emin değilim," deyip ona tatlı tatlı gülümsedim.

Başını kaldırdı, dikiz aynasından bana bakıp sırıttı. Çenesini kaldırarak, "Deneyene kadar eleştirme, bebeğim," dedi. "Bir arkadaşım var-"

"Kalsın, teşekkürler," dedim. Mide bulantımı görmezden gelmeye çalışıyordum. Aracılar, nefret etmek üzere yetiştirildiğim hastalığın bir belirtisiydi. Cadılar Meclisi'nin yanında var

olmak için yaratılmış bedenlerdi. Alçak ve uğursuz bir şeyi temsil ediyorlardı.

Bunu bilmek, buraya gelme amacımı gerçekleştirmek için yapmam gereken şeyin bir parçası olsa bile... Henüz midem kaldırmıyordu.

Hazır değildim.

"Hazır olduğunda, Kairos'un sana bu konuda yardımcı olmaya çok istekli olacağına bahse girerim," diye devam etti.

Mide bulantımı bastırmak için yutkundum ve koltuğumda öne doğru eğildim. Adamın omuzlarına dokunduğum sırada kemerim gerildi. Ellerimi boynunun yan tarafına doğru götürüp parmaklarımı teninde nazikçe gezdirirken kıpırdamadı bile. Vücudumun sıcaklığını serin teninde hissettiğinde ürperdi.

O sonbaharın serin havasıysa, ben de ayazı dışarıda tutan engin toprağın sıcaklığıydım. Yaratıldığı çamuru anımsatıyor, fiziksel formunu evine çağırıyordu.

Alçak, ince bir hırıltı arabanın içinde titreşti. Yanağımı koltuk başlığının arkasına bastırırken yüzümde bir gülümseme belirdi. Gözlerim Thorne'a kaydı. Soğuk bakışlarıyla her hareketimi izliyordu. Hissettiğim tüm meydan okumayı ortaya koyarak ona baktım ve konuşmaya başladım.

"Beni becermek istiyor musun, Kairos?" diye sordum. Thorne'un üstdudağı seğiriyordu.

Kairos cevap vermedi. Doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan duruyor, sessizliğini sürdürüyordu. İki parmağımı boğazının ön tarafına bastırdım, onu hafifçe kavradım ve bileğimi burnunun tam altına yerleştirdim. Kairos elimi tutup kokumu almak istercesine burnuna götürürken gözlerimi Thorne'dan ayırmadım.

Thorne'un hırlamasıyla aniden durdu ve sanki onu yakmışım gibi bileğimi bıraktı. Müdür, "Bu kadar yeter," diyerek

emretti. Sanki amacıma ulaştığımı kabul etmek ona acı veriyormuş gibi iç çekti.

"Sahip olduğunuz bedeni yaratmak için kanlarını veren Madizza cadılarının sonuncusuyum. Üst Meclis, beni sadece kendi seçtikleri bir erkek cadıyla *çiftleştirmeye* hevesli olmakla kalmayacak, istersem sizin türünüzden birini de seçebileceğim," dedim. Burnumu kırıştırıp koltuğuma geri otururken karşımdaki adama ters ters baktım. "Bilirsin, *zevk* için. Bu yüzden seni seçeceğimi düşünerek vaktini boşa harcama."

Thorne sanki zafer kazanmış gibi sırıtarak, "Bu bir meydan okumaya benziyor, Küçük Cadı," dedi. "Sikimi kalçalarının arasına gömdüğümde sana, senden ne kadar nefret ettiğimi hatırlatmak için sabırsızlanıyorum."

Yüzüm kızardı. Kelimeleri bulmaya çalışırken dudaklarım aralanmıştı. Thorne'un çelik mavisi gözleri, beni dikkatle incelerken soğuk alevlerle yanıyordu. Yeterince hızlı bir yanıt veremediğimde gülümsemesi genişledi.

"Tahmin etmiştim," dedi kadın ve beni bir cevap bulmak zorunda kalmaktan kurtardı. Bakışlarımı ona yöneltip kalbimin çarpıntısını bastırmaya çalıştım. Her şey babamın planına uygundu, muhtemelen olumlu sonuç da verecekti. Öyleyse neden içime çöken korkuyu bastıramıyordum?

"Varmak üzereyiz, değil mi?" Bir kez daha camdan dışarı bakarken yutkundum.

Ana yoldan uzaklaştıkça ağaçlar daha uzun, daha uğursuz bir hal alıyordu. Sis yayılıp kalınlaşıyor, çevreyi görmek giderek zorlaşıyordu. Toprağın üstündeki çalılar ve ölü yapraklar, sisin içinde kaybolmuştu. Ormanın bunlar olmadan ne kadar ürkütücü göründüğünü fark ettim. Hepsi fazlasıyla aşina olduğum şeylerdi, köklerimi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ayaklarımın altındaki toprağı görememek hoşuma gitmemişti.

Thorne, "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sorduğunda ona bakma zahmetine bile girmedim. Bakarsam nasıl bir ifadeyle karşılaşacağımı biliyordum ve sesindeki kendini beğenmiş memnuniyeti duyabiliyordum.

"Sessizlik, bazen kelimelerden çok daha anlamlıdır, bunu uzun zaman önce öğrendim. Görüyorum ki dünyamıza musallat olduğun yüzyıllar boyunca, bir şekilde bu dersi almaktan kaçmayı başarmışsın," deyip gözlerimi ormanın doğal olmayan durgunluğuna diktim.

Kadın Aracı virajları yavaşça dönerken, ağaçlara tünemiş kuşlar ya da gövdelerine tırmanan sincaplar yoktu. Yavaş ve sabit bir eğimle yukarı çıkıyorduk ama arkama baktığımda bile ağaçların tepelerinde herhangi bir hareket göremiyordum.

Bakışlarımı cama geri çevirip hareket eden sisi incelemeye başladım. İçinden siyah bir çizgi geçti, tekrar kaybolmadan önce sadece bir anlığına göründü.

"Şunu gördün mü?" diye sorup şok olmuş bir şekilde Thorne'a baktım.

"Cadılardan çok daha kötü yaratıklar bu ormanı evleri olarak görürler. Kaçmayı düşünüyorsan bunu aklında bulundursan iyi edersin," diyerek cevap verdi. Ben de o devasa siyah şeyi veya parlayan gözleri düşünmemeye çalıştım.

Ne tür bir canavar bu kadar büyük olabilirdi?

Tepenin eğimi gittikçe keskinleşiyor, sonsuza dek devam edecekmiş gibi görünen sabit, dolambaçlı bir viraj oluşturuyordu. Bu bana, annemle birlikte Ash'i New York'taki akvaryuma götürdüğümüz zamanki otoyol rampasını hatırlattı. Kesintisiz bir çemberdi ve virajla birlikte midemi bulandırmıştı.

Eğer kemerim takılı olmasaydı, istemeden Thorne'a doğru kayacağımdan hiç şüphem yoktu.

Araba tırmanmaya devam ettikçe bir tepeye doğru ilerlediğimizi düşündüm. Zirveye ulaştığımızda ise bunun aslında bir uçurum olduğunu fark ettim. Okul uçurumun kenarından yukarı doğru ilerliyor, kemerler ve kuleler gökyüzüne uzanıyordu. Açık gri taştan inşa edilmişti. Kemerli pencereler ve kapılar binanın cephesini kaplıyordu. Ana kapıların üstündeki pencere devasa boyutlardaydı, yüksekliği okulun en az yarısı kadardı ve Hecate'nin labirentini detaylı bir şekilde gösteren parçalarla süslenmişti.

Hepimizi yaratan Tanrıça'nın görsel sembolü karşısında tenim karıncalandı. Yaratılmamıza sebep olan ve şeytanla ittifak kurup, cadıların ona hizmet etmesine yol açan ilk cadı oydu.

O, ilk Ruh Çağıran'dı. Her birine büyü bahşedilmesi için Cadılar Meclisi'nin diğer klanlarını çağıran ilk kişiydi. Yaratılan ilk cadı olmasının tek bir şartı vardı; ölüler üzerinde sadece kendisi ve onun soyundan gelenler güç sahibi olabilecekti. Bu yeteneği kendisi için saklamıştı.

Ve tabii benim için de.

Araba ana girişin önünde durdu. Hiç tereddüt etmeden kapımı iterek açtım ve okulun önünde dikildim. Kapıya çıkan altı adet basamak vardı. Altı basamak, altı kapı ve onları çevreleyen altı pencere. Aracılar dışarı çıkarken arabanın diğer tarafına bakmak için döndüm, gözlerim denize bakan anıt taşına takıldı. Thorne bana doğru gelirken yanından geçip taşa doğru ilerledim.

Basit bir granit levhaydı, üzerine ölenlerin isimleri kazınmıştı. "Onlar katliamda kaybolan cadılar," diye cevap verdi kadın Aracı, sesi temkinliydi. "Hayaletlerinin hâlâ okulda dolaştığını söylüyorlar."

Halamın adını gördüğümde duygularımı belli etmemek için kendimi zor tuttum.

Loralei Hecate.

"Burada daha fazla isim olmaması utanç verici," dedim dudaklarımı büzüp kaşlarımı çatarak. Cadılarla kıyaslandığında Aracıların nadiren öldürülebilmesi ve Cadılar Meclisi'ni yozlaştıranların ölmemiş olması bir anlamda dehşet vericiydi.

Nefretim gitgide derinleşiyordu ama *yeterince* derine de inmemişti.

Anıta sırtımı döndüğümde kadın bana göz kırptı. Orada bulunan isimlerden herhangi birini tanıdığımı hiçbir şekilde belli etmedim. Yaşanan olaylardan az da olsa haberdar olduğumdan veya onlarla kişisel bir bağlantımın bulunduğundan kimse şüphelenemezdi.

Annemin Loralei ile bir akrabalığı yoktu ve babam da...

Üst Meclis'in bildiği kadarıyla o benim babam değildi.

Hecate soyu halamla birlikte ölmüştü ve şimdilik böyle kalması gerekiyordu.

10

WILLOW

Thorne yanımda belirdi ve ben kapıya doğru ilerlerken kolunu benimkine doladı.

"Biri gidip annemin evinden eşyalarımı getirebilir mi?" diye sorup kolumu ondan kurtarmaya çalıştım.

"Özellikle istediğin bir şey var mı?" Bakışlarını yüzümde hissettim. Boştaki elimi kapalı kapılara doğru sallarken ona bakmadım.

Kapılar yavaşça ve gıcırdayarak açıldı; altı kapının her biri, bize giriş seçeneğimizi sunmak için ayrıldı. Gereksiz bir sihir gösterisi olabilirdi ama benim için bir hatırlatma niteliğindeydi.

Taş. Toprak. Doğa.

Bunlar benim elementlerimdi. Yakınlık duyduğum şeylerdi. Aracıların içine hapsolmuş ruhlar, başkalarının bildiği kadarıyla beni ilgilendirmezdi.

Ağaçların yanındaki mezarlıktan gelen ölü kemiklerinin titreşimini hissetmem de kimseyi ilgilendirmezdi. Eğer beni oraya çeken ipliği ve içgüdüyü takip edersem, suyun altına dalmışım gibi hissedecektim. Sanki o ipliğe dokunmak, okyanusun

derinliklerinde nefes alabilme yeteneği gerektirecekti ve ben hep ayaklarımın altındaki toprakla daha uyumlu olmuştum.

Babamın biz gittikten sonra gizlice içeri gireceğini ve sadece bir Yeşil olmadığıma dair tüm kanıtları yok edeceğini bildiğim için, "Hayır," dedim. "Sadece giysiler."

Thorne kıyafetlerime bakıp onları boş bir ifadeyle inceledi. "Sana bir Yeşil'in giymesi gereken kıyafetler verilecek ve derslerde de Hane'nin renklerini taşıman beklenecek. Boş zamanların için de bazı kıyafetlerinin temin edilmesini sağlayacağım."

"Bu sorumluluğun Üst Meclis'e ait olması gerekmiyor mu?" diye sorarken beni açık kapılardan birine yönlendirmesine izin verdim. Üst Meclis, cadılarla ilgilenip onların ihtiyaçlarını karşılardı. Biz içeri girerken öğrenciler ve öğretmenler okulun girişinde oyalanıyor, aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Yeşil rengi sever misiniz, Bayan Madizza?" diye sordu Thorne. Soyadım ağzından çıkarken ses tonundaki değişimi, etrafımdakilerin konuşmalarına ara verip bana bakmalarını yanlış anlamış olamazdım.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Üzerimdeki bakışlara karşı çenemi kaldırıp dişlerimi sıktım.

"Üst Meclis'in saklamana asla izin vermeyeceği bir sırrı saklamaya çalışmaktansa, akbabaların karşısına başın dik ve doğru bir şekilde çıkman daha iyi. Hollow's Grove'un kapısından içeri adım attığın an, ne istediğin önemsiz hale geldi," dedi ve beni sola doğru yönlendirdi.

Tam önümde bir kemer vardı, girişe doğru kıvrılan iki merdiven dizisini destekliyordu. Bu kemerden yukarıya doğru çıkan iki sütun daha vardı. Üst katlar, spiral bir labirent şeklinde uzanıyordu. Her şey açık gri taştan yapılmıştı, hem ışığı yansıtıyor hem de bir şekilde gölgeleri çağırıyordu.

Genç bir adam bize doğru adım atarak, "Üst Meclis sizi hemen görmek istiyor, Bayan Madizza," dedi. Beni başını hafifçe eğerek selamlamıştı. Elini uzatırken gösterdiği saygı, hak etmediğim türdendi. Tereddütle gülümsedim, selamını kabul etmek için kendi elimi uzatırken resmiyetten duyduğum rahatsızlığı gizlemeye çalışıyordum.

"Onu ben götürürüm," dedi Thorne, hâlâ tutmakta olduğu kolumu çekiştiriyordu.

"Ona eşlik etmekten daha fazlasını yapabilirim," diye karşılık verdi diğer adam ama Thorne beni koridora doğru sürüklerken elini çoktan geri çekmişti.

"Seni kahvaltı niyetine yer, Iban," dedi Thorne. Beni koridorda yönlendirirken diğer adama bakma zahmetine bile girmemişti.

Arkamızdan gelen Iban'ın ayak sesleri, yanımdaki Aracı kadar sessiz değildi. Önümüzdeki patikanın taşları yeni cilalanmıştı. İki yanımızdaki büyük, kemerli pencerelerden süzülen ay ışığında parlıyorlardı. Thorne'un tarafındaki pencereler okulun önündeki yola ve anıta, diğer taraftakiler ise binanın ortasındaki bahçeye bakıyordu. Burası bir zamanlar bahçe olarak kullanılmış gibi görünse de içindeki bitkiler olması gerektiği şekilde büyümemişti.

Madizzalar, Crystal Hollow'da olmasalar bile Bray Hanesi'nin yardıma ihtiyaç duyulması halinde, araziyi korumak için büyülerini kullanması gerekirdi. Gül sarmaşıklarıyla kaplı olması gereken çardak neredeyse cansızdı. Dikenler bile zayıflamış ve kırılgan görünüyordu. Çağrılarına cevap verme isteğime direnip Thorne'un, Mahkeme odalarının efsanevi kapıları önünde durana kadar koridorda bana rehberlik etmesine izin verdim.

Yüzeyler siyah demirle kaplıydı, mekanizmaları oluşturmak için her tarafına altın dizilmişti. Metaldeki boşluklardan giriş odasının ilerisini zar zor görebiliyordum.

Elimi kaldırdığımda Iban yanıma doğru geldi ve kilide doğru elimi salladığım an durdu. Dişliler döndü, diğerleri de onları takip ederken dalgalandı. Parmaklıklar yumuşak bir klik sesiyle geri çekildi ve sonuncusu da aradan çıkınca kapılar bize doğru açıldı.

"Görüyorum ki annen sana düşündüğümden daha fazlasını anlatmış," dedi Thorne. Mahkeme salonuna girerken beni yanında sürüklemeye devam etti. Iban da sessizce arkamızdan geliyordu.

Yüzümdeki bakışlarının ağırlığını görmezden gelerek, "İyi ki annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdim. Eğer annem onu tanısaydı, toprağa hapsetmek için elinden geleni yapardı. Emirlerini yerine getirmeleri için ağaçların köklerini çağırır, yapabileceği tek yolla dünyayı ondan kurtarırdı.

Damarlarında Hecate soyunun kanı akmıyor olabilirdi ama tanıdığım en vahşi, en cesur kadın oydu. Tüm Madizzaların büyüsünü bedeninde taşıyor ve tam şu anda anladığım kadarıyla muazzam bir hâkimiyet gerektirecek şekilde onu kontrol ediyordu. Mahkeme odasının girişinde yürürken bile büyümün derimin altında nabız gibi attığını hissediyordum. Sanki kendine ait bir hayatı varmış ve dünyaya salınmayı bekliyormuşçasına içimde kıvranıp duruyordu.

Bir volkan gibi patlamasına, yeryüzüne taş ve erimiş lav püskürtmesine izin vermemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu. Büyümü kullanmak herhangi bir şeye ulaşmaya çalışmaktan çok, yıllarca boğulduktan sonra küçük bir nefes almak gibiydi. Her zaman oradaydı.

Daima bekliyordu.

Mahkeme odasının kapıları ardına kadar açıktı. Derin bir nefes alırken çenemi biraz daha yukarı kaldırdım. Hava ciğerlerime doldu, etrafımı saran taşların kokusu üstüme sindi ve Madizza soyunun o Yeşil büyüsünü çağırdı. Çağrıya cevap verdim ve büyüm, minik uykusundan uyanırken kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Thorne yanımda kaskatı kesildi. Adımlarındaki ufacık aksama, bunu hissettiğine dair bir uyarı niteliğindeydi. Göz ucuyla ona bakarken kolunu hafifçe sıktım, toparlanıp ileri doğru adım attığında çelik mavisi gözleri kararmıştı.

Eğer Üst Meclis'le yüzleşmek zorundaysam ve annemin hayatını, bildiği tek evden kaçmasına neden olacak kadar ıstıraplı hale getiren varlıkların boş, oyuk kemiklerine bakacaksam, bunu onun büyüsü tenimi kaplarken yapacaktım.

Annemin ölümüyle birlikte, büyüsünün tamamı bana miras kalmıştı; en azından kardeşim reşit olup gücümün bir kısmını alana kadar. Susannah Madizza, çağının en büyük cadısı olabilirdi ama onu bu hale getiren güç, artık onun değildi.

Benimdi.

Mahkeme salonundaki -konuşulanları içeriye izinsiz girenlerden gizli tutan- büyülü bariyerin içinden geçtik. Köken hanelerin her birini temsil eden büyü göğsüme battı. Sadece Madizza ve Hecate çizgileri eksikti ama sanki büyü, beni bir şekilde tanımıştı. Etrafımda dönüp beni merkeze hapsederek çevremde oyalandı. Thorne'un yanımda adım attığını, sanki beni de kendisiyle birlikte çekebilecekmiş gibi kolumdan tuttuğunu belli belirsiz fark ettim.

Boştaki elimi kaldırıp avucumu gökyüzüne çevirirken bakışları hâlâ üzerimdeydi. Bariyerin parıldayan, yarı saydam gücü çıplak tenimin üzerinden geçti ve tırnaklarımın altından bir damla kan alacak kadar derine kaydı.

Kanım o noktadan çekilirken irkilerek bir nefes verdim. Kan, bariyerin ortasında süzülüyor parıldayan sisle iç içe geçiyordu. Sonunda elimi serbest bıraktığında, bir ışık patlaması gerçekleşti ve beni öne doğru savurdu. Bir anlığına tökezledim. Sonraki adımımda kendimi toparlamadan hemen önce Thorne kolumdaki tutuşunu sıkılaştırarak tuhaf bir şekilde bana destek oldu.

Boştaki elimi yumruk yaparken Thorne'a doğru yaslanma dürtüme karşı koyamadım. Bariyer her ne algıladıysa, büyünün bana bakan cadılardan herhangi birine bunu göstermemiş olmasını umuyordum. Thorne, beni çemberin ortasına doğru yönlendirip iki sandalyenin arasından geçti. Sandalyelerin her biri kendi hanelerinin sembolleriyle işaretlenmişti, içlerine tünemiş olan cadılar büyülerinin renginde cübbeler giyiyorlardı.

Sandalyelerden ikisi boştu. Hecate tahtına hızlıca göz attım. Özenle işlenmiş karanlık taht, iç içe geçmiş demirlerden oluşuyordu. Tahtın tepesine demirden dövülmüş bir kafatası, ortasına ise aşağıya doğru kayan bir omurga kemiği yerleştirilmişti; çevresini iskeletten kollar sarıyordu.

Daha fazla oyalanmaktan kaçınarak bakışlarımı bir sonraki boş tahta çevirdim. Hecate'nin Mahkeme'deki yeri tamamen karanlıkla kaplıyken, Madizza tahtı hâlâ hareket eden sarmaşıklardan oluşuyordu. Yaşamaları mümkün olmayan bir yerden çıkıyor, temeldeki çatlaklardan filizlenerek atalarımın boş tahtını biçimlendiriyorlardı.

Sarmaşıkları izlediğim sırada tahtın tepesindeki kurumuş bir gül yeniden açtı. Daha önce solmuş bir kabuktan başka bir şey değildi. Fakat şimdi yaprakları genişçe açılmış, rengi geri gelmişti. Kırmızı gülün uçları siyahtı, sanki kenarları ölümün kendisi tarafından lekelenmiş gibiydi.

Çemberin ortasında durduk ve bakışlarımı ancak o zaman küçük kürsüde bekleyen iki figüre çevirdim. Formlarını örten pelerinler siyahtı. Bu, Hecate soyunun anısına karşı aleni bir hakaretti. Biçimleri neredeyse birbirinin aynısıydı ve bunun sebebinin, pelerinlerinin altında kemikten başka bir şey kalmamasından kaynaklı olduğunu biliyordum. Yüzyıllar süren ölümden sonraki yaşamın ardından, Üst Melis'in kemiklerini örtecek etleri kalmamıştı. Onları insan yapan her şey, çoktan yok olmuştu.

Başlıklarını aynı anda geriye itip iskeletten oluşan yüzlerini ortaya çıkardılar. Susannah Madizza ve George Collins yaldızlı tahtlarına dayanmış, nasıl öldüklerinin tek göstergesi olan boyunlarını yana doğru eğmişlerdi.

Thorne tam yanımda durup, "Bayan Willow Madizza'yı, Üst Meclis'e takdim ediyorum," dedi.

Bakışlarımı tam karşımda duran figürden, yani atamın yoğun, gözsüz bakışlarından ayırmadım. İskeletten parmakları tahtının kolunu kavrarken yüzümü inceliyordu. Edinebileceği her türlü bilgiyi araştırıyor gibiydi. Ayağa kalktı, ileri doğru yürürken kemikleri mümkün olmayan bir hafiflikle yere değiyordu.

Attığı her adımda, topuğundan tarak kemiğine kadar her bir kemiği zeminle bütünleşiyordu. Thorne'un yanında dururken hissettiğim sinirin beni ele geçirmesine izin vermedim. Bir parçam kolumu bırakması için onu zorlamak istiyordu ama bu temas bana bir şekilde iyi geliyor, samimi hissettiriyordu.

Ondan nefret ediyordum. Varlığımın her bir zerresiyle onun türünden nefret ediyordum. Yine de tahmin edilebilir biriydi.

Tanıdıktı.

Dürtüleri açıktı. Niyeti basitti.

Bana doğru adım atan kadim cadı ise bir gizemdi. Kafatasını yana yatırırken boynundaki kemikler birbirine sürtündü. Sadece bir adım önümde durup boş göz çukurlarıyla bana baktı. Boyu benimkinden daha uzundu.

"Annene hiç benzemiyorsun," dedi. Bana söylediği ilk sözlerin hoşnutsuzluğu tenimi kaplamıştı.

Bir elini kaldırıp saçlarımın ucunu parmaklarının arasına aldı. Ben de tüm dikkatimi, sanki hissediyormuş gibi iskeletinin etrafına doladığı saç tellerime verdim. Annemin saçları toprağın tonundaydı, kahverengiydi.

Tıpkı annesininki gibi.

Benimki ise belirgin, yoğun bir şarap rengindeydi. Koyu kestaneyi andırıyordu. Ya da tıpkı babamın dediği gibi damarlarımızda dolaşan kadim kana benziyordu.

"Sen de öyle," dedim sakin ve rahat bir ses tonuyla. Odanın içindeki diğer tahtlarda oturan cadılardan birinin nefesi kesildi. Thorne kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

Ama Susannah'ın dudaksız ağzı, bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Hayır, benzediğimi sanmıyorum çocuğum," deyip saçlarımı bıraktı ve ellerini önünde kavuşturdu.

Susannah gibi ölümsüz bir varlıkla karşı karşıya kaldığın zaman kelimelerin pek bir anlamı yoktu. Yine de, "Ben çocuk değilim," diye karşılık verdim.

"Sanırım değilsin. Seni çocukken tanıma fırsatından mahrum bırakıldık. Ve bize bir kadın olarak gelmiş olman, müdürün gözünden pek kaçmışa benzemiyor," dedi ve o ölümsüz, boş bakışlarını Thorne'un hâlâ kolumu tuttuğu noktaya çevirdi. Yüzünde hiçbir mimik, kemiklerinde herhangi bir hareket yoktu, yine de bir şekilde kaşlarını ona doğru kaldırdığını hissedebiliyordum.

En azından kaşları olsaydı öyle yapardı.

Kelimeler, Thorne'un dudaklarından rahatlıkla döküldü. "Ben sadece yabancısı olduğu bir dünyada ona yardımcı oluyorum." Eğer yatağıma geleceğine dair söylediği cümleleri kendi kulaklarımla duymamış olsaydım, ona inanabilirdim.

"Güzel. Torunum siz ve sizin türünüz için kesinlikle yasak bölge, Müdür Thorne," dedi ve kolumu onunkinden kurtarmak için öne doğru uzandı. Beni kürsüye doğru yönlendirdiğinde Thorne ona karşı koymadı. İki tahtın hemen önünde dikildiğimizde durdu.

Aracı, "Bu tam olarak doğru değil," dedi. Ona dönüp bakmadan bile sesindeki sırıtışı duyabiliyordum. Annem, baştan çıkarmamın gizli bir şekilde olması gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Üst Meclis, cadılar ve Aracılar arasındaki ilişkileri yasaklıyordu.

"İkimiz de o *talihsiz* istisnadan bahsetmediğimi biliyoruz." Kadın, omzumun üzerinden Thorne'a bakıp küçümser gibi konuştu. Ardından kolumu bırakıp ileri doğru bir adım attı.

Ben ayakta beklerken o da tahtına dönüp sessizliğin odayı kaplamasına izin verdi. İlk konuşan kişi olmayacaktım, beni izleme biçimlerinden duyduğum rahatsızlığı belli etmeyecektim.

Cadılardan biri, "Geleneklere göre Üst Meclis'e takdim edilirken diz çökmen gerekir," diyerek beni ona bakmaya zorladı. Ses tonu kaba değildi, sanki burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğimi anlıyormuş gibiydi. Güzel yüzü, kısmen beyaz pelerininin altına gizlenmişti. Saçlarının ufak bir kısmı görünüyordu; rengi doğal, değerli bir mor taşın en hafif tonlarındaydı.

Sözlerimin şiddetini biraz olsun hafifletmek için gülümsedim. "Geleneklerinizi önemsiyor gibi mi görünüyorum?"

Bir başka cadı, "Diz çökeceksin," dedi. Bu seferki erkekti, yeşil pelerini geriye doğru savrulup öfke dolu yüzünü ortaya

çıkardı. Huş ağacından yapılmış tahtını ayağa kalkmak için ittiğinde etrafında yapraklar filizlendi.

Sanki bana dokunmak istiyormuş gibi elini uzatıp yürümeye başladı; bana doğru attığı üç hızlı adımı gözümün ucuyla takip ettim.

Bakışlarımı Bray cadısına çevirdiğim sırada Thorne öne çıkıp, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyarıda bulundu. Herhangi bir büyülü kelime söylemedim, hatta parmaklarımı bile kıpırdatmadım.

Verdiğim tek bir nefesle küçücük bir büyü parçası tüm odada patladı. Bray'in tahtı büyüdü, dalları göğsünün ön tarafını sarmak için öne doğru kıvrıldı.

"Lütfen oturun, Bay Bray."

Şok içinde dallara baktı, karanlık bir bakışla beni süzerken ağzı açık kalmıştı. Kısa bir süre sonra dallar onu da yanlarına alarak tahta geri döndüler. O çırpındıkça etrafını sıkıca sararak oturmasını sağlıyorlardı. Yeşil cadıların diğer bir soyu olan Brayler, benim dönüşüme karşı her zaman bir düşmanlık besleyeceklerdi.

"Eğitilmişsin," dedi diğer kadim cadı. Sesi Susannah'nın sesinden daha derindi, hayattayken bir erkek olduğunun tek gerçek kanıtı buydu.

Dikkatimi ona versem de söylediği şeye cevap vermedim. Kendimi geri çekmeden önce büyümün ağırlığını havada hissetmesine izin verdim. Bray sandalyesine yerleştiği sırada, "Annemin sizden nefret etmesi, olduğu şeyden de nefret ettiği anlamına gelmiyordu," dedim.

"Meclisi olmayan bir cadı olmak gereksiz yere acı çekmektir. Bu dünyada yalnız olmamalıyız," dedi George Collins. Bu söylediğine karşı zoraki bir şekilde güldüm.

"Burada, insanların arasında olduğundan çok daha yalnızdı. Ve insanların ondan çoğu zaman korktuklarını düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor. En azından orada damızlık bir koyundan daha fazlasıydı," diye tersledim, eğer çok uzun süre kalırsam beni nasıl bir kaderin beklediğini çok iyi biliyordum.

Susannah, "Bütün bir soyu kurtarmak annenin asla anlamadığı türden bir onur," diye tersledi. Parmakları tahtının kolunu sıkıca kavramıştı.

"Eğer soyunun ölmesi gerektiğine inanıyorsa, hayır değil." Sanki ağır bir hakarette bulunmamışım gibi sakin bir şekilde gülümseyerek cevap verdim. Bu, Madizza Hanesi'ne karşı bir tutum değildi. Crystal Hollow'un tamamı yozlaşmıştı.

Hepsi ölmeyi hak ediyordu.

"Her zaman böyle zor biri midir?" diye sordu Susannah, okul müdürüne. Burun kemiğini parmaklarının arasına sıkıştırırken umutsuzlukla iç geçirdi.

"Onunla tanıştığımdan beri gördüklerime bakarsak, şu an oldukça işbirlikçi davrandığını söyleyebilirim," dedi sırıtarak.

Dönüp ona ters ters baktım. Fakat yüzüme yayılan sırıtmaya engel olamayınca kıkırdayarak söylediklerini onayladım. "Bunu dört gözle bekleyeceğiniz bir şey olarak düşünün," deyip oldukça rahatsız görünen Üst Meclis'e doğru döndüm.

Susannah, "Iban, yolunu kaybetmiş torunuma odasını gösterir misin lütfen?" diye sordu. Thorne'un hırıltısını duymazdan gelmişti. Ayağa kalkıp tahtından indi. "Giderken onu yememeye çalış, Willow."

Tepkisini görmek için Thorne'a bakmayı reddettim. Gözümün ucuyla yumruk yaptığı elini fark etmemişim gibi yapmayı seçtim. Onun saçma kıskançlığıyla ilgilenmediğimi düşünmesine izin veriyordum.

Tiksinmiş bir ifadeyle elimi göğsüme bastırıp, "İğrenç," dedim. "Asla böyle bir şey yapmam. Onu canlı canlı gömmek benim tarzıma çok daha uygun."

Ona gülümsediğimde Bray cadısı yüzünü buruşturdu. Uzanıp hafifçe yanağını sıvazladı ve Mahkeme salonundan çıkan ilk kişi oldu.

Orman, bir ceset saklamak için güzel bir yer gibi görünüyordu... Ya da on ceset.

11

WILLOW

Yanımdaki adam orman yeşili bir pantolon giyiyordu, o kadar koyuydu ki neredeyse siyahı andırıyordu. Gömleğinin rengi beyazdı, mahkeme salonundan çıkarken gevşetmeye çalıştığı kravatının yeşiline karşı kontrast oluşturuyordu.

Yüzüne bakıp, "Seni diri diri gömmeyeceğim," dedim.

Soluklarının arasından kıkırdadı ve bir elini sırtıma yerleştirerek beni girişe doğru yönlendirdi. "Çok cömertsin."

Sırtımdaki bakışları hissediyordum. Normal şartlar altında bir yabancının dokunuşuna karşı çıkabilirdim fakat buna izin vermiştim. Iban'a doğru bakarak kirpiklerimin arasından ona göz kırptım ve dudaklarımı hafifçe büktüm. Kızarmış gibi yapamayabilirdim ama Thorne'un göz ucuyla bizi izlediğinin farkındaydım.

Arkamızdan ters ters baktığı sırada Susannah onunla konuşuyordu.

Sırıtım ve yürürken refakatçime biraz daha yaklaştım.

Iban güldü, başını iki yana sallarken göğsü sarsılıyordu. "Baş belasısın," diye mırıldandığında derin ses tonu tenime yayıldı.

Ona gülümseyip nadir bir sevecenlikle üst dişlerimin hepsini gösterdim.

"Tahmin bile edemezsin," deyip kaşlarımı kaldırdım. Eğer bilseydi, Üst Meclis'i beni öldürmeye teşvik ederek bu işi bitirirdi. Madizza soyunun son üyesi olup olmamamın hiç önemi kalmazdı.

Mahkeme salonunun kapıları açıldı ve biz yaklaşırken demirler genişledi. Iban bana rehberlik etti. Koridorların karanlığı her şeye nüfuz ediyor, sanki beni tamamen kuşatıyordu. Ay ışığı sadece avluya vuruyor, ölmek üzere olan sarmaşık ve gül çalılarını aydınlatıyordu; üstelik bir zamanlar güzel olan bir şeyin solmuş döküntülerinden ibaret olmalarına rağmen.

Açık pencerelerden birinin yanında durup, "Bitkilere ne oldu?" diye sordum.

Dışarıdaki hava serindi, Massachusetts'in Eylül ayına özgü gece esintisi içeri süzülüyordu. Koridorun bu tarafındaki pencerenin camı yoktu ve üzerinde bitkilerin yetişmesi gereken toprağın nemli kokusunu alabiliyordum. Madizza soyu önümüzdeki yıllar için sönmüş olsa da Brayler doğanın dengesini korumak adına fazlasıyla yeterli olmalıydı.

Toprak, dünyanın diğer tüm bölgelerinde biz olmadan da büyüyebilme kapasitesine sahip olduğu için çok fazla çaba gerektirmemeliydi.

Iban bir elini ensesinde gezdirdikten sonra, "Kimse bilmiyor," dedi. "Buradaki büyü eskisi kadar güçlü değil." Ben olduğum yerde dururken kaşlarını çatarak bahçede solmakta olan bitkilere baktı. Birkaç adım yürümeye devam etti, kolu belimin altına doğru kaydı. Seyircilerimiz yokken dokunuşundan cesaret almasına izin vermedim.

Iban o an için amacıma hizmet etmişti.

Bahçeye doğru dönerek pencere pervazına oturdum ve bacaklarımı aşağıya salladım. Kemerli pencerenin altındaki taşın üzerinden kayarak bahçenin içine indim.

Iban, "Odan bu tarafta," dedi.

Çardağın yanındaki sarmaşığa doğru yürürken ona bakmadım.

"Birkaç dakika sonra da hâlâ o tarafta olacak," diye seslendim.

Çardağın kendisi bile eskimiş, bakımsız ve ihmal edilmişti. Bunun okulun kapanmasıyla bir ilgisi olup olmadığını, öğrencilerin bu koridorlarda dolaştığı elli yıl boyunca bahçeyle ilgilenmeyi bırakıp bırakmadıklarını merak ettim.

Tek elimi uzattım ve parmağımı kurumuş, ölü bir sarmaşığın üzerinde gezdirdim. Asmadan kopup ayaklarıma doğru düşerken paramparça oldu. Sarmaşık bana doğru eğilirken kaşlarımı çattım, sanki her türlü yaşama aç gibiydi. Parmağıma dolanmasına izin verdiğimde, büyümü içine çekmek istercesine onu sıktı.

"En son ne zaman adak adandı?" Sarmaşığın önünde diz çöktüm. Ellerim kuru ve verimsiz toprağa dokunduğunda, yaprakların parmaklarımın arasından kayıp gidişini izledim. New England toprağı verimliydi; bitkilerin büyümesi ve yaşaması için yeterince güçlüydü.

Bu hiç doğal görünmüyordu.

"Adaklar, Cadılar Meclisi tarafından yasaklandı," dedi Iban. Ben ayağa kalkarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Ona bakakaldım. Ağzım açılıp kapanırken inanamayarak başımı iki yana salladım.

"Yasak," diye tekrar ederken aceleyle kazağımı çıkardım.

Sarmaşığın altındaki kollarım çıplaktı, serin hava tenime değiyordu. Iban, kaslı elini dağınık ama bakımlı kumral saçlarının arasında gezdirdi, yuvarlak yüzünü çevreleyen kirli sakallı

çenesi gerilmişti. Dişlerini alt dudağına gömerken bakışları sağ ön kolumu kaplayan dövmelere kaydı, yeşil gözleri büyümüştü. İçinde narin beyaz gölgeler olan siyah çiçekler, dirseğime kadar kıvrılıyordu. Yıldız çiçeği omzumu ve üst kolumu kaplıyor, boynumun yan tarafına doğru kıvrılıp atletimin altından aşağıya inerek göğsümün yan tarafını sarıyordu.

Ellerimi yukarıya doğru uzattım ve yenilenmeye aç kalmış, kırılgan sarmaşıklara dokundum. Konu onları hayatta tutmak için büyünün gerekli olmasıyla alakalıydı. Bu, onlardan alınanların bir kısmını geri almaya ihtiyaç duymalarıyla alakalıydı.

Parmaklarıma dolanan sarmaşıklar, ellerimi örtmek için genişlerken gıcırdıyordu. Hareketin içinde beni dehşete düşüren bir tedbir vardı; sanki birisinin ondan bir şeyler *almak* yerine vermek isteyebileceğine inanamıyordu.

"*Accipere*," diye mırıldandım. Elimi daha sert bastırarak sarmaşıklara ihtiyaçları olanı almaları için cesaret verdim.

Yavaşça kollarımdan yukarı doğru tırmandılar, tenimi sarıp çiçek dövmesinin etrafına dolandılar. Dirseğime ulaştıklarında durdular ve enerjilerini etrafıma yaymayı bırakıp hücum ettiler.

Acı verici bir hal aldığında nefesim kesildi, sarmaşıkların derime değdiği her nokta kabarmıştı. "Willow," dedi Iban, bana doğru adım atarak.

Sarmaşıklar hafifçe geri çekildiğinde, "Yapma," dedim.

Gözlerimin kapanmasına izin verirken bana dokunmadı. Bitkinin tenime değdiği yerlerde derim parçalandı, küçük dikenler etime batarken kenarlardan kan sızdı. Sarmaşıklar kanı çektiği anda büyünün kokusu havayı doldurdu. Metalik, topraksı bir kokuya; çiçeklerin ve çam iğnelerinin kokusu eşlik ediyordu. Sarmaşıklar mahrum bırakıldıkları şeyle besleniyor, kanımı çektikleri her seferde ürperiyorlardı.

Başlangıçtan beri onlara ait olan şeyle.

"Kan büyüsü yasaktır. Eğer Üst Meclis ne yaptığınızı öğrenirse-" diye itiraz etti Iban.

Gözlerim hızla açıldı.

"Ne yaparlar? Beni okuldan mı atarlar?" Sert bir kahkaha attım. Seçme şansım olsa, buradan kendi isteğimle ayrılacağımı hepimiz biliyorduk. Ama bu şans, ben daha doğmadan elimden alınmıştı. Varoluşumun, doğmuş olmamın tek bir amacı vardı.

Üst Meclis, çiçeklerin arasında bekleyen ve ilk fırsatta saldırmaya hazırlanan engerek yılanını fark edemeyecek kadar aptaldı.

Bitkiler içmeye devam ederken dizlerimin üstüne çöktüm. Çaresizce, sadece ihtiyaç duydukları büyüyü taşıyacak kadar kan alıyorlardı. Sunduğum şey boşa gitmedi. Sarmaşıkları kaplayan kurumuş yapraklar yeniden uyandı. Sarmaşığın bana dokunduğu yerden yeşil bir renk fışkırdı, taze rengin patlaması dirseklerimden ellerime doğru dalgalar halinde yayıldı. Hayat yeniden başlarken çardağa doğru devam etti ta ki arkasındaki ahşap yemyeşil bitki tarafından gizlenene kadar.

Vücudum beni tükenmekle tehdit ederken başımı öne eğdim, bitkinin ihtiyacı olan her şeyi vermeye kararlıydım. Sarmaşık, sanki çok fazla şey almaya cüret ettiğini, beni riske atarsa bir daha asla bu fırsatın ona verilmeyeceğini fark etmiş gibi baskısını azalttı. Beni bıraktığında tek bir yaprak yanağımı okşadı, ben de dokunuşuna doğru yaslandım.

Yumuşak ve ince bir teşekkür sunuyor gibiydi.

Sarmaşıklar tenimde nazikçe kayıyor, yuvam dediği çardağa dönerken arkasında belirgin, kanlı yaralar bırakıyordu.

Iban bana doğru adım atarak, "Seni şifacıya götürelim," dedi.

Parmaklarımı artık yumuşak ve olgun hissettiren toprağa sokup bir avuç aldım. Yaralarımın üzerine yayıp kollarımı ve ellerimi kapladım.

Bana, sunduğum adağın ardından hak ettiğim rahatlamayı sağladı, yaralarım kapanırken açık yeşil bir ışıkla parladı. Iban yaralarımı incelerken gözleri büyüdü. Kollarımdaki kiri temizleyip pürüzsüz, lekesiz cildimi açığa çıkarmamı izliyordu.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım, aniden başım dönerken yorgunluktan yalpalamıştım. Bir sarmaşık uzanıp beni belimden yakaladı ve ondan talep etmeme gerek kalmadan vücudumu sabitledi.

"Sana yardım etti. Hem de kendi isteğiyle," dedi Iban, sesindeki şaşkınlık yatıştırıcıydı. Brayler her neye dönüşmüşlerse, annemin bana Yeşiller hakkında öğrettiklerinden fazlasıyla uzaktılar.

"Büyümüz dengeyle ilgili. Verdiğinden daha fazlasını alıp doğanın çağrına cevap vermesini bekleyemezsin. Bu bir dans, başka hiçbir şeye benzemeyen bir ilişki. Tek yaptığımız almak ve kullanmak olursa dünyayı zehirleyen insanlardan ne farkımız kalır?" Bir parmağımı beni dengede tutan sarmaşığın üzerinde nazikçe gezdirdim.

Kendi başıma ayakta durabildiğimi hissettiğimde çekildi ve artık doymuş olarak uykusuna geri döndü.

"Annemin buradan nefret etmesine şaşmamalı. Hepiniz kendi bencilliğiniz yüzünden o kadar yozlaşmışsınız ki artık eski yöntemleri bile öğretmiyorlar, değil mi?" Başımı salladıktan sonra bahçeye çıkmak için kayarak indiğim pencereye doğru adım attım.

Ayaklarımın altındaki toprak beni karşılamak için hızla hareket etti ve yere sağlam şekilde basmama yardım etti. Zayıflamış uzuvlarımın hareket edecek enerjiyi bulması için destek

oluyordu. Bunu yapmasını sağlayan benim büyüm değildi, büyümün büyük bir kısmını sarmaşığa sunarken tüketmiştim.

Bu, bir cadının yakınıyla kurması gereken simbiyotik bir ilişkiydi. Hırsızlıktan ziyade uyumdu.

Taşın kenarına yaslandım, ellerimi çıkıntıya koydum ve kendimi yukarı kaldırmaya çalıştım. Toprak yardım edemeden önümde duran Iban'ın yüzü görüş alanıma girdi. İki eliyle belimi kavrayarak beni tam olarak uzanana kadar kaldırdı ve ardından derin bir nefes aldı.

"Az önce yaptığın şey-"

"Yasaktı. Biliyorum." İçi çektim, gözlerim yorgunluktan kapanırken başımı sallıyordum. Gelmeye mecbur bırakıldığım bu yerde, eğer hayatımdan endişe etmeseydim doğruca uykuya dalabilirdim. Uzun zamandır, tek seferde kendimden bu kadar çok şey vermem gerekmemişti.

"Çok güzeldi," dediğinde derin sesi beni şaşkına çevirdi. Kazağımı omuzlarıma doladı, bakışları üşümüş tenimi ısıtıyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Koşarak gidip Üst Meclis'e kuralları çiğnediğimi söylemeyecek misin?" Mahkeme salonuna doğru bakarken kahkaha attım.

"Hayır," dedi. Elimi avucunun içine alıp ters çevirdiği sırada kaşlarını çattı. Yara almamış tenime bakıp üzerindeki toz ve kir tanelerini sildi. "Bana kendi büyümden vazgeçmemiş olmayı diletiyorsun. Belki de bu, korunmaya değer bir şeydir."

Bakışlarımız buluştuğunda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Yaşadığım şok tüm düşüncelerimi ele geçirdi. Söyleyebileceği onca şey varken beklediğim tam olarak *bu* değildi.

Büyümü kaybedip onsuz var olmak... Beni *ben* yapan en önemli parçamı kaybetmek gibi hissettiriyordu. Damarlarımda

toprağın fısıltısı ya da ciğerlerimi dolduran ormanın kokusu olmadan kim olduğumu bilmiyordum.

Şu an bile verdiklerimin zamanla ve dinlenmeyle geri döneceğini bilmeme rağmen... Kendimi bir hiç gibi hissediyordum.

Boş bir kabuk gibi.

Cadılar Meclisi'nin yaptığı onca şeyin arasında, erkek cadıların yapması gereken seçim içlerinden en acımasız olanıydı. Aile ya da büyü.

"Burası onun odasına pek benzemiyor, Bay Bray," dedi Thorne. Sesi tam arkamdan geliyordu.

Başımı öne eğip alnımı Iban'ın beyaz gömleğine dayadığım sırada inledim. Müdürün sırtımı delip geçen bakışlarının ağırlığını görmezden gelmeye çalışırken Iban'ın kravatı yanağımı gıdıklıyordu.

Iban, "Dikkatimiz dağıldı," dedikten sonra bacaklarımı taşın üzerine atmama yardım etti. Hemen yanımdan tırmanıp beni nazikçe yukarı çekti.

Kollarına doğru tökezlerken kıkırdadım. Yorgunluğumun verdiği sersemlik yüzünden sarhoş gibi hissediyordum. Kendime böyle şeyler hissetme izni vermeyeli uzun zaman olmuştu, riskleri çoğu zaman faydalarından çok daha ağır basıyordu. Büyümün aniden tükenmesi, sistemimde şok etkisi yarattı ve bir tür istikrar arayışına girmeme neden oldu.

Tökezlediğimde Iban bir kolunu belime dolayıp bana destek oldu. Thorne'a baktığımda ne yaptığımı çoktan anlamış, vücudu gerilmişti.

Thorne bileğini ağzına götürerek, "Al," dedi.

Gömleğinin kolunu sıyırabilmek için takım elbisesinin kolunu yukarı doğru çekip manşetlerini açtı. Dişlerini yavaşça etine batırdı, çelik mavisi bakışları yanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Dişlerini bileğinden çekerek bana doğru

[illegible] ve bileğini ağzıma yaklaştırdı. Dudaklarımın kanı [illegible]

[illegible]

"İç. Büyünün yenilenmesine yardımcı olur."

Kaftanımı çıkarken başımı iki yana salladım. Olmuyordu. Eğer kanı içime girerse... bana bir şekilde erişimi olacaktı ve bu [illegible] yaklaştıracaktı. Eldeleme büyüsü daha güçlü olurdu. Nereye gidersem gideyim beni duyabilecekti; duygularımı sanki [illegible] duygularımmış gibi hissedebilecekti.

"Israr etme," diye homurdandı Thorne, beni sabit tutabilmek için bana doğru ensemi ensemden kavradı. Bileğini ağzıma [illegible] ağzımı sıkıca kapattığımda burun delikleri genişledi. "Ya ısırır ağzını aç ve iç, Küçük Cadı."

"İçecek niyetimiş gibi görünmüyor, Müdür Thorne," dedi Iban. Sesindeki dikkat ve şaşkınlık, Aracıların kanlarını sık sık [illegible] anlamam için yeterliydi.

Thorne bileğini geri çekip, "Bu kadar imkânsız olmak zorunda mısın?" diye sordu.

Dudaklarımın konuşacak kadar aralanmasına izin vermeden önce bileğindeki izlerin iyileşmesini bekledim. Kolumla yüzümdeki kanı dikkatlice silerek tek bir damlanın hatta lekenin bile dilime değmesine izin vermedim.

"Bu kadar gıcık olmak zorunda mısın?" Thorne'dan bir adım uzaklaşırken Iban'ın çıkardığı boğuk sesi duymazdan geldim. Tek başıma yürümek için elimden geleni yaparken, genç adam yanıma hemen yetişip destek oldu. Bacaklarımı jöle gibi hissediyor, her adımda titriyordum.

Thorne, "Şövalyelik taslamak istiyorsan en azından onu taşıma nezaketini göster," diye bağırdı ve karşılık olarak Iban'ın bedeni kasıldığını hissettim.

"Şövalyeymişim gibi davranmıyorum," diye itiraz etti ama beni tutmak için hiçbir harekette bulunmadı. Bu benim için gayet uygundu, yürümeme yardım etmesi zaten yeterince utanç vericiydi. Çok ağır olduğumu fark edip beni düşürmesine ihtiyacım yoktu.

"Cehennem aşkına," diye inledi Thorne arkamdan.

Bir adım daha attım fakat ayaklarım yerden kesildiği an midem bulandı. Thorne, bir kolunu dizlerimin altına dolayıp diğeriyle sırtımı kavradığında, dünyam altüst oldu.

Hiç düşünmeden kollarımı boynuna sarıp çığlık attım. Oldukça yakın olduğumuz için çelik mavisi gözleri daha keskin görünüyordu.

"Beni yere bırak," diye fısıldadım, tedirginliğimi bastırmaya çalışıyordum.

Yeşillerin yerle teması tamamen kesilmemeliydi. Taş döşeme bile bu cehennemden daha iyiydi.

"Kapat çeneni, Bayan Madizza," dedi ilerleyerek ve koridordan geçip okula girdiğimiz giriş holüne doğru yöneldi. Ortalıkta kaynaşacak öğrenci kalmamıştı, merdiven boşluğuna geldiğimizde etraf sessizdi.

"Kabasın," diye tersleyip kollarının arasında kıpırdandım.

"Tüm bunlar beni, seni düşürmeye daha meyilli hale getiriyor," dedi, bakışları gittiğimiz yöne doğru sabitlenmişti. Tükenen büyümün acısı kemiklerime yerleşirken beni fazla sarsmamaya özen gösterdi. Dalga geçtim. "Sanki bunu yapmaya zaten meyilli değilmişsin gibi."

Göğsü, kahkahasıyla derin bir şekilde sarsılırken gözlerinin kenarları kırıştı. Nadir görülen, gerçek bir gülümsemeydi. Genişçe kıvrılan dudaklarına şaşkınlıkla bakakaldım.

"Bu düşmanca tavırlarından hiç yorulmaz mısın sen?"

"Benim düşmanca bir tavrım yok!" diye itiraz edip gözlerimi kocaman açtım. Beni düşürür korkusuyla onu bırakamayacak kadar dehşete kapılmamış olsaydım, bana kuşkuyla baktığı için onu tokatlayabilirdim.

Bakışlarındaki sessiz, '*Gerçekten mi?*' ifadesini *hissedebiliyordum*.

Bir süre sonra, "Öyle mi?" diye sordu. İkimiz de bunun doğru olmadığını bilmemize rağmen sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucağında taşımayı sürdürerek merdivenlerden çıktı.

Boyum ortalamaydı ve bedenim kum saati şekline sahipti. Vücudumda makul miktarda kas vardı, hepsi de kıvrımlarımı yumuşatan çikolata ve tatlı aşkının altında kalıyordu. Orta boyuttaki fiziğimi seviyordum ama beni birkaç kat merdivenden yukarı taşıyabilecek biriyle hiç tanışmamıştım.

"İçimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyor gibisin," diye itiraf ettim. Thorne zor ve doğası gereği kötüydü. Ancak benim de pek işbirlikçi olduğum söylenemezdi, bunu kabul etmem gerekiyordu.

Kıkırdadı ve gözlerini tavana dikerken başını salladı. "Benim için de aynı şekilde, Küçük Cadı."

"Hollow's Grove öğrencilerinin hepsine *Küçük Cadı* mı diyorsun? Bunun sebebi isimlerini hatırlama zahmetine bile girmiyor olman mı?" Üçüncü kattaki merdivenlerin tepesindeki köşeyi dönerken merakla sordum. Topraktan uzaklaştıkça bu lanet yerden daha çok nefret ediyordum.

"Sadece sana," diye homurdandı. İstemediğim bir lakabı almak için neden bu kadar şanslı olduğuma dair başka bilgi vermedi.

Bir dizi kapıyı tekmeleyerek açtığı sırada, "Ne mutlu bana," diye inledim. Önümüzdeki koridorun her iki yanında sadece

tek bir kapı vardı ve beni sağdakinin önünde ayaklarımın üzerine indirdi.

"Anahtar." Elini uzattı.

Iban, eline antika görünümlü pirinç bir anahtar tutuşturdu. Onun da bizimle merdivenlerden yukarı çıktığını fark etmediğimi anlayınca kızardım. Sanki o da bunu biliyormuş gibi bana bakarken yüzüm daha çok kızardı.

Müdür Thorne beni kollarına aldığında etrafımda olan biteni fark edemiyorsam, bu dehşet verici şekilde tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Tanrı aşkına, lanetlenmiştim.

Ben sallanırken Thorne bir kolunu belime doladı. Dikkat dağınıklığımın yorgunluktan kaynaklandığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Diğer eliyle anahtarı kilide sokup eski ahşap kapı açılana kadar çevirdi. Anahtarı siyah kot pantolonumun arka cebine koyarken bana doğru eğildi, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı.

"Bu aşırı derece uygunsuz," diye mırıldandım ve dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılmasını izledim.

"Müdürüne göt demek de öyle," diye mırıldandı. Anahtarın olduğu yere iki kez hafifçe vurduğunda kollarının arasında irkildim.

Beni kapıdan geçirip ortak bir alana götürdü; dört sandalye ve köşedeki şöminenin tam yanında bir kanepe vardı. Kapının yan kısmında, buzdolabıyla lavabosu olan küçük bir mutfak bulunuyordu. Odanın her iki tarafı, iki adet kapıya sahipti. Soldaki açıktı, küçük ama güzel bir yatak odasını ortaya çıkarıyordu.

"Sanırım o oda benim?" diye sordum kendimi Thorne'un elinden kurtararak. Oraya doğru yürürken başım dönse de özel odanın kapısında durup içeri baktım.

Duvarlar açık griye boyanmıştı. Adaçayı rengindeki perdeler açıktı ve bahçe olduğundan emin olduğum bir manzarayı gözler önüne seriyordu. Çift kişilik yatağın başlığı kum renginde bir kumaşla döşenmişti; çarşaflar ise yumuşak, doğal bir krem rengindeydi. Tavandaki avizeye, üzerinde yer alan narin çiçek desenlerinin şekillerine göre pembe ve sarı renkler serpiştirilmişti. Yatağın yanında tek bir ahşap komodin duruyordu, üzerindeki vazonun içinde bir buket gül vardı.

Thorne, buranın annem ve kardeşimle paylaştığım evden çok daha zarif olduğunu bilerek, "Standartlarını karşılıyor mu?" diye sordu.

Tereddütlü bir şekilde iç çekip, "Çok güzel," diye itiraf ettim. Yavaşça içeri girerken dudağımı ısırdım. Bana fazlasıyla ihtiyacı olan bahçelere doğru kısa bir bakış attım. Düşüncesi bile beni yoruyordu.

"Güzel. Dersler sabah başlıyor. Eminim oda arkadaşlarından biri, sana yolu göstermekten mutluluk duyacaktır," dedi ve böylece Müdür rolüne geri döndü.

Düşüncelerim dağıldı, beni merdivenlerden yukarı taşıyan adamı geri getirmenin bir yolunu bulmak için çılgınca çabaladım. Bir Aracı için aşk diye bir şey yoktu fakat gösterdiği şehvet, üzerinde çalışabileceğim bir şeydi; özellikle de halamın kemiklerini bulmak istiyorsam. Konuşmak için ağzımı açtım, yapmam gereken şey yüzünden içimi bir korku kapladı.

Bu görev bir zamanlar ne kadar da korkunç görünüyordu...

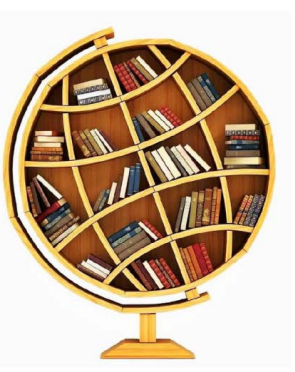
Müdür, ellerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi cebine sokup, "İyi geceler Bayan Madizza," dedi. Yutkundum ve başımı sallarken çenemi sıktım. "İyi geceler, Gray," diye mırıldandım, kelimeler bir insanın duyamayacağı kadar yumuşaktı. Dudağımın iç kısmını çiğnerken yanaklarım ısındı.

Thorne dondu, bakışlarıma karşılık verirken başını hafifçe yana eğip sadece bir kez salladı. Iban dilini yutmuşçasına aramızda dururken bir elini onun omzuna bastırıyordu.

Thorne -*Gray*, düşüncelerimi düzeltmek için bile kendimi zorluyordum- başını son bir kez daha salladı.

Ardından ikisi de ortadan kayboldu.

12

GRAY

Gecelerim hep huzursuz geçerdi.

Hollow's Grove'un koridorlarında dolaşırken, geçmişte yatağımı ısıtmış olan dişi Aracılardan birinin yatak arkadaşlığı teklifini reddetmeyi tercih ettim. Gemma, bu gece için gayet *uygundu*. Benden aldığı öfkeli tepkiyi hak edecek *hiçbir* şey yapmamıştı. Yine de bu, dokunuşundan kaçmama engel olmamıştı.

Saatler sonra bile verdiğim tepki beni çileden çıkarmaya devam ediyordu. Kız bir hiçti. Yakında Cadılar Meclisi'nin istediği her neyse ona dönüşecekti. Kalbinde benim türüme karşı nefretten başka bir şey hissetmeyen bir diğer cadıydı. Cadılar sayesinde, göğsümün içinde atan bir et yığınına sahip olmadığım için minnet duyuyordum.

Hiç sahip olmamak, derimin altında çürüyen bir taneye sahip olmaktan daha iyiydi.

Yine de Crystal Hollow'a gelip Cadılar Meclisi'nin yüzüne bakan ve her fırsatta onlara meydan okuyan birinin olmasının üzerinden yıllar geçmişti. İnatçı ve zor biriydi, kaba ve huysuzdu.

Tüm bunlara rağmen büyüsüyle yeniden hayata döndürdüğü çardağa bakarken emin olduğum bir gerçek vardı.

Küçük Cadı, derimin altına işlemişti.

Onu odasına götürdüğüm andan bu yana geçen saatler içinde, o sarmaşıklardan hayat fışkırıp bahçeye yayılmıştı. Gül çalıları hayatla titreşiyor; canlı, yeşil yapraklardan ve keskin, sivri dikenlerden taze tomurcuklar çıkıyordu. Önceden her şey, geçmişi hatırlatan bir hayaletten başka bir şey değilken şimdi... bahçe hayat bulmuştu. Hem de Cadılar Meclisi'nde çok ama çok uzun zamandır eksik olan canlılıkla.

Verdiği şeyin görüntüsünden uzaklaşırken ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Cadılar Meclisi, kullandıkları ve istismar ettikleri toprakları yeniden hayata döndürmek için Willow'un yapmaya hazır olduğu fedakârlığı hak etmiyordu. Susannah ve George, cadıları bir zamanlar onları motive eden her şeyden uzaklaştırdığında aileler gitgide bencilleşmiş, entrikaya daha çok batmışlardı.

Cadı türünün iyiliği artık onlar için önemli değildi, oysa başlangıçta köken ailelerin önemsediği tek şey buydu. Bu kasabayı, Lucifer'a hizmet etmeyi kabul etmeleri karşılığında cadılara bahşettiği büyüyü korumak için inşa etmiştik. Salem'ın korkak insanlarından korumuştuk.

Mahkeme odalarının kapıları altın sarısı bir ışıkla parlarken onlara arkamı dönüp yatakhanelere giden merdivenlere yöneldim. İlk Hasat'ın başlaması uzun sürmeyecekti ve ben de diğer Aracılarla birlikte yatakhanelere doğru ilerleyecek, gece için cadılardan birini seçecektim.

Merdivenleri hızla çıkarken boş koridorların tadını çıkardım. Bu okulda hareketliliğin olmadığı -personelin ve öğrencilerin birbirleriyle kaynaşmadığı, gelecek öğretim yılına hazırlanırken birbirlerini tanımadıkları- zamanlar çok nadir görülürdü. Saat oldukça geçti, ertesi gün dersler başlayacağından hepsi dinlenmek için odalarına çekilmişti.

Cebimden, Willow'un oda anahtarının kopyasını çıkarıp sessizce kilide soktum ve karanlık odaya adım attım. Ortak alanın diğer ucundaki tek pencereden ay ve yıldızlar parlıyordu. Willow'un kapısının tam karşışında duran şömine sayesinde devasa daire aydınlanıyordu.

Kapının tokmağı ben onu itip açarken kolayca dönmüştü, karanlık odaya adım attım. Yatağın üzerine uzanmadan önce perdeleri kapatma zahmetine girmemişti. Yorgunluktan, onun için ayarladığım ve Juliet'e odasına getirmesini söylediğim şortu ve tişörtü bile giymemişti.

Kazağı yatağın ucuna atılmıştı, üzerinde sadece bir atlet ve uyumak için korkunç derecede rahatsız görünen bir kot pantolon vardı. Yatağın ortasında huzur içinde uyuduğu tarafa doğru yürüdüm. Başı bulunduğum tarafa doğru eğilmişti, bu da yüzünün yumuşak hatlarını incelemem için bana fırsat veriyordu.

Uyurken dişli kişiliği kaybolmuştu, dikenli sözleri ve sert bakışları yoktu. Bu, onu bir şekilde daha genç gösteriyordu. Saklanarak geçen bir hayata göre çok daha yumuşaktı. Geçmişte hiçbir öğrencinin mahremiyetini ihlal etmediğim için odasına neden geldiğimi anlamış değildim. Okuldaki herhangi bir yere davet edilmem gerekmese de adımın yasal mülkiyet belgelerinde yer aldığı düşünüldüğünde, okulu idare etmek hassas bir denge oyunuydu.

Cadılarla olan ittifakım, iğneleyici yorumları ve pasif nefreti kaldırabilirdi. Geceleri odalarına gizlice girmekse bambaşka bir durumdu.

Yine de burada, onca insan arasından Susannah Madizza'nın torununun başucunda duruyordum. Yatağa doğru eğildim ve dikkatlice yanına iliştim. Willow kıpırdamadı. Nefes alışverişi, alıp atışları sabit ve yavaştı.

Tek elimle uzanıp kurumuş kanıyla lekelenen yanağına hafif bir çizgi çizdim. Kanının dikkat dağıtıcı kokusu, ihtiyacım olan son şeydi. Beni, buraya gelirken niyet etmediğim şeyleri yapmam için baştan çıkarıyordu.

Zaten buraya gelmekteki amacım neydi, bilmiyordum.

Yaptığı büyünün eskimiş kanıtları, kollarının ve ellerinin her tarafındaydı; yasak büyüleri kullandığının, cadı kanının doğuştan gelen gücünün farkında olduğunun tek göstergesiydi. Annesi, Crystal Hollow'da yaşarken eski yöntemleri uygulamamıştı. Flora, annesi ölene kadar -Susannah'nın sürekli müdahalesiyle- onun tarafından yetiştirilmişti. O gece kendi ölümünü tezgâhlamış, ergenlik çağında olmasına rağmen Susannah'nın tek vasisi olma ihtimalinden kaçmıştı.

Onu pek iyi tanımıyordum. Hollow's Grove altı yıl önceki katliamdan sonra kapanmıştı, o zamanlar yeni yetişen cadıların hiçbirini tanımıyordum. Onlarla etkileşimim olabildiğince sınırlıydı ve Flora buradan ayrıldığında, bir yetişkin bile değildi.

Peki, Crystal Hollow'dan ayrıldıktan sonra Flora Madizza'ya ne olmuştu? Ve bu, onu neden büyünün kayıp yollarına geri dönmeye teşvik etmişti? Huzur içinde uyuyan küçük cadının, itiraf etmek istediğinden çok daha fazlasını bildiğinden emindim. Tılsımını alıp ihtiyacım olan cevapları talep edebilmeyi diledim.

Onun yerine pozisyon değiştirmesini, daha rahat olmak istiyormuş gibi umutsuzca bacaklarını birbirine sürtmesini izledim. İçimi çektim ve karşı duvardaki şifoniyerin üzerinde duran pijama yığınına doğru baktım. Atletini karnı ortaya çıkana kadar yukarı kaldırıp, gözlerimi yüzünden ayırmadan kot pantolonunun düğmesini yavaşça açtım. Büyülü yorgunluğunun çok fazla olduğunu ve uyanma riski olmadığını bildiğim

için oldukça rahattım. Ama beni odasında bulmadan önce ilk işarette kaçmam gerekip gerekmeyeceğini bilmem gerekiyordu.

Küçük Cadı, sonunu getirmeme asla izin vermezdi.

Ardından pantolonunun fermuarını açtım, ses odanın sessizliğinde yankılanıyordu. Parmaklarımı kumaşın içine sokup dikkatlice kalçalarından aşağı doğru sıyırdığımda bile kıpırdamadı. Parmaklarımın altındaki teni yumuşacıktı. Kot pantolonu yavaşça aşağı indiğinde kalçalarının kıvrımı ortaya çıkmıştı.

Dizlerine ulaştığımda durup yatakta biraz daha aşağı kaydım. Böylece dar kumaşı, baldırları ve ayak bilekleri üzerinde dikkatlice hareket ettirebilmiştim. Kotu tamamen çıkarıp yatağın yanındaki yere attım.

İç çamaşırı siyah, dantelli bir şorttu. Kalçalarının üzerinde durmadan önce karnından aşağıya doğru düşük bir V çiziyordu. Vücudu için mükemmeldi. Bakışlarım kıvrımlarına ve bedeninin yumuşak hatlarına kaydı.

Parmaklarımın, karnındaki hafif şişliğin üzerinde gezinmesine izin verdim. Dokunuşuma karşılık boğazından gelen uykulu iniltinin tadını çıkardım. Başını yan tarafa çevirirken sırtı kavislendi ve kendini dokunuşuma doğru bastırdı.

Dişlerimin arasından, "Siktir," diye tısladım. Kendimi yataktan kalkmaya ve aramıza mesafe koymaya zorlarken aletim pantolonumun içinde sertleşti ve dişlerim beslenme ihtiyacıyla zonkladı.

Crystal Hollow'u ve cadılarla birlikte yaşama becerimi riske atamazdım, özellikle de tanımadığım bir Küçük Cadı için.

Yine de kesin olan bir şey vardı. Willow Madizza'yı *becermek* istiyordum.

Ve bunu yaptığımda uyanık olması gerekiyordu.

15

WILLOW

Yeşil ve siyah ekose eteğimin alt kısmını çekiştirirken eteğin ucuyla yüksek çoraplarımın arasında kalan boşluğu kapatabilmeyi diliyordum. Eğer ormana ceset gömecek olsaydım, bu etekle hiç kolay olmazdı.

Planım şiddeti minimumda tutmaya çalışmak olsa da mantıklı şekilde hareket ediyor olmamla tanınmıyordum.

Aynadaki yansımam tanıdık değildi. Açık bıraktığım saçlarım, omuzlarıma dökülüyordu. Gömleğimin beyazına karşı tezatlıkla parlıyordu. Orman yeşili blazer ceketim yatağın ucunda duruyordu, benim için hazırladıkları siyah ayakkabılar unutulmuş ve yatağın altına sıkıştırılmıştı.

Postallarım, uyluk hizasındaki çoraplarım ve kravat yerine gevşek bir fiyonk şeklinde düğümlenen saçma, küçük kurdelemle pek uyumlu görünmüyordu. Etek için kavga etmeme gerek yoktu ama kendi ayakkabılarımı giymek uğruna savaşa girerdim.

Ceketi kaldırdım, kollarımı içine soktum ve omuzlarımın üzerinde rahatça durması için yerleştirdim. Ceketin ortasında düğme yoktu, bu da onu açıkta bırakıyor ve eteğin yüksek belini görünür kılıyordu.

Gözlerimi devirerek yatak odamın kapısına yöneldim, açtığımda bana bakan üç yüzle karşılaştım. Benim yaşlarımda görünüyorlardı ve muhtemelen hepsi köken ailelerin torunlarıydı.

En azından okul kapanmadan elli yıl kadar önce mirasçılar bir arada kalıyordu. Crystal Hollow'un, bariyerlerinin dışından alınan on üç öğrenciden biri olmam önemli değildi. Büyü vaat eden ve soylara çeşitlilik katabilecek on üç öğrenciden biri olmam önemliydi.

Bir mirasçı olarak doğmuştum. Öyle de ölecektim.

"Sen Willow olmalısın," dedi kızlardan ilki, diğer ikisinden uzaklaşıp bana doğru yaklaştı. Bana bakarken ellerimi avuçlarının arasına aldı, enerjisi dalga dalga yayılıyordu. "Ben Della Tethys." Dilinden dökülen isim, Mavi cadıların iki orijinal soyundan birine aitti. Böylece bir mirasçı olduğuna dair şüphelerim doğrulanmış oldu.

Ellerimi yavaşça tutuşundan uzaklaştırdım. Teni dokunulamayacak kadar soğuktu. Turkuaz gözleri deniz suyu gibi dalgalanırken diğer kızlara gülümsemek ve onları ileriye doğru yönlendirmek için siyah saçlarını savurarak arkasına döndü.

Gri-siyah ekose etek ve gri blazer ceket giyen kız, ellerini daha utangaç bir şekilde sıkarak öne çıktı. "Ben Nova Aurai," dedi, onunla ilgili bir şey bana kendimi huzursuz hissettirmişti. Grinin en açık tonundaki gözleri tüm renklerden yoksundu, olağanüstü derecede güzel bir yüzden bana bakıyorlardı. Koyu saçları çarpıcı bukleler halindeydi, dudakları koyu kahverengi teniyle uyumlu bir tondaydı. Doğal ve güzeldi. Arkada duran sarışını işaret edip, "Bu Margot Erotes," diye ekledi.

Kızıl cadı yaklaşmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Sarı bukleleri yüzünü çevrelerken düşünceli bir şekilde beni inceliyordu. "Memnun oldum," dedi, sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi. Kollarımdaki tüyler tepki vererek diken diken oldu.

"Ona aldırma. Dokunulmaktan hoşlanmıyor," dedi Della. Kolunu benimkinin arasından geçirdi. "Kişisel bir şey değil."

Kızıl cadıya kaşlarımı kaldırarak baktım ve yanaklarında hafifçe kızardığını fark ettim. Dokunulmaktan hoşlanmayan bir seks cadısı.

"Büyün düşünüldüğünde kulağa kesinlikle işkence gibi geliyor," dedim. Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan kaçmıştı.

Margot rahat bir nefes aldı, ben yargılamayınca veya alay etmeyince omuzları öne doğru düşmüştü. "Tahmin bile edemezsin."

Nova, mini mutfağa doğru ilerleyip tezgâhın üzerindeki kavanozdan dört tane granola aldı. Her birimize birer tane fırlatırken, "Kahvaltıyı kaçırdık, bu yüzden bunlarla idare etmek zorundayız," dedi.

Paketi dişlerimle yırtarak açıp büyük bir ısırık aldım. Bir gece önce harcadığım enerjiden sonra *daha fazlasına* ihtiyacım vardı. Proteine ve topraktan gelen yiyeceklere ihtiyacım vardı.

Nova ön kapıyı açarken gülümsedi, diğer tarafta birinin durduğunu görünce irkilerek durdu. Iban, utangaç bir ifadeyle gülümseyip boştaki elini saçlarının arasında gezdirdi. "Müdür Thorne, buna ihtiyacın olabileceğini düşündü Willow," diye seslendi Nova'nın omzunun üzerinden.

Bir adım öne çıktım, tabağı görünce kaşlarım çatıldı. Yumurtalı, Kanada pastırmalı ve eritilmiş peynirli bir İngiliz çöreğinin yarısı folyoya sarılmıştı. Aynı zamanda tabak; taze meyveler, çeri domatesler ve dilimlenmiş salatalıklarla doluydu. Yumuşak bir kahkaha atarak tabağı ondan aldım ve bir üzüm koparıp ağzıma attım.

Çiğnerken kendimi, "Çok düşünceli," demeye zorladım. Hatta kuşku uyandıracak kadar düşünceliydi. Genç cadıların,

kaynağa sunulan bu tür bir adağın ardından, neye ihtiyaçları olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığını düşünüyordum.

Fikri olan tek kişi, o olabilirdi.

İçlerinden biri müdürün böyle bir şey yapmasını tuhaf bulduysa bile bunu söylemedi. Sessizce birbirlerine attıkları bakışlar, zaten bunu yeterince açık bir şekilde ifade ediyordu.

Iban'ın yanından geçip koridora çıktım ve nereye gitmem gerektiğine dair en ufak bir fikrim olmadığını fark edince duraksadım. Kahvaltım olan sandviçi alıp bir ısırık koparırken ona mahcup bir şekilde gülümsedim.

"İlk dersim nerede?"

"Ah, sanırım bu konuda sana yardımcı olabilecek en iyi kişi Della," diye cevap verdi, bir elini saçlarında gezdirerek.

"Iban'ın büyüsü yok, Willow. Ona böyle şeyler öğretmek için verilen derslere neden ihtiyacı olsun ki?" diye sordu Della. Sözler acımasızca söylenmemiş olsa da Iban'ın tüm vücudunun irkilmesine neden olmuştu.

Kaşlarımı çattım. "O zaman Hollow's Grove'da ne işin var?"

Seçim yapanların büyülerini bıraktıktan sonra bile okula devam ettiklerini fark etmemiştim. Aslında bunu bir gece önce anlamış olmalıydım.

"Cadılar Meclisi'ne başka şekillerde hizmet ediyorum," dedi ve elimde tuttuğum yemek tabağını başıyla işaret etti. "Ayrıca yaşım göz önüne alındığında, şu anda benim için en iyi yer burası. Eşimi başka bir yerde bulamam, değil mi?"

"Kendi isteğinle eşini mi arıyorsun? Biraz genç değil misin?" diye sorarken sesim titredi. Bizim yaşlarımızda çocuk sahibi olma düşüncesi bana korkunç geliyordu. Daha *yaşamaya* bile yeni başlamıştım.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, henüz hiçbir şey yaşamış değildim.

Gülümsedi. "Cadılar Meclisi'nin onaylayacağı ve âşık olabileceğim uygun bir eş bulma umuduyla büyümden vazgeçtim. O kadını kaçırma riskine girmeyeceğim."

Cevap verme ihtiyacından duyduğum rahatsızlığı bastırmak adına, zaman kazanmak için ağzıma bir parça kavun attım. Bakışları beni huzursuz ediyordu.

Üst Meclis, onun benimle eşleşmesini onaylardı. O bir Yeşil'di, soyu mümkün olduğunca saf tutardı. Bir cadı, babası güçlerinden vazgeçtiği için tüm gücünü annesinden miras alırdı. Fakat Meclis, buna rağmen ellerinden geldiğince Haneleri saf tutmaya öncelik veriyordu.

Okulun geçmişte kapanmasıyla birlikte, her yıl üremek için gelen taze kan olmadan daha az seçici olmak zorunda kaldıklarını hissediyordum. Ama bildiğim kadarıyla ailemde kimse Bray değildi.

Bundan daha fazlasını bilmiyordum. Düşünmek de istemiyordum.

Yüksek sesle yutkundum ve kolumu onun koluna doladım. "Kim olursa olsun, şanslı bir kadın olacak," deyip, sandviçten bir ısırık daha alarak gülümsedim. Iban'ın yanakları kızarmıştı ve bu her neyse er ya da geç bastırmam gerektiğini biliyordum.

Bir aile sahibi olmak için büyüsünden vazgeçmişti.

Yeterince uzun yaşasam bile bir aileye sahip olmaya hiç niyetim yoktu.

Halamın kemiklerini bulmaya çalışırken ölmem muhtemeldi. *Gray*'in kanımı emmesi ve kim olduğumu öğrendiğinde beni ölüme terk etmesi daha da muhtemeldi.

Della ve diğer kızların, bizi günün ilk dersine götürmelerine izin vererek kendimi bu acı gerçek karşısında gülümsemeye zorladım. Iban, bizimle gelecek kadar mutlu görünüyordu. Ben

de kahvaltıdan sonra gücümün bir kısmını geri kazanmaya çalışırken yanımda yürümesine izin verdim.

Yaşam döngüsü beni canlandırırken meyvelerden aldığım her ısırıkla, damarlarımdaki büyünün hafif uğultusu titreşiyordu. Fedakârlık yapmıştım, doğa da karşılığını vermişti. Zorla alınan şey, asla özgürce verilen kadar güçlü olamazdı.

Tabağımdan başımı kaldırıp oda arkadaşlarımın beni götürdüğü sınıfa baktığımda, gözlerimin ısınarak titreştiğini hissettim. Müdür Thorne sınıfın önünde duruyordu, arkasında kara tahta vardı. Gömleğinin kollarını sıvamış ve takım elbisesinin ceketini masadaki sandalyenin arkasına atmıştı. Refakatçim beni oraya yönlendirirken soğuk gözleri benimkilerle buluştu. O bilmiş bakışları elimdeki yemek tabağına indiğinde kızardım.

Nefeslerimin arasından, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kulaklarının bunu duyacak kadar güçlü olup olmadığından emin bile değildim ama hafifçe gülümsedi.

Iban beni kapının yanında durdurdu. Sırtım sınıfın hemen yanındaki duvara değene dek beni zarif ve yumuşak bir şekilde döndürdü. Aramızdaki mesafeyi saygılı bir şekilde koruyarak bana doğru hafifçe eğildiğinde kıkırdadım. Beni sıkıştırmadı, kolunu başımın üstüne koymadı ya da kendimi kapana kısılmış hissetmeme neden olmadı. Bana verdiği fırsatı kullanıp yapmamam gereken şeyi yaptığım sırada, içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Uzanıp şakağındaki bir tutam saçı ittirince yeşil gözleri tepki olarak karardı. Başını dokunuşuma doğru eğdi. "Ateşle oynuyorsun," dedi sırıtarak, tamamen düz olan dişleri parlıyordu.

Kendi gülümsememi bastırarak, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. Beni anlamış olması suçluluk duygumun bir kısmını yatıştırmıştı.

Ona dokunarak ilk adımı ben attığım için elini başımın üzerindeki duvara dayadı. "Çok yakında, Aracı'nın senin için bir ihtimal olmadığını anlayacaksın," diye mırıldandı. Sonraki kelimeleri yumuşak bir şekilde fısıldamak için o kadar çok eğildi ki izleyicilerimizin buna şahit olduğuna emindim. İşbirlikçi, şakacı adama gülümsedim. "Belki o zaman beni, tıpkı şu an rol yaparken gördüğün gibi görürsün."

Gülümsemem yüzümden yavaşça silindi. Kelimelerin anlamı göğsüme çarparken ona bakakaldım.

Iban, eğildi ve dudaklarını tatlı bir şekilde yanağıma dokundurdu. "Oyunlarının tadını çıkar, Willow. Ama bil ki ben kazanmak için oynarım."

14

GRAY

Willow, Margot'nun yanındaki ön sıraya oturarak beni şaşırttı. Asık suratlı kıza gülümsedi, mesafesini korudu ve onu sıkıştırmadı. Margot'ya, çoğu kişinin Kızıllara tanımadığı bir alan tanıyordu.

Willow, tabağından bir üzüm alıp ağzına attı ve bakışları üzerimdeyken yavaşça çiğnedi. Hayatım boyunca bir kadının yemek yemeyi ateşli bir oyun haline getirebileceğini hiç düşünmemiştim. Yine de onun için gönderdiğim yemeği reddetmediğini bilmek, Bray denen çocukla flört etmesinin verdiği kızgınlığı biraz olsun yatıştırmıştı.

Bu kadın tehlikenin en kötü türüydü. Sadece sikimi ıslatmak için beni aptalca, ahmakça şeyler yapmaya iten cezbedici bir günahtı. Çünkü olabilecek tek şey buydu. Gerçek bedenim ve kalbim cehennem çukurlarına kilitlenmişken daha fazlasıyla ilgilenmiyordum.

Üst Meclis, Susannah'nın kıymetli torunuyla Hasat dışında bir şey yapmama izin vermeden önce hayalarımı almaya kalkışırdı. Bu düşünce beni eğlendirmişti. Ayrıca cadılarla Aracıların

asla bu şekilde isteyerek bir araya gelmeyeceklerini bilmek beni rahatlatmıştı.

Willow, masanın altında bacak bacak üstüne atarak dikkatimi ayağındaki postallara çekti. Bir gece önce odasında pantolonunu sıyırdığımda, ona verilen ayakkabıları görmüştüm. Onları açıkça görmezden gelmişti. Acaba orada birinin olduğunu biliyor muydu, yoksa bir gece önce onları çıkardığına kendini inandırmış ve unutmuş muydu?

Yüzü sakin, kalp atışları normaldi. Yetenekli bir yalancı olduğunu kanıtlamış olsa da uyurken odasına birinin girdiğini fark ederse korkusunun belirtilerini gizleyebileceğini sanmıyordum.

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıp sırıttım. Ders kitabını kollarımın arasına alıp masasına yaklaştım. Diğer öğrencilere eğitimleri için gerekli malzemeler çoktan verilmişti ama Willow oryantasyona katılmamıştı.

"Kıyafet yönetmeliğimiz var, Bayan Madizza," dedim kitabı önüne koyarak.

Eğildi ve kitabı aldığında parmakları benimkilere değdi. Bu, kasıtlı bir temastı. Ona dokunmama asla izin vermeyeceğini söylerken istediği şeyin bu olduğunu ne kadar da çabuk belli etmişti. İçimdeki şüphe, her bakışında ve flörtöz yorumunda daha da artıyordu.

Başını yana eğip, "Beni cezalandıracak mısınız, Müdür Thorne?" diye sordu.

Willow ders kitabını açıp sayfaları dalgınca karıştırırken Margot, başını çevirip ona baktı.

"Burada ceza vermeyiz," diye yanıtladım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken tam olarak ne tür bir oyun oynadığına karar vermeye çalışıyordum.

Gözleri bir kez daha benimkilerle buluştuğunda, sahte meydan okumasının altında asılı kalan şeyi gördüm; *belirsizlik*.

Dudaklarımı büzdüm ve anlayışla başımı salladım. Willow flörtöz tavrını, rahatsızlığını gizlemenin bir yolu olarak kullanıyor, tanıdık gelen her şeye dişlerini geçiriyordu.

Ben. Iban Bray.

Kairos dışında sadece ikimizle tanışmıştı ve onunla da flört etmişti.

Bu *benimle* ilgili değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Yine de bu, ondan istediğimi almamı *kesinlikle* engellemeyecekti.

"Çok yazık," dedi. Surat asarken ağzı sevimli bir hal almıştı.

"Pek değil," dedim. Hissetmek istemediğim sızıyı gizleme zahmetine girmemiştim. İlgisinin bana özel olmaması, önemsememem gereken bir şeydi. Onlardan biri olduğum sürece kiminle seks yaptığı beni ilgilendirmiyordu.

Ama bir şekilde ilgileniyordum.

"Eğer dersten sonra kişisel ilgiye ihtiyaç duyarsan, eminim Bay Bray karşılamaya çok istekli olacaktır, Bayan Madizza." Gözlerimin tüm vücudunda gezinmesine izin verdim.

Dudakları hafifçe aralandı.

"Anlayamadım?" diye sordu, kızarması şüphelendiğim şeyi doğruluyordu. Kimseyi yatağa atmak falan *istemiyordu* ama nedense bana satışmaktan kendini alamıyordu.

Blöfüne meydan okudum. "Eğer becerilmek istiyorsan," dedim sesimi alçaltarak. Sözlerimi sadece yakınındaki öğrenciler duyabiliyordu. Buna rağmen yanakları kızardı ve aynı anda çillerinin koyu lekeleri de belirginleşti. "Eminim Bay Bray sana hizmet etmekten mutluluk duyacaktır."

Ağzını kapattı, utancı kaybolurken yerini öfke aldı. Çenesini sıktı. Sadece bir an sonra, bana belladonna otu kadar keskin ve tehlikeli hissettiren bir gülümsemeyle baktı.

"Haklısınız. Eminim mutluluk duyacaktır."

Ona ters ters baktım, sandalyesinde arkasına yaslanırken sırıtışım azaldı. Kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturarak göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkardı ve Margot'ya dönüp sanki sert sözlerimden azıcık bile etkilenmemiş gibi gülümsedi.

Lanet olsun.

Ters bir şekilde, "Üçüncü sayfayı açın," deyip tahtaya geri döndüm. Ruh halim yeterince kötüydü ve Willow, ona verdiğim meyvenin geri kalanını yavaşça yerken benimle dalga geçmeye devam etti.

Bütün erkekler meydan okumaya bayılırdı ama Willow daha farklı, çok daha kötü bir şeydi...

O, *imkânsızdı.*

15

GRAY

Sınıfım cadılarla doluydu, onlar eşyalarını toplayıp bir sonraki derslerine gitmeye hazırlanırken ben de tahtadaki notlarımı temizleyip görevime odaklandım. Willow'a bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Yine de o, Margot'yla konuştuğunda göğsümü titreten hırıltıya engel olamadım. Sarışın cadı sessizce, tam yanında duran biriyle konuşmaya uygun bir tonda mırıldanmıştı. Willow bir sonraki sözlerini dikkatle seçti.

"Iban'ın katılacağı herhangi bir dersimiz var mı?" diye sordu, sesindeki tehdidi neredeyse duyabiliyordum. Onu yeterince tanımadığım için bu tehdidini gerçekleştirmeye niyetli olup olmadığını ya da onu, beni sinirlendirmek için kullanmaya devam edip etmeyeceğini bilmiyordum.

Eğer üremek için büyüsünü feda eden bir erkek cadıyı öldürürsem, Cadılar Meclis'i beni gömmek için elinden geleni yapardı. Bu fedakârlığı yapan cadılar yaygın değillerdi ve bu nedenle başka şekillerde ödüllendiriliyorlardı. Iban, kendine uygun bir eş bulana kadar ona Meclis bakacak ve Üst Meclis'in diğer erkek üyelerine bile tanımadığı ayrıcalıklara sahip olacaktı.

Hollow's Grove'da özel bir oda... Böylece istediği her misafiri ağırlayabilecekti. Mesela çiftleşmek için seçtiği cadıları.

Gözünü kime diktiğine hiç şüphe yoktu. Sadece, Üst Meclis mi onu bu eşleşmeye zorlamıştı yoksa ilgisi gerçek miydi bilmiyordum. Susannah'nın, bu durumu ne olursa olsun kabul edeceğini düşünürsek pek de önemi yoktu.

Çocuğun, her şeye burnunu sokmasına engel olmak için Willlow'un gazabını riske atmama gerek olmadığını fark ederek sırıttım.

Willow, onun gerçek niyetini anladığı an bunu zaten benim yerime yapardı.

"Neden cadılara tarih öğretiyorsun?" diye sordu.

Döndüğümde onu arkamda dururken buldum. Oda arkadaşları kapıda oyalanıyor, sanki saatli bir bombaymış gibi dikkatle ona bakıyordu. Willow'un davranışlarını oldukça garip karşıladıklarından şüpheleniyordum. Özellikle de hepsinin aynı şekilde -onun yetiştirilme tarzından oldukça farklı- yetiştirildiğini düşünürsek.

"Tarihi, onu yaşayarak görmüş birinden daha iyi kim öğretebilir?" Silgiyi tahtanın önündeki çıkıntıya bırakırken sordum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bir sonraki kaçınılmaz soruyu bekledim.

"Cadılar Meclisi'ne karşı olan bariz önyargıların düşünüldüğünde, bu garip bir seçim gibi görünüyor," dedi. Altdudağı hafifçe seğiriyordu. Bu hareketini zihnimin bir köşesine not ettim. Ona mantıklı gelmeyen bir şeyi her düşündüğünde bunu yapıyordu. Bir bilmeceyi çözmeye çalıştığında dudakları seğiriyordu.

Willow'un hayatıyla ilgili açık ve net olan bir şey vardı; sadece annesinin ona öğrettikleriyle hareket etmiyordu. Meclis'teki

cadıların, doğdukları andan itibaren maruz kaldıkları şekilde beyni yıkanmamıştı.

İçinde adalet duygusu vardı. İnkâr edilemeyecek bir gerçeği bilme arzusu... Annesi, onu neye inanması için yetiştirdiyse aynı zamanda Willow'a kendi adına düşünebilme yetisini de kazandırmıştı, bunu hissedebiliyordum.

Bu, pek çok kişinin sahip olmadığı nadir bir yetenekti.

Uyumsuz gözleri muziplikle parlarken, "Tarih öğretirken önyargıları olmayacak bir kişi söyle bana," dedim. Haklı olduğumu biliyordu. Söylediğim şeyi onaylayarak gülümsedi ve bakışlarını odanın kenarındaki pencereye çevirdi.

"Ben sadece, Üst Meclis'in öğretmenlik yapmanıza izin vermesinin ilginç olduğunu söylemek istemiştim."

"Üst Meclis beni kontrol etmiyor. Her şeyi Crystal Hollow'un iyiliği için yapıyorum çünkü okulun güvende olduğunu görmek benim amacıma hizmet ediyor. Buradaki güç hiyerarşisi hakkında sana her ne söylendiyse, kaynağının *önyargısını* göz önünde bulundur. Elbette, cadılar en tepede oturduklarına ve gösteriyi yönettiklerine inanırlar," diye cevap verdim. Altdudağı tekrar seğirirken sırıttım.

"Belki de tarihin, her zaman kazananlar tarafından yazıldığını düşünmelisin. Susannah'nın, senin tarih anlatmanı sorun etmemesine inanmak *çok* zor. Üstelik, Şeytan ve Charlotte Hecate arasında yapılan anlaşmanın sana yaradığını ima etmene rağmen." Kaşları meydan okurcasına kalkmıştı.

"Belki de. Fakat ona, öğretme yöntemime itiraz etmesi için hiçbir neden vermedim. Gerçeklere sadık kalıyorum ve bir şeyleri süslemiyorum. Bu hepimiz için daha iyi. Böylece, benim türüm sabırlı olmayı bilirken Susannah gibi cadılar kendilerini galip görmeye devam edebilirler." Masaya yaklaşarak kalçamı

kenarına yasladım ve Willow'un bakışları kollarımın açıkta kalan kısmına kayınca uzanıp masanın ucunu tuttum.

Dudağı seğirdi. Bunun, bir gizemi nasıl çözeceğiyle ilgili değil de istediği şeyi nasıl elde edeceğiyle ilgili olup olmamasından şüphelendim.

Masama yaklaşırken başını yana eğdi. "Bana pek sabırlı biri gibi görünmedin," dedi. Diğer öğrencilerimden hiçbiri bana bu kadar yaklaşmaya cesaret edemezdi. Bu yüzden, kapıdaki arkadaşları bize hızlı bir bakış atıp kaçtılar. Açılmış bacaklarımın arasına girdi, bana uzandı ve olmaması gereken bir rahatlıkla kravatımı düzeltti.

"Bir cadının hayatı benimkine oranla çok kısa. Senin türünden sayısız kişinin solup gidişini ve ölümünü izledim. Şu an ders verdiğim cadı nesli ölüp gittiğinde, ben hâlâ burada olacağım," dedikten sonra bileğini kavradım ve elini kravatımdan yavaşça çektim.

"Bazı cadılar ölmez," diye karşılık verip omuz silkti. Kendini tutuşumdan kurtarmak için mücadele etmemişti. Onu temkinli bir şekilde tutmaya devam ettim. Cildinin, daha zevkli uğraşlardan kalma ısırık ve morluklarla kaplandığını görme fikri içimi tuhaf bir sıcaklıkla doldursa da onu incitmek istemiyordum.

"Üst Meclis'i *canlı* sayabileceğimizi pek sanmıyorum," diye karşı çıktım ve gülümsediğinde dudaklarının hafifçe aralanışını izledim. Dudaklarının güçlü kıvrımı baştan çıkarıcıydı. O kıvrımlar her hareket ettiğinde bakışlarım pembeliklerine odaklanıyordu.

"Onlardan bahsetmiyordum," diye mırıldandı. Sanki bakışlarımın sıcaklığını hissediyormuş gibi dudağını ısırıyordu.

Şaşkınlık damarlarıma doldu. Dikkatimi tekrar o tuhaf ve uyumsuz gözlere çevirmek zorunda kaldım. "Annen sana, Charlotte Hecate hakkında bilgi verirken ne düşünüyordu?"

Şeytanla ilk pazarlığı yapan cadıya, Cadılar Meclisi'ni denetlemesi ve onlara hükmetmesi için ölümsüzlük verilmişti ama o bu yetkiyi istememişti. Liderlik rolünü Susannah ve George'a vermiş, hayattaki akıl hocaları oldukları için onları diriltmişti.

Yaptığı bu hata, onlar etini kemiklerinden ayırıp gömdüklerinde Charlotte'a çok pahalıya patlamıştı. Kendisine bahşedilen ölümsüzlük nedeniyle, bahçede bir yerlerde gömülü olan etinin çürümesi mümkün değildi.

Ruhu ve büyüsü, torunlarına aktarılan kemiklerde yaşamaya devam ediyordu. Bu yüzden kemiklerin koruyucusu, yani Hecate soyunun seçilmişi, onları canı pahasına korumuştu. Diğer haneler rekabet içindeyken akrabalarının onu korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmasının nedeni buydu.

"Ölmedi," dedi. Sesindeki ciddiyet bana bunun bir lütuf olmadığını bildiğini söylüyordu. Kendini asla iyileştirememişti, bedeni parçalanmış ve dağılmıştı. Hecate'nin parmak kemikleri, kendi soyundan gelenlerin yanında taşıdıkları kesede duruyordu. O kemikler bile ölümünde ailesiyle birlikte olmasına izin veremezdi.

Zalimceydi. Hatta belki de Üst Meclis'in güce olan açlığı nedeniyle, işlediği en iğrenç suçtu.

"Sen Charlotte Hecate değilsin, Küçük Cadı," dedim.

Kelimelere dökülmeyen uyarı aramızda asılı kaldı. Ona, bitmek bilmeyen acılar çeken bir cadı gibi olmaya çalışmaması gerektiğini hatırlatmanın bir anlamı yoktu.

Öne doğru eğilip, "Hayır," dedi.

Bileğini daha sıkı kavradım, güçlü tutuşum altında parmaklarının büküldüğünü hissedebiliyordum. Willow, bileğini yana uzatıp başını geriye attı ve gözlerini yüzüme dikti. Ona doğru eğildim, bakışlarındaki muzip pırıltıdan güç alarak yarı yolda

onunla buluştum. Ağzı benimkinden sadece bir nefes ötede durakladığında dili alt dişlerinin üzerinde hafifçe gezindi.

"Fakat tıpkı onun yaptığı gibi şeytanla anlaşma yapacak kadar arsızım."

Sözleri içimi ürpertti. Bu genç kadının, neyle karşı karşıya olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığını, söylediklerinin ve vaatlerinin hayatına ne tür bir dehşet getirebileceğini bilmediğini o an anladım. Dudaklarını dudaklarıma değdirirken kıpırdamadan durdum, kokusu ciğerlerime dolarken hafif bir kahkaha attım.

"Bu kadar sabırlı biri için seni baştan çıkarmak çok kolay," dedi ve yaydığı uğultu içime işlerken gözlerim kapandı.

Beni denize çağıran bir siren gibi bu seste doğal olmayan bir şey vardı. Konuşulan kelimelerden çok bir şarkıya benziyordu.

"Bizim sabırla işimiz yok."

Benimle aynı anda elini kaldırdı ve avucuyla boynumun yan tarafına dokundu. Teninin sıcaklığı kızgın bir demir gibiydi, bedenim hiç olmadığı kadar dinç ve *canlıydı*.

İçimde o sıcaklığı hissetmeyeli, herhangi bir yatak arkadaşının sıcaklığı tenimin soğuğuna nüfuz etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yine de ondan gelen tek bir dokunuşla gözlerim kapandı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, hayatımda aldığım en hafif öpücüktü. Dokunuşunu ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum. Sanki bu bedeni oluşturan kişi ölülerden sorumluyken o bana hayat üfleyebiliyordu.

Charlotte Hecate ölümün ta kendisiyse Willow Madizza da yaşamın ta kendisi gibi hissettiriyordu.

Aramızda ufak bir mesafe bırakacak kadar geri çekildi. Ellerinin arasında jöleye dönerken anlatmak istediği şeyi anladım.

Gözlerim yavaşça açıldı. Gözlerine bakarken nedense onları kapatma zahmetine hiç girmediğini düşündüm.

"Biz diye bir şey yok," dedi, sesi yumuşacık bir mırıltıdan ibaretti. Bu fısıltının içinde acımasız bir şey yatıyordu. Ser cümlesiyle onu reddettiğim zamana gönderme yapıyordu.

Elimi saçlarının arasına daldırıp onları kavradım ve ifadesindeki ani değişim karşısında dişlerimi göstererek başını geriye çektim.

"Bu," diye homurdandım. Willow, pantolonumu geren aletimi hissedene dek kendimi ona sertçe bastırdım. "Varmış gibi hissettiriyor."

Ürperdi, bana dik dik bakarken nefesi kesildi.

"Ben bir oyuncak değilim. Önümde diz çöküp tek bir kelimeyle istediğim her şeyi vermeye hazır biri varken neden senin ilgi kırıntılarına razı olayım ki?" diye sordu. Yine de vücudu öne doğru eğiliyor, dokunuşumdan uzaklaşmak yerine onu kendine çekiyordu.

"O zaman neden buradasın?" Başını yana eğip ona doğru eğildim ve dudaklarımı boğazının kenarına sürttüm. Ürperdiğinde, dişlerimin baskısını hissetmesine izin vererek tenine karşı gülümsedim.

"Senin sahip olamayacağın şeylere, onun sahip olacağını sana göstermek için. Böylece bir dahaki sefere ben uyurken odama gelip, ertesi gün beni istemiyormuş gibi davranmadan önce en azından tereddüt edebilirsin," dedi.

Vücudum baştan ayağa kaskatı kesildi.

Geri çekilip şaşkınlıkla ona baktım. "Uyuyordun," dedim. Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi davranma zahmetine girmeye gerek duymamıştım. Sözlerinde ve onları söyleme biçiminde bir özgüven vardı. Orada olduğumdan hiç şüphesi olmadığı gerçeğiyle beni baş başa bıraktı.

"Evet," diye kabul etti. Ben onun temkinli bakışlarını incelerken daha fazla bilgi vermedi. "Ama bu, uyandığım anda her yerimden senin kokunu almadığım anlamına gelmiyor. Güller de zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı."

"Güller mi? Seninle konuştular mı?" Bir Yeşil'in, en son ne zaman doğayla iletişim kurduğunu hatırlamaya çalışırken sordum.

"Onlar tüm Yeşillerle konuşur. Çoğu dinlemeyecek kadar cahildir," dedi. Başını tutuşumdan kurtarmak istercesine çevirdi ama onu bırakmayı reddettim. "Uykumda bana tecavüz ettiğini öğrenirlerse, Üst Meclis'in ne düşüneceğini merak ediyorum."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye karşı çıktım.

"Doğru. Ben uyurken kıyafetlerimi çıkarman tamamen masumcaydı."

"Rahatsız görünüyordun, başka bir şekilde sana dokunmadım. Hiç kuşkun olmasın, Küçük Cadı, seni ilk kez becerdiğimde uyumanı değil adımı haykırmanı isterim," dedim hırlayarak. Başımı tekrar boynuna indirdim. Ondan beslenmeye duyduğum ihtiyaç oldukça fazlaydı ve beni kızdırmak için harcadığı her saniye giderek artıyordu. Ona ne olduğumu hatırlatmak istiyordum.

Kim olduğumu.

"Eğer bana dokunursan, o an düşündüğüm kişi sen olmayacaksın. Aksi takdirde bundan zevk alamam," dedi. Sözleriyle birlikte boğazına yapıştım. Dişlerim tenini sıyırırken titredi. Dudaklarımı kulağına götürdüğümde duygusuz bir şekilde güldüm.

"O zaman düşüneceğin kişi her kimse, adını benim için haykırmayı unutma. Bir dahaki sefere acıktığımda kimi avlamam gerektiğini bilmek isterim," diye fısıldadım. Willow, iki elini göğsüme bastırıp beni iterken geçirdiği şokun tadını çıkardım.

"Müdür Thorne!" Soğuk bir ses, aramızdaki boşluğa çarparak bir azarlama gibi geldi. Başımı Willow'un saçlarından kaldırdım ve bakışlarımı Susannah'nın kemikli elinde bir elmayla durduğu kapıya doğru çevirdim. "Hasat dışında öğrencilerden beslenmemeniz gerektiğini hatırlatmama gerek var mı?"

"O buna gönüllü," deyip kollarımın arasındaki Küçük Cadı'ya baktım.

Bakışlarımı karşılık verip o anda gücün kendisinde olduğunu bilerek sırıttı. Susannah benden kurtulamasa da Willow'un peşine düşmemi çok daha zor hale getirebilirdi.

"Bu doğru mu, Bayan Madizza?" diye sordu Susannah. Tam o sırada köşeyi dönen Iban, utangaç bir ifadeyle ensesini ovuşturdu. Onu, Üst Meclis'ten yardım istemeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Willow'un ağzım boğazındayken sikime karşı kıvrandığını görmesini umdum.

Küçük Cadı'nın yüzündeki tüm kibir izleri kaybolurken dönüp atasına baktı.

"Ona benden beslenmesi için izin vermedim," deyip beni bir kez daha göğsümden itti.

Seyircilerin bakışları altında yenilgiyi kabul ederek onu serbest bıraktım.

Bana sırtını dönerek Susannah'ya doğru yürüdü ve elmayı elinden aldı. Susannah onu yiyemezdi ama hayattayken en sevdiği şey elmaydı. Ve sanki ona hayatı hatırlatıyormuş gibi sık sık elinde bir elma bulunurdu.

Genç cadı elmayı ağzına doğru götürdü, bana sinsice gülümseyip elmaya dişlerini geçirdiği sırada Susannah ona ürkütücü bir bakış attı. İki elimle bir kez daha masanın kenarını tuttum. Ahşap, uyguladığım gücün altında çatırdıyordu. Kendimi kontrol etmemi sağlayan tek şey şu an buydu. O küçük, *vahşi*

dişlerin boğazımda nasıl hissettirdiğini öğrenmemi engelleyen tek şey, bunu yapıyor olmamdı.

Ardından yürüyerek kapılardan geçti ve Iban hemen arkasından onu takip etmeye başladı. Iban ona katıldığı an Willow boştaki elini kaldırdı. Bileğini hafifçe sallayıp, arkasına bile bakmadan kapıların çarparak kapanmasını sağladı.

Çıkışı biraz dramatik olsa da yetenekli olduğu için hakkını vermeliydim.

"Sorunlu biri," diye itiraf etti Susannah. Artık bakacak bir elması olmadığı için kolunu yanına indirdi.

Başımı salladım, konuyu tartışma zahmetine girmemiştim. Ben de aynı şeyi birden fazla kez düşünmüştüm.

"Ondan uzak durman için bir neden daha. Torunum söz konusu olduğunda dişlerini kendine sakla ve aletini pantolonunun içinde tut. Aranızdaki her neyse, burada bitti," diye tersledi ve sanki her şey bitmiş gibi bana sırtını döndü.

"Peki ya kabul etmezsem?" Masanın kenarından kalkarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Susannah donakaldı, çenesini sıkarken bana doğru döndü. "Kuralları biliyorsun."

"Hasat'a kadar bekleyebilirim," dedim ve bakışlarının sıcaklığı bana çarpınca omuz silktim. Orada bir uyarı olsa da dikkate almamayı tercih ettim.

Ellerini önünde kavuşturup, "*Dominium*"u çağırmak niyetinde misin?" diye sordu Üst Meclis. "Willow için planlarım var. Yoluma çıkmana müsamaha göstermeyeceğim."

"*Dominium* benim hakkım. Beni durduramazsın," diye cevap verdim. Ona doğru yaklaşıp sırıttım. Willow üzerindeki sahiplik iddiama şiddetle karşı çıktığını bilmek beni daha fazla harekete geçirdi.

---

* Egemenlik, hâkimiyet anlamlarına sahip. (e.n.)

"Yüzyıllardır talep etmediğin bir hak! Neden o? Neden şimdi?" diye sordu, öfkesi giderek artıyordu. Büyüsü doğal haliyle elinden alınmış olabilirdi ama hâlâ Cadılar Meclisi'nin tüm haneleri tarafından onu geri getirmesi için verilen ham büyüye sahipti.

Charlotte'ın, zaten ölmüş olan yanı yeniden canlandırma büyüsüyle birleştiğinde, bu onu bir kabuktan çok daha fazlası haline getirmişti.

"Tadını seviyorum," deyip ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

Üst Meclis geri çekilip, "Hata yapıyorsun," dedi. Beni caydırmaya çalışmadı, sadece bir hava patlamasıyla açtığı kapılara doğru ilerledi.

"Susannah?" Eşikten adımını attığı sırada seslendim. "Bilmemeli."

"Onun üzerinde *hâkimiyet kurduğunu* bilmesini *istemiyor* musun?" diye sordu, tam olarak nasıl bir oyun oynadığımı anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

Asla bilmeyecekti ya da bilse bile, bir ayağını ikinci kez kaçamayacağı bir mezara sokmuş olacaktı.

"Hazır olduğumda ona haber veririm," dedim ve başını sallayana kadar bekledim. Benimle tartışamazdı, bu konuda olmazdı.

Willow *benimdi.*

16

WILLOW

Gray'le günlerdir konuşmuyorduk. Bu günlerde onu ders dışında görememiştim ve odama kahvaltı göndermeyi de bırakmıştı. Derinlerde bir yerde, hayal kırıklığı gibi hissettiren sızıyı reddettim ve bunu, görevimin beklediğimden çok daha zor olacağı gerçeğine bağladım.

O piçle, gırtlağını parçalamak istemeden iki saniye bile aynı odada kalamazken Aracıların halamın kemiklerini nereye sakladığını nasıl bulacaktım ki?

Bu iş anlamsız bir zaman kaybı gibi geliyordu. Evime dönüp Ash ile birlikte annemin kaybıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmayı tercih ederdim. En azından birbirimize destek olurduk. Bunun yerine, gitmek istemediğim bir okulda kapana kısılmıştım ve çoktan başarısız olduğum tüm o şeyleri düşünüyordum.

Babamın öğrettiklerini bir kenara itemezdim: Erkeklerin, kadınların duyulmasını değil görülmesini tercih ettiklerini hatırlatığı anı unutamazdım. Okul müdürünü baştan çıkarmak için küstah olmak yerine sessiz ve ağırbaşlı olmam gerekiyordu. Cehennemin yedi kat dibini boylayacak kadar sıçıp batırdığımdan ve artık geri dönüşü olmayacağından fazlasıyla emindim.

Ayrıca, diğer cadıların ders sırasında onu nasıl izledikleri-ni görmüştüm. Her ne kadar var olduğunu inkâr etmek istesem de ona karşı duyduğum çekim olağandışı değildi. Cadılar Meclisi'nde büyümüş ve onun türünden nefret etmeyi öğrenmiş olanlar bile ona karşı bir çekim hissediyordu.

Thorne'un Aracı bedeni, diğerlerine kıyasla alışılmadık derecede yakışıklıydı. Aracıların hepsi doğal olmayan bir güzelliğe sahipti ama onunki... bir şekilde bundan çok daha fazlasıydı.

Dersten sonra çalışma bahanesiyle kendimi kütüphanede bulmamın nedeni de buydu. Önümdeki kavisli pencereler yağmurun ince buğusuyla kaplanmıştı; okulun dışındaki ormanın, puslu ve uzak görünmesine neden oluyordu. Oda okumak için fazla karanlıktı. Ama bu kütüphanenin sakin ve sessiz atmosferini, çocukken gittiğim devlet okulunun floresan ışıklarına tercih ederdim. Kütüphanenin duvarları ahşap raflarla doluydu. Dizilen kitaplar benden çok daha yaşlılardı ve muhtemelen, sadece buranın sorumlusu olan kadının anlayabileceği bir şekilde düzenlenmişlerdi. Aradığım konuyla ilgili kitapları ondan istemek zorunda kalınca utanmıştım. Bu konuda bana yardımcı olacak dijital bir arama fonksiyonu da yoktu.

Yine de bana yardım edip küçük bir kitap yığını vermiş, işim bittiğinde onları masanın üzerine bırakmamı söylemişti.

Iban bana katılmayı teklif etmişti, zaten tarafsız olarak bildiğim konuları 'öğrenmeye' çalışırken bana eşlik edecekti. Hiçbir şey, diğerleri gibi buranın kültürüyle yetişmediğim gerçeğinin değiştiremezdi. Fakat ben kendi gerçeklerimi biliyordum.

Erkek cadı sadece üzgün bir şekilde iç geçirmişti. Yüz ifadesinde, reddedilen erkeklere özgü o klasik öfkeden eser yoktu. Her nasılsa yüz hatlarına hâkim olan duygu hayal kırıklığıydı ve bana yapmak istediğim şeyin imkânsızlığını hatırlatıyordu. Hollow's Grove'a geldiğimden beri kemiklerden tek bir titre-

şim bile hissetmemiştim. Burada olup olmadıklarını merak ediyordum.

Var olduklarını biliyordum. Bunu, içimde ara ara titreşen ve ulaşamayacağım bir yerde duran büyüden hissediyordum. Onu yakalayamıyordum ve seçildiğim kaderi yerine getirip kemikleri elime alana kadar da yakalayamayacağımı biliyordum.

Önümdeki kitabı karıştırdım, cevaplara dair herhangi bir iz bulmaya kararlıydım. Katliamı anlatan kayıtların birinde, aranan kemiklerin yeri olmalıydı. Bunun yerine, yüzümü Aracılarla ilgili bilgilerin olduğu sayfaya gömdüm ve Gray'in kendi türü içinde neden bu kadar nüfuz sahibi olduğunu anlamaya çalıştım.

Sayfadaki kelimeler annemin bana öğrettiklerinin bir yansımasıydı. Aracılar, kendileri için yaratılan bedenlere girdiklerinde yeni isimler almışlardı. Kimse onların gerçek kimliklerine dair bir fikir sahibi değildi. Hecate soyunun beden verdiği iblislerden, hangisinin *önemli* olup olmadığını ya da yedi iblis lordundan birinin aramızda dolaşıp dolaşmadığını bilen yoktu. İlk yaratılan Aracı'nın onlardan biri olduğuna, hatta şeytanın kendisi tarafından yeni kolonisini denetlemek için yeryüzüne gönderildiğine dair söylentiler vardı.

Ne var ki cadıların ve Aracıların bir araya gelerek Crystal Hollow'u oluşturmalarından bu yana geçen yüzyıllar boyunca, gerçek tapınmaya dair çok az kayıt bulabilmiştim. Cadılar ve Aracılarla yapılan deneyin amacı ne olursa olsun henüz kendini belli etmemişti, en azından benim için.

Bilmek istiyordum ama bunu önemsememem gerektiğinin de farkındaydım. Önceliğim kemikleri bulmakken olmazdı. Ama Gray'in üstü kapalı sözleri beynimde yankılanırken bir sonraki sayfaya baktım. Önümde yazılı olan kelimeleri artık göremiyordum. Onun türü nasıl sabırlı olunacağını biliyordu.

Sabırlıydı ama *ne* için?

"Bayan Madizza," dedi sert bir ses.

Dönüp kitabı kapattım ve kolumu kapağın üzerine koyarak başlığı görmesini engelledim. İhtiyacım olan son şey, kibirli piçin boş zamanımı onu araştırarak geçirdiğimi bilmesiydi.

"Konuşmak istiyorum."

Kitabı aldım ve sandalyemin arkasında asılı duran çantamın içine yerleştirdim. Çantayı omzuma astığımda kayış göğsümün üzerinden geçti ve dekoltemde her şeyden çok nefret ettiğim o çizgiyi oluşturdu.

Emniyet kemeri görüntüsü, memeleri pek çekici hale getirmiyordu.

Gray'in gözleri kısa bir an için memelerime kaydı, bakışları benimkilere dönmeden önce tamamen ruhsuzdu. Tek bir ilgi kırıntısı bile yoktu ve bunun bende yarattığı rahatsızlığı bastırmam gerekmişti. Erkeklerin ne düşündüğü benim için nadiren önemliyken onun bakışları bana kendimi bir şekilde eksik hissettirmişti.

İstediğim her şeyi kendi başıma başarabilecekken erkeklere ihtiyacım yoktu. Hedefime ulaşırken karşıma çıkan dikkat dağınıklığından başka bir şey değillerdi. Fakat *hedefim oydu.* Benden uzaklaşmasına izin veremeyeceğim tek kişiydi.

Siktir.

"Öyleyse konuş," deyip omuz silkerken dudaklarımı büzdüm.

Sinirlendiğimi belli etmek istememiştim, bana öğretildiği gibi çekingen halime geri dönmek istiyordum. Yine de diğer cadıların hepsi işbirlikçiydi. Söyleneni yapıyorlar ve sınıfta onu dikkatle dinleyip her sözüne sanki bir can simidiymiş gibi sarılıyorlardı.

Belki de yaptığım planda başarılı olmanın yolu, onu kızdırıp gevezelik yapmaktan geçiyordu. Ne de olsa kütüphanede durmuş beni arıyordu, onları değil.

Tamamen ilgisiz görünse bile ne sebeple olursa olsun dikkatinin üzerimde olmasıyla başa çıkabilirdim. Yok sayılmakla başa çıkamazdım.

Kütüphaneci köşesinde homurdandı, bakışlarını müdürün üzerine dikmeye cesaret edemediği için hedefinde ben vardım. Gray hafifçe gülümsedi, döndü ve bir kolunu uzatarak beni öne doğru çekti.

"Ofisime gidelim," dedi.

Etrafından dolanıp kitapları arkamda bırakırken gözlerimi devirdim.

Koridora adım atıp bir sonraki merdivenden yukarı çıkarken sessizliğini sürdürdü. Basamakları çıkarken burada en son birlikte olduğumuz zamanı düşünmemeye çalışarak onu takip ettim. Beni Iban'a bırakıp yatağıma girmeme izin verebilecekken bunun yerinde beni kollarında nasıl taşıdığını düşündüm.

Beni becermek istediğini düşünmüştüm ama buna duyduğu ilgi azalmış görünüyordu.

Yatakhanelerin hemen altındaki sahanlıkta, tek başına duran bir kapının tokmağını çevirdi. Ardından kapıyı iterek kocaman, aydınlık bir alanı ortaya çıkardı. Ofisi, annem ve Ash'le paylaştığım evin en alt katının tamamı büyüklüğündeydi. Tavandan zemine kadar inen üç kemerli pencere, tepede birleşip bir duvarın tamamını kaplıyordu. Manzarası kayalıklardan oluşuyordu. Dışarıdaki okyanusun soluk, puslu görüntüsü uzaktan parlıyordu.

Pencerelerin önünde bir oturma alanı vardı. Devetüyü renginde bir kanepe ve ortada duran sehpayı çevreleyen büyük boy

bir sandalye yer alıyordu. Arkasındaki duvarı kaplayan raflara rağmen kitaplar masanın üzerine yığılmıştı. Sandalyesi parlak kırmızıydı, yaklaştıkça arkası kavisli ve sert bir hal alıyordu. Yatak odasının kapısı açıktı, özel alanının birileri tarafından görülebileceği gerçeğini pek umursamıyor gibiydi.

"Burada mı yaşıyorsun?" Bakışlarımı içerideki koyu ağaç panelli duvarlardan ve özenle yapılmış, demir ve altın telkâri detaylarla bezeli dört direkli karyoladan çekip onu masasına doğru takip ettim.

Yumuşak bir sesle, "Kasabada bir evim var ama okul başladığı zaman burada kalıyorum," diye cevap verdi. Masasına yaslanıp önünde duran tekli sandalyeyi işaret etti.

Oturmayı reddedip kendimi azarlanmış bir öğrenci gibi hissederek yanında durdum. Beni buraya çağırmasına neden olan şey her neyse, bunun derslerimle bir ilgisi olduğundan şüpheliydim.

Ellerimi önümde kavuşturup, "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye sordum. Omzumda asılı duran çanta kitaplarla doluydu. Tek istediğim şey onu yere bırakmaktı.

Ancak Gray'in hikâyesinin tam olarak ne olduğunu anlayıp onu neyin harekete geçirebileceğine dair daha fazla cevap bulana kadar beklemenin daha iyi olabileceğini düşündüm.

"Gerçekten ayakta mı duracaksın? Oldukça rahat bir sandalyede oturmak kadar basit bir şey varken sana söyleneni bile yapamıyor musun?" Sanki bana inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Cevabımı dile getirme zahmetine girmeden bakışlarına karşılık verdim. Gözleri hayal kırıklığıyla kapanırken bir şeyler söylememe ihtiyacı yoktu. Eli, sanki ona en kötü migren atağını yaşatıyormuşum gibi alnını sıkmak için kalktı.

"İmkânsız," dive mırıldandı

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum," diye karşılık verdim ve ondan uzaklaşıp ofisinin geri kalanına baktım. Haksızlık gibi görünen bu lüksü görmezden geldim, odadaki daha küçük eşyalara odaklandım ve içimdeki büyünün dışarı çıkmasına izin verdim... kemikleri arıyordum.

"Almamalısın," diye tersleyerek dikkatimi yapmaya çalıştığım şeyden uzaklaştırdı.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Başını geriye attı, dudaklarının kenarı şaşkın bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri büyüdü. "Alaric Thorne. *Adımı* gerçekten hatırlamıyor musun?" diye sordu, sanki böyle bir şeyi unutmam tamamen mümkünmüş gibi benimle alay ediyordu. *Her şeyi* hatırladığımı varsayarsak, bu onun için oldukça aptalcaydı.

"O değil," deyip gözlerimi tavana diktim. "Gerçek adın."

"Bu," dedi, kollarını göğsünde kavuştururken kaşları çatılmıştı. "Çok kaba bir soru."

"Sadece bir isim," diye cevap verip çantayı omzumdan çekerek oturmam için gösterdiği sandalyeye bıraktım.

"İsimlerin gücü vardır. İsimler, iblislerin cadılar tarafından çağrılma şeklidir ve benim hiçbir yere çağrılmaya niyetim yok." Alçalan ses tonu uyarıyla doluydu.

"Bir Aracı bedeninin içinde olsan dâhi yine de işe yarıyor mu?" Yaratılış hakkında bildiklerimi düşünerek sordum.

İblislere, işlevlerini sürdürebilmeleri için kana ihtiyaç duyan ölümsüz bir form verilmişti, yine de ruhları içinde bulundukları bedene bağlıydı. Bir zamanlar olduğu gibi özgürce gelip gidemiyor, insanların içinde yaşayıp bedenlerini yakıp kül edemiyorlardı.

Bu bedenler, onlara dayanabilecek güce sahiplerdi. Ama yine de hepsi birer hapishaneydi.

"Ruhunu Aracı bedenden çeker mi?" Merakla başımı yana eğdim. Bu haklı bir düşünceydi. Eğer Aracılar bedenlerinden koparılabiliyorsa, Cehennem'e geri gönderilebilirlerdi.

"Hayır," dedi. Dudakları, sanki düşüncelerimin izlediği yolu okuyabiliyormuş gibi hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Cevap vermek zorunda bırakılırdım ama bunun için uzun bir yol kat etmem gerekirdi."

"İlginç," diye mırıldandım, hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyordum. Aracılar önceliğim değildi ama bu süreçte dünyayı onlardan kurtarmayı başarırsam, buna üzülmezdim.

"Seni buraya aramızdaki ateşkesi konuşmak için getirdim ve sen orada durmuş ölümümü planlıyorsun," diye mırıldandı. Dudaklarının seğirmesi öfkelendiğini değil, eğlendiğini belli ediyordu.

"Ateşkes mi?" diye sordum, masasının etrafından dolaşıp sandalyesine oturmasını izlerken.

Yerine iyice yerleştikten sonra beni bekleyen sandalyeyi işaret etti. Oturursa eşit duruma geleceğimizi anlamış gibiydi. İç çamaşırı çantamı sandalyeden kaldırdım ve kollarımı dramatik bir şekilde sallarken yere bıraktım.

Yapabilirdim ama bunun aptalca olduğunu düşündüğümü açıkça belli etmiş olurdum.

"Burada geçirdiğimiz süre boyunca anlaşmazlık içinde olmamız için hiçbir neden yok," diyerek sorumu yanıtladı.

"Elbette var. Sen bir Aracısın ve ben de bir cadıyım."

Basitçe söylemek gerekirse, türlerimiz yüzyıllardır birbirlerinden nefret ediyordu. Aracılar, Charlotte Hecate'ye yaptıkları için Üst Meclis'i asla affetmemişti. Sonuçta onları suçlayamazdım. Charlotte onlara hayat vermiş, onlar için şeytan kadar kutsal olmuştu.

Ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirip sordu. "Gerçekten öyle misin?" Bana doğru eğildi; çelik gibi yoğun bakışları benimkilere odaklanırken doğruluğu asla değişmeyecek olan o kelimeleri söyledi. "Damarlarında büyü akıyor. Buna hiç şüphe yok. Ama ben ne kadar meleksem sen de ancak o kadar Cadılar Meclisi'nin bir parçasısın."

Dişlerimi altdudağıma geçirip, "Sadece birkaç gündür buradayım," dedim. Cadılar Meclisi'ne olan nefretimi gizlemeye hiç niyetim yoktu, bu yüzden sözlerinin beni neden bu kadar yatıştırdığını bilmiyordum. Buna rağmen sanki tüm katmanlarımın altına inmiş ve bütün zayıf noktalarımı ortaya çıkarmış gibi hissediyordum.

Yalnız olacaktım. Hayatımın geri kalanında ister burada olsun ister kaçtıktan sonra başka bir yerde, üstümdeki giysiler ve umuyorum ki bir torba Hecate kemiği dışında hiçbir şeyim olmayacaktı.

Ruh Çağıran'ın hayatı, yalnız bir hayattı. Ölümün titreşimi, çoğu kişi için yakınında olmaya tahammül edilemeyecek kadar fazlaydı.

"Cadılar Meclisi'ne katılmaya hiç niyetin yok. Onların yasakladığı büyüyü kullanıyorsun. İkimiz de biliyoruz ki bu büyü, dengenin tekrar sağlanması için yenilenmeli," deyip ardından arkasına yaslandı.

Bu hareket dikkatimi arkasındaki portreye çekti. Lucifer'ın gözden düşüşünün ürkütücü görüntüsü, gözlerimin içine bakıyordu. Bir zamanlar bir meleğin tüylü kanatlarının olduğu yerde, şimdi sadece koparılmış etinin açık yaraları vardı.

Şaşırtıcı güzellikteki hatları acıyla burkulmuştu, yüzünden tek bir damla yaş süzülüyordu. Gözleri parlak altın renginde ışıldıyor, yüz hatlarındaki sert ifade öfkesinin her anına ihanet ediyordu.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Tablo öyle bir güç yayıyordu ki boğazım düğümlenmişti. Eğer Üst Meclisi ve Aracıları bir şekilde geri göndermeyi başarırsam gazabına uğrama riskini göze aldığım kişi *oydu*. Lucifer'ın kölelerini Cehennem'e geri göndermek, o istemezse başıma büyük bir bela açacaktı.

"Tablo bir hatırlatma işlevi görmek için orada," dedi Gray, sözleri aynı anda hem sempati hem de suçlama içeriyordu. "Kabuğumuz ne kadar güzel olursa olsun, hepimiz büyük ve korkunç şeyler yapabiliriz."

"Sanki bir fal kurabiyesinden çıkmış gibi," deyip bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Yıllarda pratik yaparak mükemmelleştirdiğim o duygusuz yüz ifademi, boş tuvale geri döndürdüm. Portrenin bana verdiği korkunun kalan tek izini gizlemek için nemli avucumu eteğimin üzerinde gezdirdim.

"Demek istediğim," dedi, masasından kalkarken sesi çok daha az sabırlı hale gelmişti. "Kendin için düşünme yeteneğine sahip olduğun. Cadılar Meclisi'nin doğal olmayan yollara başvurduğunu ve her ne sebeple olursa olsun, Üst Meclis'in bu yozlaşmayı teşvik etmeye kararlı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bunun sonucu olarak iki aile soyu neredeyse siliniyordu. Belki de bu okulun şu an tam olarak ihtiyaç duyduğu şey sensin, Bayan Madizza."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şeytanla anlaşma yapacak kadar cesur musun? Onun yerine beni al," deyip elini kaldırdı ve ağzına götürüp bir dişiyle başparmağını ısırarak bir damla kan akmasını sağladı. "Cadılar Meclisi'ni eski haline getirmeme ve çok geç olmadan dengeyi yeniden kurmama yardım et."

Durakladım, toprak ve vanilya kokusu havayı doldururken düşündüm. "Bundan benim çıkarım ne olacak?"

"Cadılar Meclisi'nin, olması gerektiği gibi yeniden kurulduğunu görmek istemiyor musun?" diye sordu dudakları aralanarak. Ortası kanla lekelenmişti ve normalden daha dolgun görünüyordu.

İçimde, öne doğru eğilip ağzındaki kanı yalamak için mantıksız bir istek uyandı. "Cadılar Meclisi'ne ne olacağı pek umurumda değil." Bu doğruydu, ancak davranışlarının bir sonucu olarak dünyaya ne olduğu farklı bir hikâyeydi. Her bitkiyi tek başıma onaramazdım.

Büyüm bile o kadar devasa değildi.

Gray başını salladı ve başparmağını ağzıma doğru uzattı. Dudaklarıma çok yakındı ama asla dokunmadı. Bir iblisle yapılan anlaşma, rızam alınarak yapılmalıydı ve ben bu anlaşmaya aktif olarak katılana kadar hiçbir şey yapamazdı.

"Üst Meclis'e karşı benim korumam. Susannah'ın, sen açıkça onay verene kadar seni en kısa zamanda evlendirip üreme talebini gerçekleştirmediğinden emin olacağım."

Kalp atışım durdu, göğsümde sıkışıp kaldı. Onlar bunu yapmaya çalışmadan önce buradaki zamanımın sınırlı olacağını biliyordum. Ama Gray bunu öyle bir şekilde söylemişti ki...

Gözlerimi ondan kaçırıp, "Şimdiden talipleri mi tartışmaya başladılar?" diye sordum.

"Tahminimce, sen daha Crystal Hollow'a gelmeden önce tartışmaya başladılar. Senin varlığını keşfettikleri anda onlar için tek bir amacın vardı," dedi. Bunu duymaya hazır olmama rağmen hissettiğim tiksinme duygusuna engel olamadım.

Ben bir rahimden daha fazlasıydım.

"Beni bundan nasıl koruyacaksın?" diye sordum. Burada, annemin bildiğinden çok daha fazla otoriteye sahip olduğundan şüphelensem de o kadar ileri gidebileceğini düşünmüyordum.

"Kendi yöntemlerim var. Şimdilik tek yapman gereken anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğime güvenmek."

"Bu koruma başka şeyleri de kapsıyor mu? Eski düzeni geri getirme sürecinde onları çok kızdırırsam beni öldürmelerini engelleyecek misin?" Dudaklarımı büzdüm. Ölürsem kemikleri bulamazdım.

"Ölüyken işime yaramazsın. Bana yardım edebilecek kadar uzun süre hayatta kalman benim çıkarıma, bu yüzden evet. Korumam; duygusal, zihinsel ya da fiziksel dahil olmak üzere, vücudun veya genel sağlığın için tehlikeli olduğunu düşündüğüm takdirde, hayatının diğer yönlerini de kapsayacak," dedi ve gözlerini akan kana dikti.

"Peki ya beni senden kim koruyacak?"

Sırıttı. Bir adım daha yaklaştı, başparmağının dudağıma değmesine sadece bir nefeslik mesafe kalana dek ilerledi.

"Kendi başına gayet iyi idare edeceğini hissediyorum, Küçük Cadı," dedi.

Bileğini kavradım ve elini yüzümden uzaklaştırdım. Öne doğru eğilerek ağzındaki kanı yalama arzusuna teslim oldum. Alt dudağını ağzımın içine çekip elmanın tatlı tadı dilimi kaplayana kadar dilimi yüzeyde gezdirdim. Gözleri hâlâ yarı kapalıyken geri çekildim. Elini ağzıma götürüp başparmağını olabildiğince yoğun bir şekilde emdim. Kanını tükettim ve onu bir parçam olarak aldım.

Başparmağını ağzımdan yavaşça geri çektiğimde gözleri açıldı. En sonunda öne doğru eğildiğinde elini serbest bıraktım. Geleneğe göre onun da başparmağımı aynı şekilde delmesi gerekiyordu. Fakat o, benim hareketlerimi taklit etmeyi tercih etti. Ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta dururken bakışları benimkilere kilitlendi, ardından dişleriyle altdudağımı kanayana kadar kasıtlı bir şekilde çekiştirdi. Yarayı ağzıyla

kapatırken inledi, dudağımı emdi ve anlaşma için ihtiyacı olan kanı aldı.

Geri çekildiğinde nefesim kesilmişti, gözlerim kapalıydı. Onları açtığımda kibirli bakışlarının ve çelik mavisi gözlerinin arzuyla yandığını, gökyüzündeki yıldızlar gibi irislerine sihirli ipliklerin dolandığını gördüm.

"Senden hâlâ hoşlanmıyorum," diye mırıldanıp kendimi toparlamaya çalışarak bir adım geri çekildim. Duygularıma gem vururken kendime destek oldum. Kanı içimde tazeyken daha fazla erişime sahip olacaktı.

Tabii eğer bir şey hissetmezsem bunu yapamazdı.

Sırıttı, masasının etrafından dolanırken yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Ve hâlâ seni becermek niyetindeyim, Küçük Cadı."

"Öyleyse sanırım bazı açılardan anlaşmazlığımız devam ediyor," diye karşılık verdim ve çantamı yerden alıp omzuma astım.

"Ama bu açılar çok daha eğlenceli," dedi.

Başımı sallarken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. Topuklarımın üzerinde dönerek ofisinden ve boğazıma tırmanan tuhaf sıcak histen kaçtım.

Sadece kan, diye kendime hatırlattım.

17

WILLOW

Susannah, sınıfın önünde volta atıyordu. Hollow's Grove'a başladığımdan beri geçen günler içinde, yürürken kemiklerinin çıkardığı sesi duymazlıktan gelmeyi öğrenmiştim. Ben yokmuşum gibi davranmaya başlamıştı ve bunun sebebinin, her an ne söyleyeceğimi bilmemesi olduğundan şüphelenmiyordum.

Tabii bunun, yeterince dikkatimi vermediğimi ima ettiğinde, orta kemik yoğunluğu hakkında son derece özgüvenli bir şekilde ders vermemle ilgisi de *olabilirdi*.

Bazen gerçekler acıtırdı.

"Büyü nereden geliyor?" diye sordu yürürken attığı adımlarının arasından. Bakışları grubumuzdaki yüzleri tarıyordu.

Müfredatın, yaşlarına bağlı olarak derslere birlikte katıldıklarını öğrenmiştim. Girdiğim her derste etrafımı saran bir grup küçük öğrencinin hepsi, köken ailelerden birinden geliyordu. Çoğu yüzyıllar boyunca sorun yaşamadan hayatta kalmıştı.

Gerçekleşen cinayetlerden kurtulamayacak kadar hızlı üreyemeyen iki aile soyundan geliyor gibi göründüğümün farkındaydım. Bununla bir sorunum yoktu.

Bu demek oluyordu ki amcam, sırf bıçağım olmadığı için sırtıma bıçak dayayamazdı. "Kaynak," diye gururla yanıtladı Della. "Peki kaynak nedir, Bayan Tethys?" Susannah volta atmayı bırakıp Mavi'ye dikkatli bir bakış attı.

"Bu... sihrin geldiği yer," dedi Della. Sanki nedeninin bir önemi yokmuş gibi omuzlarını silkerek.

"Etrafımızdaki dünyadan geliyor. Her şeyin içinde var. Bu yüzden büyünün bu kadar çok farklı çeşidi var," dedim sandalyemde arkama yaslanarak. Diğerleri not alırken ya da Üst Meclis üyesi, sanki kemiklerini onların etlerine geçirip akşam yemeği yapacakmış gibi bakarken oldukça rahattım.

"O zaman Kızıllar'ı nasıl açıklıyorsun?" diye sordu erkek cadılardan biri. Sarı saçları uzundu ve omzunun üzerinden savururken tek bir düz katman halinde sallanıyordu. Duruşu sertleşirken kahverengi gözlerini benimkilere dikmişti.

"Eğer seksin doğal olmadığını düşünüyorsan bu senin kendinden nefret etmenle ilgili bir durum. Bu konuda sana yardımcı olamam," dedim ve çenesi kasılırken ona gülümsedim.

"Yeter Willow," diye tersledi Susannah.

Başka bir şey söylemedim. Ancak bunu, bana sessiz olmamı söylediği için yapmamıştım. Anlatmak istediğim şeyi zaten anlamışlardı. Dudaklarımın kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim ve Susannah'dan gelecek olan onayı bekledim.

"Arzu, şehvet ve seks doğanın bir parçasıdır, Bay Peabody."

Kızıl bana doğru bakmadı, eli kalemini biraz daha sıkı tutuyordu.

Mirasçıların, çocukluklarını Crystal Hollow'da nasıl geçirdiklerinden pek emin değildim. Ama eğitim almak -uzaktan bile olsa- kesinlikle listede yok gibiydi.

"Köken aileler arasındaki hanelerin tam sayısını biz değil, doğa belirledi. Salem'da geride bırakmak zorunda kaldığımız başka aileler de vardı; üstelik bunun, cadı avcılarının adaletsizliğine maruz kalacakları anlamına geldiğini bilmemize rağmen. Denge son derece önemliydi ve her renkten yalnızca iki kişinin bir araya gelme şansı vardı. Kristal cadılar ve kozmik cadılar, su ve ateş cadıları, hava ve toprak cadıları, yaşam ve ölüm cadıları. Bir onları genellikle seks cadıları ve büyücüler olarak biliyoruz ama onlar, Hecate'nin soyunda dengeyi kurmak için yaratılmışlar," diye açıkladı Susannah. Parmaklarının arasında tuttuğu elmayı havaya fırlattı. Elmayı tekrar yakaladığında, sert tutuşunun altında etinin morardığını hayal edebiliyordum.

Tıpkı aynısını, Cadılar Meclisi'nin olması gerektiği şeye yaptığı gibi.

Annemin asla veremediği cevabın peşine düşerek, "Hecate soyu neden sadece bir aileydi?" diye sordum. Orijinali hariç, diğer kromozomların her birine iki soy verilmişti.

"Charlotte Hecate, kendi iyiliği için fazla güçlüydü. Sahip olduğu ölümü kanalize etme ve bir tür çarpık yaşam verme yeteneği kopyalanamazdı. Bu tür bir gücün çoğaltılması felakete yol açabilirdi. Bu yüzden ona, sadece bir tanesi için iki denge noktası verdik. Bu şekilde idare edebileceğini umuyorduk," dedi. Yalan söylediğini hissediyordum. Söylediklerinde *biraz* doğruluk payı olduğundan şüphem yoktu ama düşüncelerimin ardında başka bir şey vardı.

Tam olarak kavrayamadığım bir şey. Hecate soyu, Charlotte büyüsünü hayattayken bile aile üyelerine aktaramamış gibi göründüğü için zaten dezavantajlıydı. Diğer haneler arasında sayıca üstünlük vardı ama Hecate soyunun sadece bir cadısı vardı.

O öldüğünde, büyüsünü de devretmişti.

Halama kadar. Büyünün tek olası kaynağı babamdı, kemikler ulaşamayacağı bir yerde olsa bile büyüyü *hissetmiş* olmalıydı. Yine de ben yetişkinliğe adım atana kadar o kemikler beni çağırmaya başlamamıştı.

Babam şüphelenmişti. Ne yazık ki haklıydı.

"Charlotte Hecate hayattayken ne kadar tehlikeli olsa da soyundan gelen son kişinin ölümü, Cadılar Meclisi için bir trajediydi. Onun ölmesi, Aracıların güç kazanmasını sağlamış, onlardan kalıcı olarak kurtulmamızı imkânsız hale gelmişti. Ölmeyen bir şeyi nasıl cezalandırırdınız? Savaşmak için çok güçlü olduklarında ve cadının büyüsünü de beraberinde götürmeyecek bir tehdit olmadığında onu nasıl hizada tutardınız?" Susannah sorusunun ardından odaya göz gezdirdi.

"Onları yakabilirsin," dedi Sarılardan biri, parmaklarını şıklatıp küçük bir alev oluşturdu.

"Aracı, küllerinden bile kendini onaracaktır," diye yanıt verdi Susannah.

"Peki ya onu bir kayanın içine hapsedersen?" diye sordu bir Beyaz cadı, avucunda tuttuğu kristallerle oynuyordu. Koyu renk kirpikleri, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi endişeyle titriyordu.

Susannah, "Bir süreliğine işe yarayabilir ama bir Aracı'yı uzun süre hapsedebilecek çok az şey vardır. Kayaları kıracak kadar güçlüdürler," dediği sırada, kendimi Gray'in bu konuşma hakkında ne düşüneceğini merak ederken buldum.

Susannah'nın, öğrencilerini ona nasıl zarar verecekleri konusunda eğitmesi hakkında ne düşünürdü?

"Sanırım bu soruya cevap verecek en iyi kişi sensin, Üst Meclis. Ne de olsa, zaten ölü olan bir şeyi öldüremezsin," dedim ve o ürpertici göz boşlukları bana bakmak için döndüğünde

kaşlarımı kaldırdım. Kemiklerinin bir gülümsemeye dönüştüğünü görür gibiydim, eğer böyle bir şey mümkünse tabii.

Bir insan ağzı yokken gülümseyebilir miydi?

Susannah konuştuğunda ürperdim. "Bir Aracı'yı zayıflatmanın tek yolu, onu besin kaynağından mahrum etmektir. Ancak bu şekilde onu, yavaş yavaş yok olmasına yetecek kadar uzun süre toprağa hapsedebilirsin. Kendisini besleyecek cadı kanı olmadan, eninde sonunda yok olur."

"Peki bir Aracı'yı, ihtiyacı olan kanı almamaya nasıl ikna edersiniz?" Soru Della'ya aitti.

"Edemezsin," deyip bakışlarımı ona çevirdim. Dünya üzerinde, bir Aracı'yı beslenmemeye ikna edecek hiçbir şey yoktu.

Susannah sessiz kaldığında gülümsedim. Yine de birbirimize kasıtlı olarak baktık. İlk defa, Cadılar Meclisi'ne ettiği kutsal yemin yüzünden açıklayamadığı bir şeyi bildiğimi anlamıştı. Cadılar ve Aracılar arasındaki şiddeti açık bir şekilde körükleyemezdi.

Bir cadı ancak bozulan bir pazarlığın bedelini ödeterek bir Aracı'nın beslenmesini engelleyebilirdi. Tek yolu buydu. Bedel ise kölelikti, yani diğerinden gelen talepleri reddedememek.

Gray, söz verdiği gibi beni korumayı başaramazsa hayatı bana ait olacaktı.

Kemikleri bulsam da bulmasam da.

18

GRAY

Hollow's Grove'un merdivenlerinden bahçeye doğru ilerledim. Cadılardan biri benimle birlikte ilerliyordu. Ellerini önünde sıkıca tutarken yüzü dikkatli bir biçimde kontrollüydü. Sinirleri gergindi ve bunun yersiz olmadığını biliyordum.

Elli yıl önce benzer bir haberi verdiği için bir cadıyı neredeyse boğuyordum.

Cadı ana girişten çıktı, ben onu takip ederken bana bakmadı bile. Kapımı çaldığımda üzerime gömlek giyme zahmetine girmemiştim, kanıtları kendi gözlerimle görmek istiyordum. Böyle bir şeyin tekrar yaşanması imkânsızdı.

Suçları itiraf eden kişiyi bulmuş ve uygun şekilde adalete teslim etmiştik.

Üst Meclis bahçede yan yana durmuş, Willow'un adak adadığı çardağın hemen önündeki toprağa bakıyordu. Okulun tam ortasındaki alanın tamamını dolduran taze hayat, *bir şeyler* olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Willow yaptığı şeyi zaten itiraf etmemiş olsaydı, lban muhtemelen ederdi.

Özellikle de yerde neyin yattığını gördüğüm anda.

Bedenimi yana doğru hareket ettirip pencereden içeri girdiğimde, kadının gözleri boş bir şekilde gökyüzüne bakıyordu. Bana birinin öldüğünü haber vermeye gelen cadı geride kalmış, eliyle ağzını kapatmıştı.

Genç cadının bedeninin yarısı dikenli sarmaşıklarla sarılmıştı. Kolları ve bacakları güllerle kaplıydı. Sanki bitki, bedenin üstünde hak iddia edebilirmiş ve onu tam o noktada toprağın içine çekebilirmiş gibi cadıyı sarmalamıştı. Canlı bir şekilde kıvrılarak derisinin üzerinde hareket ediyorlardı. Böyle bir şeyi yıllardır görmemiştim.

Crystal Hollow'un dışından getirdiğimiz öğrencilerden biri olduğunu fark ederek ona yaklaştım. On Üçler'dendi. Kasaba sınırları içinde aile geçmişi olmayan az sayıdaki öğrencilerden biriydi.

Aramızdan pek çok kişinin ölümüne neden olan katliamdan önceki olayların gerçek yüzünü çok az kişi biliyordu. O yılki On Üç öğrencinin karşılaştığı gerçeğin kanlı ayrıntılarını ise çok daha az kişi biliyordu.

Cadının adını hatırlayamasam da yanına eğildim. Öne doğru uzanarak göz kapaklarına dokunup onları kapattım. Kimsenin bunu yapmaya zahmet etmediğini görmek beni dehşete düşürmüştü. Toplanan kalabalığa bakmak için başımı kaldırdım.

Gözlerim hemen Willow'a takıldı, şaşkınlıkla cesede bakıyordu. Genç cadının, annesi bu dünyayı terk edene dek fazla ölüm gördüğünü sanmıyordum.

"Okulu kapatmalıyız. Hemen," dedi George, Susannah'nın katılmayacağını bildiğim bir düşünceyi dile getirmişti. Üst Meclis birbiriyle göz teması kurdu ve Susannah bile başını sallarken iç çekti. Göğsü çökmüş, kemiksi vücudunda hava olmamasına rağmen nefesi kesilmiş gibi görünüyordu.

Ya da bildiğiniz gibi akciğerleri olmamasına rağmen.

"Bunun sorumlusu kim olursa olsun öğrencilerimizi hak ettikleri eğitimden alıkoymasına izin vermeyeceğiz. Bu bir taklitçi, öğrencilere bir kez daha bu terörü yaşatarak şaka yapmayı düşünen biri olmalı," dedi. Gerçeği görmesi için daha ne olması gerektiğini merak ettim.

Eğer bu bir kez daha olursa cadılarının arasına karıştırabileceği yeni bir kan olmayacaktı.

"Willow ne olacak? Burada güvende değil," dedi George, Küçük Cadı'nın etkileşimimizi yakından izlediği yere doğru bakıyordu. Kendini çıkıntının üzerinden bahçeye doğru atarken hırladı, sesi en öfkeli Aracılarla bile rekabet edebilirdi.

Onları tamamen görmezden gelip Üst Meclis'in yanından geçerek genç cadının etrafındaki sarmaşıklara bir eliyle dokundu. Sarmaşıkları çekiştirdi, Latince bir şeyler mırıldandı ve onlara keşfettikleri ödülü bırakmalarını emretti. Sarmaşıklar itaat etti. Cadıya artık daha fazla zarar vermek istemiyorlarmış gibi yavaşça toprağa çekildiler.

"Beni dinlemediler," dedi bir erkek sesi. Başımı kaldırıp Bray ihtiyarının kahverengi gözlerine baktım. Yerden toprak alıp ölü cadının vücudundaki yaralara süren Willow'a bakarken bakışlarının ardında gizli bir şüphe vardı. "Seni dinlemeleri ilginç. Sanki seni tanıyor gibiler."

Willow cadıdan geriye kalanlara baktı. "Çünkü tanıyorlar," diye karşılık verdi. Cadının yaralarını ararken ölümünün nedenini araştırdığını fark ettim. "Hollow's Grove'a geldiğimde bu bahçeye bir adak adadım." Kadının ceketini göğsünden uzaklaştırdı ve kumaş tenine yapıştığında yüzünü buruşturdu.

Göğsündeki delikten akan kan kurumaya başlamış, kumaş vücuduna mühürlemişti. Bunun olabilmesi için uzun süre, fark edilmeden burada yatmış olması gerekiyordu.

Elli yıl önce olduğu gibi cadıdan bir şey alınmıştı. Hayati bir şey. Kalbinin olması gereken yerde delikten başka bir şey yoktu ve Willow, gözlerini bu deliğe dikmişti. Toplanan diğer öğrenciler ondan çok daha farklı tepki vermişti, şokla alınan nefeslerinin sesi bahçeyi dolduruyordu.

Yine de Willow, ona bakarken sessizdi. Diğerleri kan ve vahşetten gözlerini kaçırmaya çalışırken o bakışlarını sabit tutuyordu. Sanki gözlerini ondan alamıyormuş gibiydi.

"Hiçbir yerde kalbinden iz yok," dedi ve sonunda meraklı bakışlarını başka yöne çevirirken topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Kalbine ne oldu?"

Parmağıyla nazik bir şekilde cadının göğsündeki kesik izlerine dokundu. Oyuklar bir insan tarafından yapılamayacak kadar derindi.

Susannah, transtan çıkıp öne doğru bir adım attı. "Kalbi bulamadık," dedi. Willow'u ön kolundan kavrayıp ayağa kaldırmaya çalışırken kemikten ellerini Küçük Cadı'dan uzaklaştırma dürtüsüne karşı koydum.

"Neden bize onunla ne yaptığını söylemiyorsun, kızım?" Bray kollarını göğsünde kavuşturdu.

Willow, "Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu. Sesi sanki vücuduna yayılan şok dalgasını durduramıyormuş gibi yükseliyordu.

Bray, Willow'a ters ters baktı. "Bir adak adadın ve günler sonra aynı yerde bir cadı öldü. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Willow kaşlarını çattı ve ayağa kalkarken şimdiye kadar gördüğüm tüm cadılardan çok daha ilkel bir şekilde başını yana eğdi. Bray'in çok büyük bir hata yaptığı düşüncesi, omurgamın farkındalıkla karıncalanmasına sebep oldu.

"Birini öldürmek isteseydim, bu tanımadığım bir cadı olmazdı," derken çenesini sıkmasını izledim. "Eğer öldürürsem de cesedi ortalıkta bırakacak kadar aptal olmam."

Susannah, Iban'ın amcasına bakarken iç çekti. "Bu kadarı yeter."

Yaşlı Bray, hiç tereddüt etmeden ağzını kapattı ve vermeye hazırlandığı cevabı yuttu. Willow'un, Hollow's Grove'daki eğitimini tamamladıktan sonra Cadılar Meclisi'nde onunla birlikte oturacağını ve geriye kalan tek Madizza cadısı olarak mezun olduğunda, onun dengi olacağını bilmek beni çok eğlendirdi.

Bray, hak ettiğini bulacaktı.

"Willow'un On Üçler'den birini öldürmek için hiçbir nedeni yok," dedi Susannah.

"Belki de doğrudan rekabet içinde olduğu kişileri öldürüyor, çıkarlarına tehdit oluşturabilecek herkesten kurtuluyordur," dedi Itar Bray, sesine yayılan sırıtış zalimceydi. "Siz Hollow's Grove'a gelmeden önce Iban, Bayan Sanders ile oldukça samimiydi."

Willow'u izleyip acısının ortaya çıkacağı, kıskanç bir kız öğrenci gibi büzüleceği anı bekledi. Bunun yerine, kolunu Susannah'dan kurtarıp Itar'a doğru adım atarak tam önünde durdu ve onun kendini beğenmiş yüzüne dik dik baktı. Adam bu bakış karşısında bocalayacak kadar sağduyu sahibiydi. Willow gülümsediğinde, Bray'in ağzı seğirdi.

"Iban'ın benden önce kimlerle vakit geçirdiğini bir gram bile siklediğimi sana düşündüren nedir?" Göğsümden kopmak için savaşan kahkaha gümbürtüsüne karşı koyduğum sırada Willow, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ona daha çok yaklaştı.

Üst Meclis, beni kalan tek Madizza cadısını geri getirmem için gönderdiğinde ne beklediğimi bilmiyordum. Ama beklediğim şey kesinlikle kanında toprak yerine *ateş* olan bir Willow değildi.

Bray, "Müstakbel eşinin senden önce başka bir kadınla yakınlaşmış olmasını kıskanmıyor musun?" diye sordu.

Willow, yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Sanırım aşk hayatımla meşgul olman beni daha çok endişelendiriyor." Susannah ve George'un yanından geçerken Bray'in sorusunu bir an için cevapsız bırakarak arkasını döndü. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Rahatsız olmadım. Bazılarının aksine, paylaşmaya istekli olduğunuzda bir şeylerin çok daha eğlenceli olduğunu biliyorum."

Neredeyse boğulacaktım. Yanımdan geçip giderken Bray'in yüzündeki ifade inanılır gibi değildi. Willow hiç düşünmeden bizi geride bıraktı.

Susannah, "Onu takip et," diye emretti. Küçük Cadı'nın peşinden keskin kahkahalarımla gitmeden önce kendimi toparlayıp yutkunmam gerektiğini hatırladım. "Okul artık Willow için güvenli değil. Onun güvenliğini sağlamak artık en büyük önceliğimiz."

"Geriye kalan ve her an katledilip organları alınabilecek diğer *on bir* öğrenci için endişelenmen gerekmiyor mu?" diye sordum ama Willow'un peşinden gitmek için çoktan harekete geçmiştim. Üst Meclis'in, yaptığımız pazarlığı ya da bu pazarlık yüzünden oun zarar görmesini engellemekle çok yakından ilgilendiğimi bilmesine gerek yoktu.

"Diğer on bir öğrenci, bütün bir soyun sonuncusu değil. Kaybedilen her bir öğrenciye ne olduğunu biliyorsun," diye devam etti Susannah. Willow'un, odasında bulunmamı hoş karşılamayacağı aklımdan çıkmamıştı.

Aynı zamanda istediği her şeyi yapabileceği de aklımdan çıkmıyordu. Hollow's Grove'un sınırları içerisinde neredeyse her suçu işleyebilir ve sonrasında hayatta kalabilirdi.

Cadılar Meclisi'nin, onun kanını geri getirme konusundaki çaresizliği, yarattıkları her şeyin çöküşüne neden olacak mükemmel bir silah yaratmıştı. Willow ya onların felaketi ya da bizim kurtuluşumuz olacaktı. Ve tüm bunların en tatmin edici yanı, her şeyi ellerinden aldığında onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacak olmalarıydı.

Willow, daha azına razı olmazdı.

10

WILLOW

Ürperdim. Etrafımı saran ses çok yabancıydı. Benden gelmesine rağmen aslında bana ait olmadığını anlamam birkaç dakikamı aldı. Boğazıma doğru tırmanan boğuk, kadınsı ses benim değildi. Etrafımdaki havayı Cehennem ateşiyle yanıyormuş gibi hissettirmesini engellemek için bir elimi boğazıma bastırarak yabancı sesi onaya hapsetmeye çalıştım.

Koridorlarda bir kadın dolaşıyordu, simsiyah saçları ağır çekimdeymiş gibi hareket ederken beline kadar dökülüyordu. Avucunda bir oniks parçası tutuyordu, parmakları taşı o kadar sıkı sarıyordu ki derisini delebileceğini düşündüm. Onu, babamın bana gösterdiği fotoğraflardan, onun anısına yaptırdığı portrelerden tanımıştım. Babamın evi büyük değildi. Eğer var olduğunu öğrenirlerse, onu öldürecek olan Cadılar Meclisi'nin meraklı gözlerinden korunmasına yardımcı olmak için ormanda gizlenmiş bir kulübeydi. Ayrıca sahip olduğu azıcık parayı o portrelere, her şeyden çok sevdiği kız kardeşinin anısını korumaya harcamıştı.

Kadının gözleri açık mavi renkte parlıyordu. Bu renk doğal değildi, bana ay ışığında parıldayan, göldeki en soğuk buzu düşündürüyordu. Neredeyse mor bir tonu vardı, tıpkı tek gözümün

yakın olduğu leylak rengi gibi. Alnı çattığı kaşlarıyla kırışmış, dudakları sessiz bir çığlıkla ayrılmıştı. Omzunun üzerinden bakmak için döndü ve arkasında her ne gördüyse oniksi bıraktı.

Hiçbir şey görmüyordum, ona ulaşmak için koridorun karanlığına adım attım. Sanki kovalanıyormuş gibi omzunun üzerinden bakarak köşeyi dönerken onu takip ettim. Hiçbir şey göremesem de hissediyordum.

Zemini sarsan, duvarlardaki pencerelerin takırdamasına neden olan bir hırıltı vardı.

Loralei kalçasında bir şey tutuyordu ve ancak o zaman küçük, siyah kesenin ne olduğunu anladım. Ancak o zaman kemiklerin çağrısını, yaklaşmam için bana fısıldadıklarını duydum.

Benim olanı almak için.

Kemiklerin olduğu kese, herhangi bir tarot kesesi ya da kehanet için kullanılan taş ve kemiklerden oluşan bir çanta gibi mütevazı görünüyordu. Kalçasını saran zincir, okul üniformasının siyahına karşı ışıldayan parlak, ışıltılı bir altından yapılmıştı.

"Aradığın şey bende değil," dedi hiçliğe doğru. Bakışları koridorun sonunda sabit kaldı, görünmez gücün attığı her adımda bedeni irkildi.

Sendeledim, duvara dayadığım elimle kendimi zor tuttum. Yaklaşan bir sonraki adım neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Etrafımdaki hava, ısınmış tenimi yakacak kadar sert bir soğuğa gömüldü ve işte o zaman yüzümün önündeki nefesi görebildim.

Soluğum kesildi, nefesim göğsümde takılı kaldı. Onu takip eden şeyi göremiyordum bile, bütün bunların yeniden olmasını engellemek için hiçbir şey yapamıyordum.

"Loralei!" Panik içinde seslendim. Başını sertçe yana çevirdi, o ürkütücü mavi bakışları benimkilere takıldı. Sanki beni tanımış gibi gözleri büyüdü. Elini ona güç veren kemiklerden çekti, bakışlarıma karşılık verirken durdu.

"Kaç, Charlotte. Kaç!" diye bağırdı ben ona doğru adım atarken.

Kendime bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlattım. Bu gerçekten benim bedenim değildi.

Göremediğim şey her neyse, ona saldırırken görüş alanımı kırmızı bir patlama doldurdu. Göğsünde üç derin kesik izi açılırken kanı yüzüme sıçradı. Eli koluma dokundu, sıcaklığı benden dışarı sızıyordu. Bana bakarken yüzü düştü, gözlerini dehşet kapladı. O şey bir adım daha yaklaştığında, altındaki zemin sarsılırken dizlerimin üzerine çöktü.

"Uyan Willow," dedi, gözleri geriye kayarken sesi yumuşaktı.

Onu ayağa kaldırmak için mücadele ederken acı sırtımı yırtarak derimi ateşe verdi.

"Uyan!" diye bağırdı.

Koridorun sonundaki camlar, sesiyle paramparça oldu. Paniği beni ele geçirip kendine mâl etti. Yer bir kez daha sarsılırken düşmüm ve dizlerimin üstüne çöküp darbeyi bekledim.

Ama hiç gelmedi.

Nefes nefese uyandım. Yataktan fırladım ve midemdekileri çıkarmadan önce banyoya zar zor yetiştim. Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken sırtım yandı, öne doğru kıvrılırken derimin yarıldığını hissediyordum. Tuvaletin kenarına tutunarak kusmamın bitmesini bekledim.

Elimden geldiğince çabuk ayağa kalkıp lavabonun üzerindeki aynaya yöneldim. Ağzımı çalkaladıktan sonra omurgama dönüp bakmaya tereddüt ettim. Bu sadece bir rüyaydı ve hissettiğim acı kesinlikle uyandığımda hissettiğim korkunun bir ürünü olmalıydı.

Ancak gömleğim tenime yapışmıştı, kaydırdıkça ıslandığını hissediyordum. Gömleğimi başımın üzerinden çektim, aynaya bakmak için dönerken oldukça yavaş hareket ediyordum.

Tuhaf bir üçgen şeklindeki üç kesik izi, dövmemin mürekkebini bozmuştu ve omurgamdan yukarı doğru kıvrılan ağaç dövmesinin kıvrımlı dallarının, siyah gölgesini ikiye bölüyordu. Kan oradan aşağıya, göğüs kafesimin arkasına doğru süzülüyordu.

Ellerimi lavaboya bastırdım, yüzümdeki çılgın ifadeye bakarken parmaklarımla kenarını sıkıca kavradım. Rüyamda halamı görmüştüm ve adımı biliyordu.

İlk başta olmasa da bir şekilde beni, daha ben doğmadan yüzyıllar önce ölen cadı ile karıştırmıştı. Başımı ellerimin arasına aldım, midem bir kez daha bulanırken lavabonun üzerine eğildim. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Böyle bir şeyin mantığı *yoktu*.

Yatak odamın kapısı çarptığında, banyo kapısına dönüp elimdeki taş sabunluğu geçici bir silah olarak kullanmaya hazırlandım. Banyoda hiç bitki yoktu, bunu hemen düzeltmem gerekiyordu.

Bir erkeğin iri cüssesi, yatak odası ile banyo arasındaki kapı aralığını dolduruyordu. Yüzü gölgeliydi, sırtı arkasındaki pencerelerden gelen ışığın tüm izlerini kesmişti. Bedenim enerjiyle uğulduyor, dövüşe hazırlanıyordu.

Bir adım öne çıkarak, "Kanaman var," dedi Gray.

Sabunluğu bırakıp aceleyle raftan bir havlu aldım. Havluyu gövdemin etrafına sararak göğüslerimin görünmesini engelledim. O sırada Gray, oldukça tanıdık bir kolaylıkla düğmeyi bularak ışığı açtı.

"Önemli bir şey değil. Sadece regl dönemim," diye yalan söyledim. Böyle bir şeyi açıkça tartışmanın vereceği utancın, gördüklerimi itiraf etmekten çok daha iyi olacağına karar vermiştim. Bir cadı için normal olmayan bazı şeyler vardı. Bir rüya yüzünden zarar görmek de bunlardan biriydi. Sadece Beyazlar ve Morlar görü yeteneğine sahipti.

"Bana karşı dürüst olmazsan pazarlığın bana düşen kısmını nasıl yerine getirebilirim, Küçük Cadı?" Havayı koklarken burun delikleri öfkeyle genişlemişti.

"Gördüğün gibi ben gayet iyiyim. Çık dışarı," diye tersledim sırtımı görmesini engelleyerek. İzleri görmesini istemiyordum, ne anlama geldiklerini bilmiyordum. Bir rüya beni nasıl incitebilirdi? Bedenimde nasıl izler bırakabilirdi?

"Kanının kokusunu alabiliyorum." Öne doğru bir adım attı. Hemen ardından, "Göster bana," diye emretti. Parmakları havlunun üst kısmını kavradı, sanki onu bedenimden çekip çıkarmak ister gibiydi. Onun önünde yarı çıplak olma düşüncesi mi yoksa sırtımdaki çarpık yarayı ortaya çıkarmak mı daha kötüydü, bilmiyordum.

Öğrenmek istediğimden de pek emin değildim.

Yine de havluyu bıraktım ve bedenimi açıkta bırakarak düşmesine izin verdim; göğüslerimi ortaya çıkarmak için vücudumdan kaydığı sırada, Gray havluyu havada yakaladı. Yüzü durgunlaşırken bakışları göğüslerime odaklandı, memelerimin yuvarlak hatlarını içine çekiyormuş gibiydi. Gözlerinin biraz daha aşağıya kaydığını, meme uçlarımın üzerinden geçip karnıma doğru ilerlediğini *hissettim*. Bakışları tıpkı Cennet Bahçesi'ndeki yılan gibiydi, somuttu ve tenimden kayarak süzülüyordu.

"Geceyi geçirmek için çok daha ilginç yollar düşünebilirim," diye mırıldanıp öne doğru bir adım attım.

Gözleri tekrar yüzümü buldu; parmağımı göğsüne dokundurduğumda nefes alışverişleri kontrollü bir hal aldı. Gömleğinin düğmeleri kısmen açıktı ve üst kısmından derisinin hatları görünüyordu. Kravat takmıyordu, takım elbisesinin ceketini giymemişti. Çıplak tenine ulaşmamı sadece gömleğinin ince beyaz kumaşı engelliyordu.

Parmağımı boşluğa kaydırdım ve soğuk teninin üzerinde gezdirdim.

Bana bakarken yüzü gergindi. "Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Küçük Cadı," diye mırıldandı.

Dudak büktükten sonra yavaş bir nefes verdim. "Sadece vaatlerden ibaretsin, İblis," diye karşı çıktım.

Hızla hareket etti, beni dirseğimden kavradı ve o kadar ani bir şekilde çevirdi ki kendi görüntümü makyaj aynasında yakalamak için zar zor zamanım oldu. Hareketin sertliği ciğerlerimdeki nefesi kesti ve lavabonun üzerinde öne doğru eğilirken nefes nefese kaldım. Arkama geçerek tek elini yara almayan omzuma yerleştirdi. Omzumu sıkıca kavradığı sırada karşı koymaya çalıştım ama beni sabit tuttu.

Diğer eli omzumun üzerinden saçlarımı okşadı. Bu hareketin hassasiyeti, kalbimin sıkışmasına neden olmuştu, tıslayan vahşi bir kedi gibi dişlerimi gösterdim. Yaramı incelerken sert ve acımasız olmasını diledim.

Sahte bir şefkat yerine düpedüz nefreti tercih ederdim.

Eli vücudumun üzerinde durduğunda tüylerim diken diken oldu. "Bu nerede oldu?" diye sordu. Parmakları hareketine devam etti, yaralara nazikçe dokunarak içime alevden bir acı gönderdi.

Lavabonun kenarına daha sıkı tutunup inledim.

"Rüyamda," diye itiraf ettim kahkahayla karışık bir şekilde. Bana inanmayacağından, uyurken saldırıya uğradığımı ve bunu fark edemeyecek kadar habersiz olduğumu düşüneceğinden emindim.

"Bana rüyandan bahset," deyip tezgâhtan temiz bir bez almak için uzandı. Bezi ılık suyun altına tutup biraz sıktıktan sonra yanımda durdu ve yaradaki kanı nazikçe sildi.

Hatırladıklarımı, halama dair gördüğüm imgeleri anlattım. Bana ilk söylediği isimden bahsetmemiştim. Charlotte'la ilgili herhangi bir bağlantının sadece dikkatleri üzerime çekeceğini biliyordum. Yalana başvurup o kadını hayatımda daha önce hiç görmediğimi söyledim. Kalçasına bağlanmış kemiklerle ilgili ayrıntıları es geçtim ama onu takip eden yaratıkla ilgili gerçekten bahsettim.

Tamamen görünmez kaldığı gerçeğinden.

"Bunu daha önce de gördün, değil mi?" dedim ve başımı çevirip ona baktım.

Ciddiyetle başını salladı, parmaklarının izleri takip edişini izleyebilmem için beni çevirdi. Şimdiden, bir şekilde iyileşmiş ve eski yaralara dönüşmüşlerdi. Derimde artık yeni kesikler yerine yara izleri vardı. Ne kadar nazik davranmaya çalışsa da yaralar sanki tazeymiş ve dokunulduğunda hassaslaşıyormuş gibi içimde hâlâ acı hissediyordum.

"Buna şeytanın gözü deniyor," diye açıkladı, ses tonu ciddiydi. "Onun, seni daha yakından izlemesini sağlıyor."

Yutkundum, bakışlarımı sert kesik izlerinden ayırırken omzumun üzerinden bir kez daha ona baktım. "Pekâlâ, kurtul ondan!"

Güldü ama sesinde mizahtan eser yoktu. "Bir Aracı, Şeytan'ın yaptıklarını geri alamaz," diye açıklarken çenemi kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. "Ama belki de sen, Şeytan'ın senden tam olarak ne istediğini açıklayabilirsin, Küçük Cadı."

20

WILLOW

Öne doğru eğildiğinde bedenim gerildi ve yutkundum. Dudaklarını işaretin altındaki deriye değdirirken gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. O çelik mavisi gözler benimkilerle buluştu, aynadaki bakışlarımı esir alırken oldukça vahşi görünüyordu. Dilini çıkarıp yavaşça tenimi yaladı.

İşaretin üzerinde dilini gezdirmesini dehşet içinde izledim. Islak sıcaklığı tenimin üzerinden yavaşça kayıp son kanı da aldı. Loş ışıkta bir diş parıltısı belirdiğinde içimi bir ürperti kapladı.

"Nereden bilebilirim ki?" diye sorup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sanki hızlı arama listemde Şeytan var."

"O ağzının, günün birinde başını belaya sokacağını sana söyleyen oldu mu hiç?" Gray bir eliyle omzumun arkasına dokundu. Acı, sanki onu oraya koymayan birinin dokunuşuna itiraz ediyormuş gibi iz boyunca dalgalandı.

"Bu mümkün," diye fısıldadım.

Eli öne doğru kaydı, omzumun üstünden kıvrıldı ve boğazımın ön tarafına dolandı. Hafifçe sıktı ve kibirli bir sırıtışla karşılık vererek tenimdeki tüylerin diken diken oluşunu izledi.

Eğildi, ağzını kulağımın hemen yanına yerleştirirken başparmağıyla altdudağımı yakaladı.

"Bir dahaki sefere bana yalan söylediğinde, muhtemelen seni hiç konuşamayacak bir hale getireceğim."

"Bu konuda iyi şanslar," dedim ve geri çekilirken parmağına karşı bir kahkaha attım. Kıçımı uyluğuna bastırdı, sırtımın çıplak derisi göğsüne değdi ve içimde bir acı patlaması yarattı. "Ağzımı tıkamak niyetinde değilsen, beni susturman pek mümkün değil."

"Kesinlikle ağzını tıkayacağım, Küçük Cadı," diye homurdandığında içime bir şok dalgası yayıldı. *Ah.*

Yutkunarak şok dalgasını bastırmaya çalıştım ve dikkatle kontrol ettiğim karakterime geri döndüm. O kemikleri bulmak için her şeyi yapabilecek, her şeye dönüşebilecek bir baştan çıkarıcı gibi davranacaktım.

"Boş vaatler," diye mırıldandıktan sonra başparmağını ısırdım.

Yanıt olarak kulağıma gelen hırıltısı midemde henüz anlamaya bile başlayamadığım şeylerin kasılmasına sebep oldu. Ağzımı sikiyle tıkama düşüncesiyle hırlaması, çekici olmamalıydı. Beni göğsüne doğru sıkıca çekti ve sert uzunluğunu arkadan bana bastırdı.

Yutkundum, dokunuş karşısında sırtım gerildi.

"Eğer seni tam şu an lavaboya yaslayıp becersem her dakikasını hoş karşılarsın, değil mi?" diye sordu ama bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Beni küvetin yanındaki boş duvara çekip yüzümü kendine doğru çevirdiğinde, karnımdaki çalkantının hoşnutluktan mı yoksa hayal kırıklığından mı kaynaklandığına karar veremedim. Sorusunu yanıtlamadım, yanıtlayacak kelimeleri bulamadım.

Ne söylemem gerektiğini biliyordum, başımı arkaya eğip kirpiklerimin arasından ona bakarken bedenimin ne söylememi

istediğini biliyordum. Yine de kendimi istediğim şeyi kabul etmeye zorlayamadım, görevim benden bunu talep etse bile ona bu tatmin hissini vermeyi reddettim.

"Genç bir kızın ihtiyaçları vardır," dedim ve sanki bu ihtiyaçları karşılayan kişinin kimliğinin bir önemi yokmuş gibi omuz silktim.

Bana bir sorunmuşum gibi bakarken dudakları sivri dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gerildi.

"Aşkım," diye mırıldandı, öne doğru eğilirken sesi yumuşak bir okşama gibiydi.

Kolunu başımın üzerindeki duvara dayadı ve boştaki elini kaldırıp yanağımı sahte bir şefkatle okşadı. Parmaklarını tekrar boğazıma doğru kaydırdı ve başımı, hafifçe duvara çarpana kadar geri ittirdi. Tutuşunun altında kıvranırken beni sabitleyerek orada tutmaya devam etti. Ellerimi kaldırıp tırnaklarımı ön kolunun çıplak derisine geçirdim.

"Bana yalan söylemen konusunda sana ne söylemiştim?"

Konuşmaya çalıştım fakat boğazımı öyle bir sıkıyordu ki dudaklarımdan sadece bir hırıltı döküldü. Bu bana, eğer yumruklaşırsak kaybedeceğimi hatırlattı. Üstelik kaybedeceğim şey sadece onu baştan çıkarma fırsatı olmayacaktı. Ayrıca, etrafımda bitkiler olmadan onunla teke tek dövüşme konusunda hiç şansım da yoktu. Cadıları bir binaya yerleştirmenin yapılacak en iyi şey olduğuna kim karar verdiyse, tam bir aptaldı. Çünkü ben ormana, bahçelere ve burası dışında *her yere* aittim.

Tek umudum taş sabunluktu. Göz ucuyla karo zemine baktım ve onu alabilmek için tek kolumu aşağı indirdim.

Gray, niyetimin ne olduğunu anlamış gibi baktığında dikkatim bir anda dağıldı. Hızla hareket etti, gözlerimi ona diktiğimde yüzü benimkiyle buluştu. Dudakları dudaklarımdaydı, ağzımı yalayıp yutarken yoğunluğu giderek artıyordu.

Dişleri dudaklarıma dokundu, beni kendine doğru çekerken dudaklarıma sanki yırtmak istiyormuş gibi sürtündü. İtaat ettim, onun için dudaklarımı araladım ve dilinin içeri girmesine izin verdim. Kollarını bırakıp ellerimi göğsüne bastırdım. İkimizin de istediğini bildiği bu dokunuşa itiraz ederek, onu sadece bir anlığına ittim.

Bunu istememeliydim. Fakat karşı koymak istediğimi söylemek fazlasıyla yalan olurdu.

Ardından ellerim gömleğinin içine doğru kıvrıldı, onu sıkıca kavrayıp kumaşı buruşturarak Gray'i daha da yakınıma çektim. Boğazından kopup gelen iniltisi kulaklarıma doldu ve vücudunu, sikini karnımda hissedene dek daha sert bastırdı.

"Siktir, sen imkânsızsın," dedi. Kelimeleri ağzıma doğru mırıldanacak kadar geri çekilmişti.

Hırlayarak karşılık verdim ve elimi saçlarına gömmek için uzandım. Koyu, siyah telleri yumuşacıktı, onları sertçe kavrayıp ağzını kendime doğru çekerken parmaklarımın arasından kayıyorlardı. Dilinin benimkine her dokunuşu damga gibiydi karşı koymam gereken bir sahiplik iddia ediyordu.

Bunun yerine, dokunuşuna daha da gömüldüm. Vücudu hareket ederken onu istediğim yere yönlendirdim. Yeteri kadar geri çekilip boğazımdaki elini göğsüme değene dek aşağı kaydırdı. Ürkek nefesimi yuttu, tenimi yoğururken bana gülümsedi. Eliyle sertçe bastırıyor, sıkıyor ve ağırlığını test ediyordu. Parmakları meme ucumu bulup üzerinde gezinirken sırıtıyordu.

Sert dokunuşuyla sarsıldım, dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçtı.

"Başka birinin sana böyle hissettireceğini düşünüyor musun?" diye sordu, sertleşmiş meme ucumu tekrar okşayarak. "Kalçaların sikime sürtünüyor, seni duvara karşı becermem için yalvarıyorlar."

İtiraz etme isteğime ve onu itme dürtüme direndim. Özellikle de eli mememi bırakıp karnıma doğru indiğinde. Parmaklarının şortumun ince kumaşına sürtündüğünü, bacaklarımı ayırırken kumaşı kadınlığıma bastırdığını hissettim.

Klitorisimi ustalıkla bulduğunda gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi aralandı, ısınmış tenime fısıldar gibi dokunuyordu.

"Bana durmamı söyle," deyip dişlerini alt dudağıma geçirdi. Nefesim titreyerek kesilirken gözleri açık kaldı ve bakışlarımızı birbirine kenetledi. "Bana bunu istemediğini söyle."

Ağzım bunu söyleme ihtiyacıyla açılsa da kelimeler dökülmedi. Dökülemezlerdi, elini bedenime daha sıkı bastırırken olmazdı. Şortumun kumaşı tenime sürtünüyor, parmakları klitorisimin etrafında yavaşça dönüyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıp saçlarını daha sert çektim.

Kısık sesle güldü, ben başımı arkaya atarken ağzını hafifçe ağzıma bastırdı. "Umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey, aletimin üzerinde kıvranırken ne kadar güzel görüneceğin."

Parmaklarını şortumun kenarından geçirdi. Teninin serinliğini vücudumda hissettiğimde nefesim kesildi. Aramızda hiçbir şey yoktu. Bana böyle hissettirirken bizi ayırabilecek hiçbir şey yoktu. Yarım kalan işine devam edip klitorisimi parmaklarıyla sıkıştırdı ve tam o anda nefes alma yeteneğimi kaybettim.

İşte böyle ölecektim.

Boşalacaktım ve bunun benim hakkımda ne söylediği umurumda bile olmayacaktı.

"Siktir," diye inledim, hareket ettiğinde kör edici ışık görüşümün etrafını sardı. Dişleri boynumun yan tarafını sıyırarak yukarı çıktı.

Durdu, parmakları hâlâ klitorisimin üzerindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, dişleriyle hafifçe kıstırınca irkildim. Dudaklarıma doğru inledi, kalçalarım ona doğru hareket ederken kanımı içine çekti.

Eliyle uyguladığı baskıyı, o zevki istiyordum.

Dişlerini geri çekip bana baktı. Ağzı az öncekinden daha kırmızıydı. Elini şortumdan çekerek parmaklarını ağzına götürdü. İnlerken o çelik gözleri kapandı, parmaklarını ağzından çıkarıp bakışlarını bana çevirdi.

"Bana bilmek istediklerimi söylediğinde boşalabilirsin."

Ağzım şok içinde açık kaldı. Elbette, öyle demek istememiş olmalıydı...

"Siktir git," diye tersledim.

Kibirli piç kurusu.

İşi kendim bitirirdim. Saçlarını bıraktım, yolumdan çekilmesi için omuzlarını ittim. Geri adım attığında elimi karnıma götürdüm ve gözleri kısılırken şortumun içine soktum. Sırtımı eğerek, kendime dokunduğum anı görmesine izin verdim.

"Willow," dedi. İsmimi onun sesinden duymak daha farklıydı. Yumuşak, yatıştırıcı, öfkeden başka bir şey istemediğim zamanlarda beni rahatlatan bir sesti. Ben ona bakarken öne doğru ilerleyip bileğimi kavradı.

Gözlerim onunkilerle buluştuğu anda hatamı anladım.

Gözbebekleri siyaha dönmüştü. Karanlık, bakışlarının mavisini tüketiyordu. "Şu andan itibaren, ben seni azat edene kadar orgazm olabilmenin tek yolu ben olacağım. Benim dokunuşumla. Benim ağzımla. Benim sikimle. Ne kendi dokunuşun ne de başka birinin dokunuşu seni tatmin edecek. Sadece ben olacağım."

Sözcükler üzerime devrilirken içime işleyen etkileme büyüsüyle tenimi serinletti. Annemin kolyesine dokunmak için

uzandım, kelimelerin içime işlediğini inkâr etmek için başımı salladım. "Tılsımım var..."

"İçinde benim kanım da var," dedi sırıtıp geri adım atmadan önce. "Tılsımın bile artık seni benden tamamen koruyamaz."

Yutkundum ve Gray banyodan çıkarken ona ters ters baktım. "O zaman neden beni sana gerçeği söylemem için zorlamıyorsun?" Bakışlarındaki siyahlığın solmasını izleyerek ısrar ettim. Kollarımı göğsümün etrafına sarıp göğüslerimi bakışlarının sert mavisinden korurken ürperdim. Omuz silkti, omzunun üzerinden bana bakarken ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Çünkü benim yöntemim çok daha eğlenceli."

21

WILLOW

Oda arkadaşlarımı takip ederken başımı öne eğerek yürüyordum. Tek bir sıra halinde ilerlerken onlar da aynısını yaptılar. Hollow's Grove'un ön girişine giden merdivenlerden inerken ölülere duyulan saygıyı taklit ediyorlardı. Merdivenlerin dibine yaklaştığımızda güneş çok parlak görünüyordu, hepimizi ön bahçeye yönlendirmek için ardına kadar açılmış olan altı kapıya doğru ilerliyorduk.

Sıra, köşeyi dönerek okulun arka tarafına doğru kıvrıldı. Derslerden sonra arada kendime zaman ayırmak istediğimde orada geziniyordum ve okulun arka tarafının denize bakan kayalıklara ev sahipliği yaptığını biliyordum. Ancak oraya gelmeden önce bir zamanlar güzel, görkemli bir çiçek bahçesi olan yerin devasa kalıntıları, okulu mezarlar için ayrılmış küçük araziden ayırıyordu.

Sadece Yeşiller toprağa gömülür, bedenlerinin özgürce çürümesine ve toprağın kendisine ait olanı geri almasına izin verilirdi. Ölen cadının hangi büyüye sahip olduğunu bilmiyordum. On Üçler'in diğer üyeleriyle hiç ders almamıştım.

Mirasçı ve onlardan biri olarak buraya getirilmiş olmama rağmen, onlardan kesinlikle uzak tutulmuştum.

Aslında ne mirasçılara ne de yeni öğrencilere aittim. Crystal Hollow'la aramdaki geçmiş, gizli tutmaya zorlandığım büyüyü açıkça kabullenen, parlak bir birinci sınıf öğrencisi olmam için çok fazlaydı. Bunun için fazla alaycıydım. Ayrıca Meclis'in, Hollow's Grove'daki gizli odalarında ne kadar çok kemik sakladığını biliyordum.

Della patikada yürürken onu takip ettim. Yanımızdaki bahçeler solmuş ve ölü görünüyordu. Burada yaşam yoktu ve okuldaki hiç kimsenin bunu neden yadırgamadığını anlamıyordum. Bir cadı olmak ve etrafınızdaki dünyanın ölmesini sorun etmemek...

Akılalmaz bir şeydi.

Büyüm tamamen geri geldiğinde buraya gelip başka bir adak sunacaktım. Bahçenin, bir kez daha büyümün hepsini alacağını bildiğim için bunu o kadar çabuk yapamazdım. Geçen sefer, sarmaşıklar nihayet beni serbest bıraktıktan sonra yerden kalkarken sendelemiştim.

Bahçeyi onarmaya çalışırsam hiç ayağa kalkamayacağımdan şüpheleniyordum. Eğer beni bekleyen açlık seviyesine bakarsak bitkilerin bir kez başladıktan sonra durabileceklerinden şüpheliydim.

Della, yeni kazılmış mezarı çevreleyen çembere katıldı; Hollow's Grove'un cadıları, mezar ile okulun arasında tek sıra halinde bir bariyer oluşturmuşlardı. Aracılar, çok erken kaybettiğimiz öğrencimize saygılarını sunmak için gelmiş olmalarına rağmen kendi yasımızı tutmamıza izin verecek kadar uzakta kalarak mezarın hemen ilerisinde oyalanıyorlardı.

İstemeden de olsa gözlerim Gray'i aradı, bakışlarım hepsi benzer şekilde giyinmiş olan Aracıların üzerinde gezindi.

İster Hecate soyunun yok olmasından önce ister sonrasında olsun, siyahı kendi renkleri olarak seçmişlerdi. Çoğu, zaten her gün takım elbise giyiyordu ama daha gündelik siyah kıyafetleri tercih edenler bile şu anki durum için şık giyinmişlerdi.

Onu bulmuştum, gözleri üzerimdeyken bedenim hareketsizleşti. İçime dolan sıcaklık oldukça ahlaksızdı. Ağzının üzerimde, elinin bacaklarımın arasında hissettirdiklerini hatırlayınca ayaklarımın üstünde sallandım. Gecenin büyük bir bölümünü rahatlama arayışıyla geçirmiştim. Umutsuzca o olmadan rahatlamaya çalışmış ve etkileme büyüsünün işe yaramaması için dua etmiştim.

Ne var ki tek yaptığım işleri kötüleştirmek olmuştu. Aşırı ısınan tenimi serinletmek için kendimi soğuk bir duşa atmıştım. Beni *öylece* bırakıp gittiği için gırtlağına yapışmak ve boğazını parçalamak istemiştim.

Şimdiyse onu becermek istiyordum. Alev alev yanan bakışları üzerimdeyken içimdeki tüm nefret duygusu kaybolmuştu. Uyluklarımı birbirine sürttüm. Ne yaptığımın farkına vararak tekrar yer değiştirdim. Baskısını ve dokunuşunu arıyordum.

Hem de lanet olası bir cenaze töreninde.

Başımı salladım, ona ters ters bakıp kendimi toparladım. Kısık sesle güldü, gözlerini kaçırırken dudakları yukarı kıvrıldı. Bakışlarımın gömülecek olan cadıya ve onun yanında duran Üst Meclis'e doğru kaymasına izin verdim. Tabutu görünce ağzım açık kaldı. Tahta kutu, onu ihtiyacı olan topraktan ayıracaktı.

Yanımda duran Della'ya dönerek, "Neden bir tabutun içinde?" diye fısıldadım.

Başını çevirip yavaşça bana baktı, dudaklarında endişeli bir gülümseme belirirken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne demek neden bir tabutun içinde? Başka neyin içinde olabilir ki?"

"Yeşiller toprağa gömülmek içindir. Bir kutunun içine değil," diye karşı çıktım ve gözlerimi Üst Meclis'in beklediği yere çevirdim. George bakışlarımı fark etti ve ne kadar dehşete kapıldığımı anlayınca çenesini sıktı.

Della, "Ah, şey, o bir Yeşil değildi. Quincy bir Beyazdı," diye cevap verdi ve sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkti. Dehşetim daha da arttı, gözlerim beyaz cadının bulunduğu tabuta kaydı. Kutsal taşlardan oluşan bir yatağa yatırılmalı ve taşların onu yeniden kaynağa çekmesine izin verilmeliydi.

"Bu yanlış." Fısıldadığım sırada Margot ile diğerlerinin endişeyle bana bakmaya başladıklarını fark ettim.

Onları görmezden geldim. Bir adım öne çıkarak Üst Meclis'e yaklaşmaya hazırlandım. Müdahalemden hoşlanacaklarından şüpheliydim ama hiçbir şey yapmadan duramazdım. Bir cadıyı büyüsünden ve atalarından ayrı tutmalarını izleyemezdim.

Bir el beni dirseğimden kavrayıp geri çekti. Vücudum bana dokunmaya cüret edenin kim olduğunu tam olarak anlamış gibiydi, sadece bir dakika önce durduğu yere bakarken olduğum yerde donakaldım. Gray artık orada değildi. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde, o çelik gözlerin uyarırcasına bana baktığını fark ettim.

Beni geriye doğru çekerken alçak bir sesle, "Şimdi olmaz, Küçük Cadı," dedi.

Herhangi bir tepki vermemeye özen gösterip bedenimin düşünmeden hareket etmesine karşı gelmeye çalıştım. Sanki şu anda, bana zevk verebilecek tek kişinin o olduğunu biliyordu ve kendini ona doğru bastırıp bir kedi gibi kıvranmak istiyordu.

Hain sürtük.

"Bu yanlış," dedim, daha önceki sözlerimi tekrarlamıştım.

"Öyle olabilir ama değişim getirmenin bir parçası da ne zaman harekete geçeceğini ve ne zaman sessiz kalacağını bilmektir. Eğer Susannah'yı seni oracıkta öldürecek kadar kızdırırsan, eski yöntemleri geri getiremezsin," derken kulağıma doğru homurdandı.

Cadılar Meclisi'nin gözlerini bize diktiğini, sanki iki türün gün ışığında bir araya gelmesi anormalmiş gibi etkileşimimizi izlediğini belli belirsiz fark ettim.

Karanlığın örtüsü, genellikle bu çalınmış anları gizlerdi.

"Onun ruhunu, buna mahkûm etmelerine izin vermemi bekleyemezsin," diye fısıldadım, kalbim göğsümde çatırdıyordu. Kaynağıyla ve atalarıyla bağlantı kuramamak... Hristiyan cenaze töreninde ve diğer tarafta acı çekmek...

"Gerekirse Üst Meclis'e gizlice yaklaş ama onlara alenen meydan okuyacak kadar aptal olma." Sözlerinin mantıklı olduğunu ben bile biliyordum ama yapmam gereken şeyi düşününce altdudağım titredi.

Başka bir yara izi, ruhumda başka bir leke. Ruhum ben doğmadan çok önce şeytana satılmış olabilirdi ama bu, tek başıma kazanmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bunu yapamam," dedim, gözlerim yaşlarla dolarken başımı iki yana salladım.

"Benden seni korumamı istedin. Bunu yapmama izin ver," dedi ve kolumu bıraktı. Eli koyu yeşil blazer ceketimin kumaşının üzerinden aşağı kaydı, parmakları elimi tutana kadar benimkilerin üzerinden geçti. Şok içinde ona, birbirimize nasıl uyduğumuza baktım.

Daha önce annem ve kardeşim dışında hiç kimse elimi tutmamıştı. Kısa bir süre önce annemizin tabutuna bakarken Ash'in küçük elinin benimkini tutuşunu hatırladığımda, gözyaşlarımı tutamadım ve konuşma isteğimi bastırdım. Kemikleri

ve her şeyden çok özlediğim kardeşime geri dönmenin bir yolunu bulmak önceliğim olmalıydı. Annemin ruhunu hayatımın sonuna kadar vicdanımda taşıyacak olsam bile.

Bakışlarım gövdesinde ve göğsünde gezindi, tekrar gözlerine baktığımda bakışlarını yakaladım. George'un konuşmasıyla cenaze töreni başladı, uzun zamandır Cadılar Meclisi'ne sırtını dönmüş olan elementleri çağırdı. Onun çağrısına kulak asmamalarını, doğasına aykırı bir şekilde gömülecek olan beyaz cadıya yapacakları yüzünden aşağılanmasını umuyordum.

Yapmadılar. Fakat yüzüme çarpan hafif esinti, en güçlülerin sahip olması gerekenle alay etmek gibiydi.

Charlotte'ın Üst Meclis'e bahşettiği güçler, diğerleriyle birlikte yok olmuştu. Peki bizim yöntemlerimize sırt çevirerek ne kazanmayı umuyorlardı?

Grilerden birkaçı, tabutunu havaya kaldırarak onu yerdeki çukura, asla gönüllü olmayacağı mezara indirdi. Öbür dünyadaki hapishanesine...

Gözlerimi kapatıp bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağıma yemin ettim. Yapabildiğim zaman onu serbest bırakacaktım. Mezarlığın etrafına göz gezdirip mezar taşlarının hepsini tek tek, dehşetle inceledim.

Hepsini serbest bırakacaktım.

22

WILLOW

Elimi Mahkeme kapılarının önünde salladım, mekanizmalar değişip kapıları açmama izin verdiğinde hafifçe gülümsedim. Üst Meclis, bir cadının eğitimini tamamlayana kadar halkımızı yöneten mecliste yer almasına izin vermeyebilirdi. Ama bu, buradaki büyünün beni olduğum gibi tanımayacağı anlamına gelmiyordu.

O boş koltukların birden fazlası bana aitti.

Açılan kapılardan geçerek Cadılar Meclisi'nin tartışacakları konular olduğunda toplandıkları odaya doğru ilerledim. Çemberin ortasında durmuş, sessizce bir şeyler tartışan Susannah ve George dışında oda boştu.

"Willow," dedi George. Sesi, Susannah'nın bana yönelttiğini hayal ettiğim sert bakışlardan çok daha yumuşaktı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Her şey yolunda olmaktan çok uzak," diye terslendim. Bu konuya öfkeyle yaklaşamayacağımı *bilsem* de ellerimi yanlarımda sıkıp açıyor, öfkemi kontrol edemiyordum. Anlamalarını sağlamak için çok fazla şey gerekiyordu.

İçini çekti ve kemikten parmaklarını siyah cüppesinin ceplerine sokarken kafatasını bir anlığına öne doğru sarkıttı. Soru sorar gibi, "Sanırım annen sana eski defin yöntemlerini öğretti," dedi George. Susannah, bulunduğu yeri değiştirmek için konuşmayı duymazdan geldi. Tahtına gitmedi ama kürsünün önünde durana kadar yürümeye devam etti. Bana gözdağı veriyordu.

Sanki benim için sikik bir anlamı varmış gibi. Crystal Hollow'un cadılarını yozlaştırmaya devam etmesine izin vermeden önce onu yakıp kül ederdim.

"George, beni torunumla bir dakika yalnız bırakır mısın?" diye sordu.

Üst Meclis'in diğer üyesi başıyla onayladı ve kapıdan geçerek okuldaki özel alana doğru ilerledi.

"*Torunum* derken birkaç büyük büyükanneyi atlıyorsun," dedim dudaklarımı tiksintiyle bükerek. Yüzünde hiç pişmanlık yoktu, o cadıya yaptıkları için en ufak bir özür bile dilememişti.

Ondan aldıkları şey için.

"Geriye sadece sen ve ben kaldıktan sonra bunun pek önemi yok. Bizim durumumuzdaki pek çok kişi gibi birbirimize mesafeli değiliz," dedi ve ellerini önünde kavuşturarak beni inceledi.

"Bu mesafeden memnunum. Sizinle herhangi bir ilişkim olması beni utandırıyor. Ne yapıyorsan-"

Başını yana eğerek, "Cadılar Meclisi'nin iyiliği için," dedi. Kemiklerinin bu kadar çok duyguyu yansıtabilmesi ürkütücüydü. Eğer derisi olsaydı, üstdudağının tiksintiyle kıvrılacağını hayal edebiliyordum. "Senin yaşında birinin anlamasını beklemediğim bir şey."

"Bu nasıl Cadılar Meclisi'nin iyiliği için olabilir? Dünya yanı başınızda ölüyor ve siz bunu göremeyecek kadar aptalsınız! Eğer toprağa bunlar oluyorsa kristallere neler olacağını bir düşünün. Yıldızlara ve etrafımızdaki havaya? Tüm bu şeylerin

adaklara ihtiyacı var. Öldüğümüzde bedenlerimizin onlara geri dönmesine ihtiyaçları var. Charlotte Hecate'nin, seni ne pahasına olursa olsun korumakla görevlendirdiği cadıları zayıflatıyorsun." Artık gözlerim akmayan yaşlarla yanıyordu.

Üzgün olduğumda ağlamaktan ne kadar nefret etsem de öfke yüzünden ağlamak en kötüsüydü. İstediğim tek şey cinayet işlemekti. Ama gözyaşı dökmek, bazılarının zayıflık olarak algıladığını varsaydığım şeyi işaret ediyordu.

Bana doğru bir adım attığı sırada göğsü çöktü. Kemikli ellerinden biri kalktı, yüzümün yan tarafına dokundu ve dehşet verici bir şefkatle yanağımı kavradı.

"Çok gençsin. Dünyanın işleyişini henüz anlamıyorsun, Willow. Sana rehberlik etmeme izin ver."

Güldüm ve bir adım geri çekildim. "Asla senin gibi olmayacağım. Senin yaptığın gibi büyüye sırtımı dönmeyeceğim."

Elini indirip bir kez daha önünde kavuşturdu. "Hecate soyu olmadan, Aracılar olması gerekenden çok daha fazla güce sahip. Cadılarımız ölümlü, durum böyleyken onları öldürmenin bir yolu yok. Yaşıyorlar ve ölüyorlar. Dün gece genç cadıda gördüğümüz gibi cinayete kurban gitmeye çok müsaitler."

"Ama bunun, kaynağı aç bırakmakla ne ilgisi var? Cadıları zayıflatarak ne elde etmeyi umuyorsun?" diye sordum ona bakarken. Gerginliğim giderek artıyordu.

"Biz zayıfladıkça, onlar da zayıflıyor. Bizden besleniyorlar. Kaynak damarlarını besliyor ama ona doğrudan erişemiyorlar. Büyüye sadece kanımız aracılığıyla dokunabilirler, Willow. Eğer kanımızda büyü olmazsa o zaman Aracıları hayatta tutacak hiçbir şey de kalmaz," dedi ve ellerini kaydırırken kemikleri birbirine çarptı. Çenesi, gülümseme olduğunu düşündüğüm bir şekilde açıldı.

Sözleri bana ulaştı ve öfkemden oluşan bulanıklığı delip geçti, bir adım geriye yalpaladım. "Ama artık büyümüz olmayacak," diye fısıldadım.

"Bazılarımızın olacak. Aracıların, Meclis'ten beslenmesi yasaktır. Meclis, onların kaynağa bu kadar etkin bir şekilde ulaşmasını engellemek için eski yöntemleri gizlice uyguluyor. Meclis güçlü kalmaya devam ediyor çünkü buna mecburlar. Zamanı geldiğinde yeni bir cadı çağı başlatacağız. Gerekirse yeni bir pazarlık yapacağız. Acılarımızla hayatta kalan parazitleri içermeyen bir pazarlık," dedi, sesinin tınısı heyecanla doluydu.

"Peki bu yeni pazarlığı yaptığınızda geri kalanımıza ne olacak? Büyümüzü mü kaybedeceğiz?" Elimi yana doğru uzatıp okulun ana bölümünü işaret ettim.

"Sana bir şey olmayacak, Willow. Henüz eğitimini tamamlamamış olsan bile sen de bu Meclis'in bir parçasısın. Sen ya da çocuğun, cadıların yeni çağının bir parçası olacaksınız," dedikten sonra ellerimi avuçlarının içine almak için öne doğru uzandı. Kemikleri yüzyıllardır kullanılmaktan ve doğa koşullarına karşı korunmasız olmaktan pürüzlüydü.

"İşte bu yüzden soyunuzun azalmasına izin verdiniz. Bunca zamandır, bunun önemli olmadığını biliyordun. Bir tanesi senin için yeterliydi, çünkü yeni dünyana götürmeyi planladığın tek şey o," dedim, nefesim ciğerlerime sıkışmıştı.

"Ve sen de bu geleneği sürdürecek ve tek bir kız çocuğu doğuracaksın. Böylece bir çocuk kaybetmenin acısını asla tatmak zorunda kalmayacaksın." Ellerimizi vücuduma doğru bastırdı. Gömleğimin karnımı örten kumaşına dokunduğunda irkilerek ellerinden kurtuldum.

"Bunun bir parçası olmayacağım," diye fısıldadım ondan bir adım uzaklaşarak. "Onları öldüreceksin, değil mi? Her birini. Onları eğitmenin ne anlamı var ki? Neden uğraşıyorsun?"

"Halkımız bu planları bilmiyor. Eğer öğrenirlerse, elde edeceğimiz tek şey panik ve isyan olur. Bu okul öyle olması gerektiği için varlığını sürdürüyor," diye açıkladı ve dönüp çemberin etrafında volta atmaya başladı. Etrafımda dolanırken adımları yavaş ve rahattı. Ellerini omurgasına doğru kaydırıp leğen kemiğinin kıvrımına dayadı.

"Bana söylemekle hata yaptın," diye açıkladım. Bildiklerimi kimseye söylemeyeceğimden emin olmasıyla alay ediyordum.

Özellikle de Gray'e söylemeyeceğimden.

Aracıları ortadan kaldırmak gibi ortak bir amacımız olabilirdi ama bunu yapmak için asla bütün bir halkı feda etmezdim.

"Kimseye söylemeyeceksin çünkü sen de benim kadar biliyorsun ki bu sırrın gerçekliği, meclisi ikiye bölecek. Aracılarla cadılar savaşa girecek ve biz kazanamayacağız. Sen sadece onların ölümünü hızlandıracaksın." Yanıma yaklaştı. Göz ucuyla baktığımda, tahtların arkasındaki pencerelerden yansıyan güneş, kemiklerinin donuk beyazını daha da parlak hale getiriyordu. "Cadılar Meclisi'nin hayatta kalması, herhangi bir bireyin hayatından daha önemlidir. Bunu bir gün anlayacaksın."

"Bu, bir bireyin hayatı değil!" Bakışlarına karşılık vermek için başımı çevirerek bağırdım. "Bütün cadıların hayatı. Bu, halkımızın ruhlarını cehenneme mahkûm etmek demek çünkü onları ölüm ayinlerinden mahrum bırakıyorsunuz."

Eli öne doğru fırladı ve beni çenemden kavradı. Kemiklerinin uçları beni hareketsiz tutarken etime battı. Kestiği yerden kan akıyor, ben ona kaşlarımı çatarken teninden damlıyordu.

"Bu yapılması gereken bir fedakârlık," diye uyardı, sesi büyüyle dolup kısılmıştı. Kolunu ileri doğru itti, parmakları aynı anda beni serbest bıraktı. Bir an için bedenim havada asılı kaldı, Susannah'nın benden gittikçe uzaklaşmasını izlerken zaman durmuş gibi görünüyordu.

Vücudum taş zemine çarptı ve nefesim kesilirken ciğerlerimdeki hava dışarı süzüldü. Öksürdüm, acı içinde yerde kıvranırken nefesimin geri gelmesini bekledim.

Siktir.

Ellerimi altıma alarak yuvarlandığımda, Bray tahtının üzerindeki sarmaşıklar sanki müdahale etmek istermiş gibi kıvranıyordu. Yardım etmek istiyorlardı.

Ama Üst Meclis'e saldıramazlardı. Hiçbir büyü onlara dokunamazdı. Bu onlara, meclisin yoldan çıkmış üyeleri tarafından saldırıya uğramalarını engellemek için verilmiş bir hediyeydi. Susannah'nın ayağı cüppesinin altından çıktı, omzuma bastırarak beni sırtüstü yatırdı.

Nefes almak için savaşırken hırıldadım, sanki içimde bir şey kırılmış gibi hissediyordum. Ayağını göğsümün üstüne koyup beni taşa bastırırken ona dik dik baktım. Acı içimi parçalıyordu.

"Yerini bileceksin."

"Bu konuda hiç iyi olmadım," dedim, ağzıma ıslaklık dolduğu için nefesim hırıltılı bir şekilde çıkıyordu.

Ayağını göğsümden çekip yanıma çömeldi ve parmaklarını boğazımın ön tarafına doladı. Baskıyı arttırıp boynumu aşağı doğru çekerek ağzıma baktı.

"Sana canlı olarak ihtiyacım olabilir ama uyanık olmana ihtiyacım yok, Willow. Bir dahaki sefere beni sorgulamayı düşündüğünde, bunu hatırlasan iyi edersin," diye uyardı ve ardından parmaklarıyla boğazımı tırmalayıp yırtarak açtı.

"Umarım cehennemde yanarsın," diye homurdanarak bileğini tutmak için bir elimi kaldırdım.

Dirseğine ve ön kol kemiğine yumruk attım. Kemiği ***kırılırken*** geriye çekilmesinden oldukça fazla keyif almıştım. Parmakları boğazımın ön tarafını tutarken hayatta kalabileceğimden

daha fazla hasar vermekle tehdit ediyordu. Son anda parmaklarını açtı, soyunun son üyesini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark etmiş gibiydi.

"Annen sana hiç *derin uykudan* bahsetti mi, Willow?" diye sordu. Kırık kemiğini kucaklamış, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Sanki hiç incinmemiş, kimse ona vurmaya cesaret edememişti. "Ben seni uyandırmaya karar verene kadar rüyalar âleminde kapana kısılmış bir şekilde yaşayacaksın. Sanırım Iban, sen baygınken seninle çiftleşmenin tatsız yönünü aşabilirse, senden beklenen tek şeyi yapmanı sağlamanın çok daha kolay bir yolu olur."

Yutkundum. "İğrençsin."

"Ayrıca o bu görevi yerine getiremezse, sanırım yerine getirecek başka birini bulabilirim. Sonuçta bebeğin babasının kim olduğu pek de önemli değil. Kim olursa olsun senin soyun yeterince güçlü," dedi ve bir kez daha bana doğru ilerledi. Kendimi oturmaya zorlarken bana baktı. Toparlanmaya çalışırken boğazımdan çıkmak üzere olan acı dolu homurtuyla boğuştum.

Bana doğru uzanırken aramıza mesafe koymaya çalışarak geri çekildim. Elini üzerime koyarsa bir daha uyanmayacağımdan hiç şüphem yoktu. Uykuda kalacaktım ve ona istediğini verdikten sonra benden kurtulacaktı.

"Ona bir daha dokunursan kafatasını omurgandan ayırırım, Susannah." Gray'in odayı dolduran sesi derin ve tehditkârdı. Susannah başını çevirip onlara bakarken George, Gray'in yanında durmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu.

"George," diye fısıldadı acımasız bir tonda.

"Bu konuda çok ileri gidiyorsun Susannah. Bu kadarı çok fazla," dedi, yanında duran Gray'e bakarak.

Aracı ileri atılıp yanıma geldi ve Susannah'ya öfkeyle baktı.

Gray yanıma eğilirken Susannah çenesini kaldırdı. "O benim meclisimin bir üyesi ve onunla ne istersem yaparım."

Kollarını altımdan geçirdi ve beni kucaklayarak ayağa kalktı.

Bedenimi dolduran acıyla nefesim kesildi. Gray'in kaşlarının çatılmasıyla olduğum yerde çürümek istedim.

"Bok yaparsın. Bu kız *benim* ve bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun," diye hırladı. Bu sözleri sorgulayamayacak kadar acı çekiyordum. "Diğer cadılarına ne yaparsan yap ama eğer ona bir daha *dokunursan* bütün cehennemi üzerine yağdırırım. *Benim* hakkımı ihlal etmiş sayılacaksın. *O*, bunu öğrenirse ne yapacağını düşünüyorsun, Üst Meclis?" diye sordu.

George'un başını sallayarak diğer yarısına yalvarışını izledim. "O haklı, Susannah. Öfkenin seni ele geçirmesine izin verdin. Eğer seni durdurmasaydım-"

"Kapa çeneni, George," diye tersledi ve dönüp Gray'e elini salladı. "O zaman onu gözümün önünden çek ve yoluma çıkmamasını söyle."

Gray hiç tereddüt etmeden Mahkeme odasının kapılarına doğru yürüdü. Başımı omzuna yasladım ve vücudum keskin bir acıyla zonklarken bir anlığına rahatladım. Beni korumaya söz verdiği için müdahale etmiş olabilirdi ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Şu an için önemli olan tek şey, uyanık olmamdı.

23

GRAY

Kolu vücudundan gevşek bir şekilde sarkıyordu, sanki pozisyonunu korumak ve kaburgalarını tutmaya devam etmek onu çok yoruyordu. Birinin kırıldığını hissedebiliyordum. Ve artık elimde başka bir savaşın daha olduğunu da biliyordum. Vücudundaki kanım sayesinde sahip olduğum azıcık güçle yaptıklarım düşünüldüğünde, Willow'un daha fazlasını isteyerek kabul etme olasılığı zayıftı.

O uyurken ağzını zorla açmak zorunda kalsam bile yine de beni reddederdi.

Kanının kokusu cezbediciydi. Ama onu tüketen acı karşısında, Susannah'nın ona zarar vermesine duyduğum öfkeyi, kendi açlığımı ya da arzularımı düşünecek kadar uzun süre bastıramamıştım.

Diğer Aracılardan biri, önümüze geçerek odamın kapısına doğru koştu. Kapıyı çekip açtı ve ben ofisime girerken arkamızdan kapattı. Masayı ve kanepeyi geçerek doğruca yatağıma ilerledim.

Ben cenaze töreni için dışarı çıktığımda hizmetlilerden biri çoktan buraya gelmiş, yatağımı yapmıştı. Griler tabutu

gömmek için büyülerini kullanmayı bitirdikten sonra gözümü Willow'dan ayırmamaya çalışmıştım ama bunu yaptığım anda kaçıp gitmişti.

Üst Meclis'in peşinden o şekilde giden bu cadının, serçeparmağında bile pek çok kişinin tüm vücudunda olandan daha fazla cesaret vardı.

Onu yatağa yatırırken iç çektim, başı yavaşça yana yattığında içimi bir korku kapladı.

Elimle yanaklarını kavrayıp, "Willow," dedim. Parmağımla çıkık elmacıkkemiğine dokunarak yanıt vermesini bekledim. "Neren acıyor?"

Bir elini kaldırdı, blazer ceketini çıkarmak için mücadele ederken yüzünü buruşturdu. Onu oturması için doğrulttum, acı içinde soluduğunda kaşlarımı çattım. Yüzünün buruşması içimdeki her şeyi ateşe verdi ve yüzyıllardır ilk kez, damarlarıma sıcaklık dolmasına neden oldu.

Üst Meclis'ten zaten cehennemden gelen bir tutkuyla nefret ediyordum.

Şimdiyse Susannah öldüğünde, bunun çok ama çok yavaş bir şekilde gerçekleştiğinden emin olacaktım.

Ceketini çıkarmasına yardım ettim. Ardından ceketi kenara fırlatıp Willow'u yatağa yatırdım. Onu kendi yatağıma yatırmış olmama, odasına götürebilecekken benim alanıma getirmeme itiraz bile etmedi. Bu daha kolay olurdu. Onun yatağı, Mahkeme odalarına benimkinden çok daha yakındı. Bu yüzden ona kendi yatağımda ihtiyacım vardı. İyileşirken ona göz kulak olabileceğim bir yerde olmasına ihtiyacım vardı.

Gömleğine dokundu, eteğinin belinden kurtarmak için kumaşı çekiştirdi. Elleri çılgına dönmüş gibi gömleğini yırtıp kopana dek çekerken ona yardım ettim. Düğmeler havada uçuştu, sutyeninin siyah danteli ortaya çıktığında bana karşı koymadı.

Bir gece önce hepsini gördüğüm ve dokunduğum için pek bir anlamı yoktu.

Kumaşı kenara itip elimi yavaşça yan tarafında oluşan çürüğün üzerinde gezdirdim.

"Dokunma oraya!" diye bağırarak elimi hızla uzaklaştırdı. "Sadece toprağa ihtiyacım var. Beni bahçeye götürmeliydin."

"Ne yapmayı planlıyorsun? Toprağı yemeyi mi? Yaran içeriden, Küçük Cadı," diye tersledim ve öne doğru eğilip dudaklarımı hafifçe şişliğe dokundurdum.

Ayağa kalkıp bileğimi ağzıma götürdüğümde, Willow susup bana baktı. Dişlerimi bileğime geçirip ona uzattım. Yüzündeki kararsızlık, gerçekten acı çektiğine dair hiç şüphe bırakmıyordu.

Bir kaburgasının yerinden çıktığından ya da kırıldığından endişeleniyordum. Aksi takdirde, iyileşmesinin ne kadar süreceğini çok iyi biliyordu.

"Sana çoktan sahibim, Küçük Cadı. Sen de bundan faydalanabilirsin," dedim ve bakışları sertleşip parlamaya başladığında, ona sırıtarak karşılık verdim. Kanımı almazsa etkileme büyüm eninde sonunda onun sisteminden çıkmaya çalışacaktı.

Ama o zaman da acı çekecekti.

Yüzünü buruşturarak uzandı ve narin, ince parmaklarını bileğime doladı. Beni kendisine doğru çekip yaradan akan kana bakarken birkaç derin nefes aldı.

"İç, Willow. Pisliğin teki olabilirim ve kesinlikle senden faydalanacağım," dedim. Bakışları tekrar benimkine döndüğünde gülümsedim. "Ama benimle güvendesin. Bu, sizin türünüz için söyleyebileceğim her şeyden çok daha fazlası demek."

Yutkunduktan sonra bileğimi ağzına götürüp usulca başını salladı. Sıcaklığı tenimi sardı, Willow kanımdan derin bir yudum çekerken damarlarıma doldu. Kanımın vücudumu terk

ettiğini, ağzına doğru kaydığını ve Willow'un onu yuttuğunu hissettim.

Başımı bir iniltiyle arkaya attığımda, beni daha sert bir şekilde kendine çekerek sıkıca kavradı. Derin derin içti, ihtiyacından fazlasını aldı. Bunu kasıtlı yapmış olabilirdi.

Küçük Cadı, kanımdan ne kadar çok içerse o kadar güçlü olacağını bilecek kadar akıllıydı. Willow'un asla "zayıf" olarak nitelendirilmek istemediğini düşünüyordum. Kendisinin savunmasız olmasına asla izin vermezdi. Artık benimle birlikte olacağını kabul etmek zorunda olsa da başkalarıyla savaşa gidebilir ve bununla ilgili çok da endişelenmeyebilirdi.

Gücünün bir kısmını verecekse, benimkinin de bir kısmını geri almalıydı.

Gülerek, "Akıllı cadıcık," diye mırıldandım. Küçük dişlerini yaraları çevreleyen derime batırdı. Dilini yaraların üzerinde gezdirerek kanamaya devam etmeleri için onları cesaretlendirip gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Bedeni kıpırdadı, kaburgası yerine otururken derisinin altında hareket etti. Tiz bir inilti çıkardı, hissettiği acı sürerken benden içmeye devam etti. Vücudu iyileştikten sonra ne olacağını biliyordum.

Yerinde duramayacaktı.

Willow'un bir sonraki iniltisi uzun ve alçaktı, bileğimi emerken kalçaları yatakta kayıyordu.

"Bu kadar yeter," dedim kolumu geri çekerek. Tutunmaya, tekrar kendisine doğru çekmeye çalıştı ama çok fazla Aracı kanı almanın, bağımlılık yapma riski vardı.

Hayatta kalmak için benim kanıma ihtiyaç duymasını göze alamazdım. Bu ilgilenmediğim bir bağlılıktı.

"Sakin ol," dedim ve sesimin, onu tekrar yatağa uzanmaya zorlamasına izin verdim.

Vücudunu saran arzuyu tatmin edip çaresizce istediğini bildiğim şeyi ona vermekten başka bir şey düşünemiyordum. Özellikle de bir gece önce onu ıslak ve istekli bıraktıktan sonra.

"Uyu, Willow," dedim. Bu düşüncemi gerçekleştirmek yerine saçlarını yüzünden çektim.

Gözleri kapanmaya başlamadan önce bir anlığına panikle doldu. Başını salladı, etkileme büyüsüyle savaşmaya çalışıyordu.

Nazik parmaklarımı alnında gezdirirken, "Hayır," diye yalvardı. "Lütfen."

"Şşşt," dedim. Öne doğru eğilip dudaklarımı nazikçe dudaklarına değdirdim. "Birkaç saat içinde uyanacaksın. Söz veriyorum, aşkım."

Çıkardığı inilti içimde bir şeyleri kırdı. Uyumaktan korkmasına neden olduğu için o kaltağı öldürebilirdim.

Sanki Şeytan'la ilgili kâbusları yeterince kötü değilmiş gibi.

Kairos odaya girdi ve diğer Aracılardan bazılarını ofisime doğru götürdü. Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp Willow'un uyuyan halini meraklı gözlerden uzaklaştırdım. Yatağımda kimin uyuduğunu görünce kaşlarını kaldırdı ama soruyu dile getirmeye cesaret edemedi.

"Bizi sen mi çağırdın?" diye sordu Juliet kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Kanepedeki pozisyonundan anladığım kadarıyla, Willow'a ve onu nasıl dikkatle örttüğüme iyice baktığından hiç şüphem yoktu.

İçki dolabıma doğru ilerledim ve kendime bir bardak viski doldurdum. Juliet'in bakışları hâlâ üzerimdeyken, "*Dominium* talep ettim," dedim.

Yüzündeki şeytanca ifadeyle sırıtırken bir kediyi andırıyordu. "Madizza kızında mı?" diye sordu, ben ona ters ters bakınca dudaklarını büzdü.

"Evet," dedim dişlerimi gıcırdatarak. Tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyordum ama Crystal Hollow'un geleceğinde, ne kadar önemli bir rol oynayacağını onlar da en az benim kadar iyi biliyordu.

Soyunun sonuncusu olarak Mahkeme'de gelecek nesle liderlik edecekti ve eğer Üst Meclis'ten kurtulmayı başarabilirsek...

Yeni bir Kraliçe'ye ihtiyaçları olacaktı.

Onun bizim tarafımızda olması, yüzyıllardır süregelen çatışmada bize avantaj sağlayacaktı.

Kairos, ellerini ceplerine sokarken sırıttı. "Doğru, o zaman Hasat için Willow yasak," dedi. Willow'un arka koltuktan ona dokunduğu anın görüntüsü, kanımda yanan bir alev gibiydi ve Kairos'un boğazını parçalamak istememe neden oluyordu.

Dokunan Willow olduğu için bunun muhtemelen mantıksız olduğunu ben bile biliyordum.

Artık vücudunda benim kanımı taşıdığına göre buna bir son verecektim.

"Cadıların hiçbiri bunu bilmeyecek," deyip viskimden bir yudum alarak üzerimdeki şaşkın bakışları izledim. Bunu anlayabiliyordum. Eğer dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istemiyorsam, bir cadı üzerinde sahiplik iddiasında bulunmanın ne anlamı vardı?

"Neden bilmeyecekler?" Juliet ayağa kalktıktan sonra elimdeki içkiyi aldı. Bir yudum alıp bardağı bana geri verirken bakışlarını üzerimden ayırmadı.

"Oyun oynamayı seviyor," deyip omuzlarımı silktim. "Ve bir kez olsun kıvranan tarafın kendisi olmasını izlemek istiyorum."

Juliet kıkırdadı ve kanepeye doğru ilerlerken başını salladı. "Bu ilginç olacak."

"Kim Gray'in boğazını ne kadar sürede parçalayacağına dair bahse girmek ister?" Kairos odadaki diğer Aracılara baktı. Kairos ve Juliet en yakın sırdaşlarımdı; ancak diğerleri de tıpkı cadıların Üst Meclis'e ait olduğu gibi bana aitlerdi. Benim halkımdı.

Onlar benim sorumluluğumdaydı, benim görevimdi. Yine de Susannah Madizza, kendi halkının ölmesine razıyken ben kendi halkımı korumak için her şeyi yapardım.

Yatağımda bekleyen Küçük Cadı'nın gazabını bile göze alırdım.

24

WILLOW

Yavaşça uyanıp oturmak için doğrulduğumda bakışlarım boş odada gezindi. Bedenim bir sıcaklık dalgasıyla uğulduyordu. Yatak odasının kapısı kapalıydı, acı içindeyken buraya getirilmemin bulanık sisi dışında oda tanıdık değildi.

Bir elimle kaburgalarıma dokundum. Bakmak için döndüğümde pürüzsüz, lekesiz yüzeyden başka bir şey bulamadım. Gray'in kanının hatırası hızla aklıma geldi ve bunun ne anlama gelebileceği midemi bulandırdı.

Bacaklarımın arasındaki bölge ihtirastan zonkluyordu, sanki bana verdiği kan daha önce içimde yarattığı arzuyu artırmıştı. Boğazını parçalamak istedim. Giysilerini paramparça etmek istedim.

Hangisini daha çok istediğimden bile emin olamamak beni dehşete düşürüyordu.

Bacaklarımı yatağın kenarından salladım ve bir an durup harap olmuş gömleğime baktım. Düğmeleri eksikti, etrafa bakarken bir tanesini yerde gördüm. Alaycı bir tavırla gömleği omuzlarımdan çekip çıkardım ve arkamdaki yatağa fırlattım.

Dolabına doğru ilerleyerek onun gömleklerinden birini aldım, üzerime giyip yavaşça iliklediim.

O kadar uzundu ki eteğimi tamamen örtüyordu. Bu yüzden, sert yeşil kumaşın fermuarını açıp kalçalarımdan aşağı ittim. Susannah'nın hanesinin renklerini bir saniye daha giymeye dayanamazdım. Etek ayaklarımın dibine düştü. İçinden çıkıp mahvolmuş gömleğimle birlikte yatağa fırlattım. Sadece dizüstü çoraplarım ve Gray'in gömleğiyle kapıya doğru ilerlerken yutkundum ve dışarı bakmak için kapıyı araladım.

Oturma alanı boştu, bu yüzden kapıyı daha da açıp dışarı çıktım. Hareket ederken parmaklarımı kanepenin arkasında gezdirdim ve sehpasını kaplayan kitaplara baktım. Ölümsüz varlığın bir okur olduğunu düşünmezdim. Ama kitapların etrafa dağılmış olduğunu da inkâr edemezdim.

"Özellikle aradığın bir şey mi var, Küçük Cadı?" diye sordu, sesi masasının olduğu duvar girintisinden geliyordu. Yavaşça ona doğru ilerledim, vücudumdaki *ihtiyacın* hemen tükenmesini isterken enseme sıcaklık yayıldı. Sesinin derinliği bana bir şey yaptı, vücuduma her adımda hissettiğim bir arzu sancısı gönderdi.

"Tercihen, sivri ve keskin bir şey," dedim girintiye doğru yürürken. Etrafında dolanırken duvara dokundum ve bakışlarını üzerime diktiği o anı hissettim.

Kalemini masaya bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanarak bana baktı. "Bundan emin misin? Gömleğimi giydiğine göre ağzını tıkayacak bir şey aradığını söyleyebilirim."

Ağzım bir karış açık kaldı, boğazımdan inanamadığım bir kahkaha koptu. Söyleyebileceği onca şey varken...

Bu beklediğim son şeydi.

Sırıtarak sandalyesinden kalkıp masanın kenarından dolaşarak bana doğru yaklaştı. Önümde durdu fakat bana dokunmak için hiçbir hamlede bulunmadı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, alnı sanki gerçekten endişelenmiş gibi kırışmıştı.

Yutkundum, rahatsızlığım bu bakışın ağırlığı altında daha da artıyordu. Kendime bunun sadece bir pazarlık olduğunu hatırlattım. Hayatta kalmama ve beni güvende tutmak için işini yapmasına ihtiyacı vardı, yoksa onun için sonuçları olacaktı.

Bu, pazarlıktan başka bir şey değildi.

Mesafeli bir sesle, "Daha iyi," diye fısıldadım.

Arkasına uzandı, masasından bir bardak alıp bana verdi. Kehribar rengi sıvıdan az bir yudum aldım ve beni cesaretlendirmesine izin vermeye çalıştım.

"Eğer beni sağlığıma kavuşturmaya çalışıyorsan su daha uygun olurdu."

Gray omuz silkti, bardağı aldı ve avucunun içinde çevirdi. Tam olarak dudaklarımın dokunduğu yerden bir yudum aldığından emin oldu. Bu yaptığının arkasındaki esas niyetin mahremiyeti, beni kıvrandırıyordu.

"Bana yeterince sağlıklı görünüyorsun." Bardağı masanın üstüne koyarken sırıtıyordu.

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim, kendimi rahatsız hissediyordum. "Teşekkür ederim. Beni almaya geldiğin için. Onu uzaklaştırdığın..." Düşüncemin sonunu getiremeyerek sözümü yarıda kestim. Gray yetişememiş olsaydı neler yapabileceğini düşünmek korkunçtu.

Bakışlarını üzerime dikerek, "Senin için her zaman geleceğim, Küçük Cadı," dedi.

O mavi gözler, *daha fazlası* gibi hissettiren bir şeyle parıldadı ve zaman bir anlığına durup ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Gözlerindeki altın hareler ışıldıyor gibiydi aramızdaki çarpık bağ geriliyordu.

Ardından bakışlarını başka yöne çevirip çenemin altında dokunarak anı mahvetti. "Artık emirler yağdıran kişi sen olamazsın, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. Hatırlatma, amacına hizmet ediyordu. Beni gerçeklerle yüzleştiriyordu.

Aşk bana göre değildi. Ne bir cadıyla ne de bir Aracıyla. Birlikte çalışabilirdik ve çalışacaktık da ama bu, birbirlerinden nefret eden iki insan arasındaki iş anlaşmasından başka bir şey değildi.

Birbirimizin kıyafetlerini parçalamak istesek bile.

Etrafında dolaşıp masasına yaklaştım ve ona sırtımı döndüm. O delici bakışlar üzerimde olmadan kendimi dengelemek için birkaç derin nefes alarak masasının üzerindeki kâğıt tutucuyla oynadım. Siyah ağırlık, bir şekilde yarı saydamdı ve onu kaldırdığımda bir kadın yüzüyle karşılaştım.

Yüz bulanıktı ve Gray arkamdan uzanıp onu masaya geri koyarken ayrıntıları göremedim. Ona doğru döndüm ve kadının görüntüsünün içimde yarattığı dehşeti üzerimden attım. Başındaki eğreti taç bükülmüş, çarpık bir şeydi; huş ağacı dalları boynuzlar gibi başının üzerinde geziniyordu.

"Susannah, savaşmadan eski yöntemlere geri dönmemize izin vermeyecektir. Bir süre gözünün önünde olmamamız gerek," diye itiraf ettim. Gray'in koruma içgüdüsünün gerçekte ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum.

"Kulağa tanıdık geliyor," deyip kollarını göğsünde kavuşturdu. Mezarlıkta yaptığı uyarıyı hatırlatırcasına kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Haklıydın, tamam mı? Seni dinlemeliydim. Onu benden daha iyi tanıyorsun," diye mırıldandım dudaklarımı bükerek.

Gözlerini devirip, "Bunu söylediğini duymak kesinlikle acı verici," diye mırıldandı. "Fakat hiç değilse, bunun bizi aynı

noktada buluşturmasına sevindim. Nihai hedefine ulaşmak için ne gerekiyorsa yap ama bu süreçte kendini tehlikeye atma."

"Stratejiyi tartışmalıyız. Eminim bu konuda izlenecek en iyi yol hakkında senin de bazı fikirlerin vardır," dedim ve masasının etrafından dolaşıp beni orada bırakmasını izledim. Bir kâğıt parçasının üzerine eğildi, kalemini eline aldı ve sanki ben bir külfetmişim gibi kendisi için bir not karaladı.

"Cadılar Meclisi'nin politikaları zerre sikimde değil, aşkım. Büyüyle çalışma yöntemleri de öyle. Kendilerine verilen hediyeyi boşa harcamak istiyorlarsa kaybetmeyi hak ediyorlar demektir," dedi ve midem bulanırken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Başımı yana eğdiğimde gözlerim kafa karışıklığıyla kapandı.

"Ama pazarlığımız-" Sözümü yarıda kestim, gözlerimi açtım ve onun çelik gibi sert bakışları benimkilerle buluştuğunda ürpertici bir soluk beni terk etti. "Büyüyü hiç umursamadın, değil mi?"

Dilini sivri dişinin üzerinde gezdirirken dişlerinin beyazı parlıyordu. "Anlaşmamızdan istediğimi aldım," diyerek soruyu tamamen geçiştirdi. Gözleri vücudumda gezinirken içimdeki bulantı hissi bacaklarımın arasındaki basınçla çelişiyordu. Şu anda bile, içimde dinmek bilmeyen bir öfke birikirken onu kendimden uzaklaştıramıyordum.

"Siktiğimin göt herifi!" diye bağırdım. Masasındaki siyah kâğıt tutucuyu kaparak aptal, yakışıklı yüzünü hedef aldım ve fırlattım. Vücudum beklediğimden daha hızlı hareket etti, kâğıt tutucu havada takip edemeyeceğim bir hızla uçtu.

Yüzüne doğru son sürat ilerlerken anlık şok yaşadım. Omzunun üzerinden sıyrılması için *tam zamanında* yolundan çekildi. Tutucu, arkasındaki Lucifer portresine çarpıp tuvalin ortasına bir çizik attı ve altındaki sehpanın üzerine düşüp camını paramparça etti.

Bir an için her şey hareketsiz kaldı. Ben ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi düşünürken Gray'in dikkati, yerdeki kâğıt tutucuya takıldı. Beni böylesine manipüle etmişken özür dileyemezdim.

Ama onu suçlayabilir miydim? Üstünlüğün bende olduğuna o kadar inanmıştım ki iyice düşünmemiştim. Onun benimle aynı hedeflere sahip olmayabileceğini düşünmemiştim. Hata tamamen benimdi, yine de bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Yüzünü bana doğru çevirdi. Vücudu, o kadar işkence verici bir yavaşlıkla hareket ediyordu ki bakışları tekrar beni bulmadan önce nefeslerimi saydım. Yüz ifadesi çok kontrollüydü. Bir şekilde bunun, öfkelenmesinden daha kötü olabileceğini düşünüyordum.

Gözlerimi kırptım.

Yoktu.

Nefesim ciğerlerimde takıldı ve başımı yavaşça çevirirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Omzumun üzerinden baktım. Hareket etmeye, kaçtığımı düşünmesi için ona herhangi bir sebep vermeye cesaret edemiyordum. Ensemdeki tüyler diken diken olurken onun avcı, benim de av olduğumu anladım.

Yanımda aniden belirip eliyle ensemi kavradı ve beni ileriye doğru itti. Diğer eli boğazından gelen bir hırıltıyla masasındaki her şeyi yere doğru fırlattı. Eşyalar, Hollow's Grove'daki herkesin duyduğundan emin olduğum bir gürültüyle zemine çarptı.

Beni masaya doğru itip o kadar sert bir şekilde öne doğru eğdi ki ellerimle kendimi yakalayıp yüzümün ahşaba çarpmasını zar zor engelleyebildim.

"Thorne!" Beni daha sert itip yanağımı ahşap yüzeye yapıştırdığında irkildim. Bedenimi oraya sabitledi, göğsü alçak bir gürültüyle titreşiyordu.

"Benim adım bu değil. Senin için değil," diye uyardı. Karşı koyup onu itmeye çalışırken beni hareketsiz tuttu.

Vücudunu benimkinin üzerine eğdi. Pantolonun kumaşı, gömleğim kavga sırasında sıyrıldığı için çıplak uyluğuma ve kıçıma sürtünüyordu. Dudaklarını yanağıma dokundu. Gözleri benimkilere o kadar yakındı ki sanki ondan başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Konuşurken ağzı tenime değdi ve içime bir ürperti gönderdi.

"Sanırım benim ne olduğumu unuttun, Küçük Cadı."

"Bir daha yapmayacağım bir hata, seni sikik-" Burun deliklerim öfkeyle alevlenirken ona dik dik baktım. Çok güçlüydü, hiç çaba harcamadan beni sabit tutuyordu. Kendimi paralayabilirdim ama o ter damlası bile dökmezdi.

"O bozuk ağzını hoş görüyorum çünkü beni *eğlendiriyorsun*, Willow. Dikkatli ol, yoksa eğlendirici olmaktan çıkabilirsin." Hafifçe geri çekilirken sesi sertti. Bana baktı ve vereceğim cevabı yutarken beni hareketsiz tutmaya devam etti. "Ben bir iblisim," diye homurdanıp içten içe parlıyormuş gibi görünen mavi gözleriyle bakışlarımı esir aldı. "İnsana benzeyen bir bedenin içinde hapsolmuş olabilirim ama beni onlardan biri sanman aptallık olur. İnsan değilim ve onlar gibi davranmayacağım."

"Senden insan olmanı beklemekle bana yalan söylememeni beklemek arasında fark var," dedim. Sesimdeki zehrin bir kısmını uzak tutmak için dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirdim.

"Sana ne zaman yalan söyledim?" diye sordu, gerçek bir merakla başını yana eğmişti.

"Seninle güvende olduğumu söylemiştin!" Ne demek istediğimi kanıtlamak için tutuşuna karşı mücadele ettim.

"Yaralandın mı?" diye sordu, sesi yumuşak bir mırıltıdan ibaretti.

Sözlerini düşündüm, tepeden tırnağa vücudumu analiz ettim. Sert muamelesine ve beni masaya itme hızına rağmen masaya çok fazla çarptığımı düşünmüyordum. Yarın üzerimde en ufak bir çürük olacağından bile şüpheliydim.

"Yoksa ıslandın mı?" diye sordu ve boştaki diğer eliyle çıplak kalçama dokundu. Masaya yaslanarak durdum, parmakları kıçımın hatları üzerinde kayarken irkildim.

Kıçımı avucunun içine alıp kavradı. Ben boğuk iniltime karşı koyarken parmak uçlarını tenime batırdı.

"Siktir git."

"İstediğinin bu olduğuna inanıyorum." Kahkahası tenimin üzerinden kayıp bedenime bir sıcaklık yaydı. İçimde yanan arzu ve öfke karışımı, neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Bir kez daha üzerime eğildiğinde beni nefes nefese bıraktı. "Boşalmak istiyor musun, Küçük Cadı?"

"Beni *serbest bırakmanı* istiyorum," diye hırladım ve elini geri ittim. Beni tekrar aşağı itip yanağımı masaya yaslamadan önce zar zor hareket etmeyi başarabilmiştim.

"*Böyle* bir şey olmayacak,"" dedi. Sesindeki sırıtış beni öfkelendiriyordu. Odasındaki bitkileri, ona karşı kullanabileceğim herhangi bir şeyi aradım. Sonunun iyi biteceğinden pek emin olamasam da önemli değildi.

Fakat kullanabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ayağımı kaldırdım ve bir homurtuyla taşın üzerine vurdum. Topuğumun gücüyle taş çatladı, altımızdaki zemin sarsılırken büyüm taşta yankılandı.

Kıçıma hafifçe vurup içime keskin bir sıcaklığın küçük bir sarsıntısını gönderdi. Kıçımın dolgun eti vurduğunda hafifçe sallanmıştı.

"O taş pahalıydı."

"Tabii ki ne kadara mal olduğunu bilirsin. Sen topraktan daha yaşlısın!" Dudak büktüm.

"Beni istemediğini söyle ve ben de gitmene izin vereyim," diye mırıldandı ve elini kıçımın üzerinden bacaklarımın arasına doğru kaydırdı. Başparmağını, tangamın amımı örten dantelinin üzerinde gezdirdi.

İnledim, kalçalarım daha fazla baskı aramak için hareket etti. İçime dolan zevk dalgasını kontrol altına almak mümkün değildi. Beni çok etkili bir şekilde tahrik etmiş ve günlerce bundan yoksun bırakmıştı. Bedenim, kendisine borçlu olduğu rahatlamayı istiyordu.

"Aletini kesip sana yedireceğim," diye tehdit ettim. Durduğunda elini bir kez daha kalçamın iç kısmına kaydırdı. Tenimin ne kadar kaygan olduğunu, bana dokunduğu anda ne kadar ıslandığımı hissetmek beni dehşete düşürüyordu.

Kâğıt tutucuyu ona fırlatıp içime şeytani bir korku saldığı anda ıslanmıştım.

Bende cidden yanlış giden bir şeyler vardı.

Kahkahası tenime çarptı. "Bu çok aptalca olurdu. Çünkü o güzel, küçük amcığının zevk alabileceği tek şey benim sikim." Gömleğin kumaşını yukarı itti. Öne doğru eğilerek ağzını omurgamın çıplak derisinde gezdirdi ve diliyle ağaç dövmemin gövdesini takip etti.

"Benden ne istiyorsun?" İnledim, dudaklarının ya da dilinin her dokunuşu vücuduma bir arzu dalgası gönderiyordu.

Omurgama doğru kıkırdadı, serbest elini bir kez daha bacaklarımın arasına kaydırdı ve çıplak tenime dokunabilmek için külotumu yana itti. Tek bir parmağı girişimi buldu, yavaşça içime girerken öyle bir noktayı okşadı ki gözlerimin yukarı kaymasına neden oldu. Sırtıma doğru sırıtarak dişini kalçamın kıvrımında gezdirdi.

"Yalvar."

"Ne?" Boğazım kurumuştu. Ciddi olamazdı.

"Seni boşaltmam için bana yalvar. Senin için dizlerimin üzerine çökmemi bekliyorsan bunu benden istemeye hazır olsan iyi edersin, Küçük Cadı," diye homurdandı, parmağı yavaşça içime girip çıkarken başparmağıyla klitorisimi okşadı.

"Gray," diye mırıldandım, başka bir kelime bulmakta zorlanıyordum. Ona bunu veremezdim. Çaresizliğime rağmen. *Yapmam gerekenin* bu olduğunu bilmeme rağmen. Aracılar sevemezdi ama arzuyu hissedebilirlerdi. Çıkar ve çekim hissedebilirlerdi.

Becerdikleri kadına güvenebilir ve onu ofislerinde yalnız bırakabilirlerdi.

"Kelimeleri söyle," diye emretti.

"Lütfen beni serbest bırak, kendi işimi kendim göreceğim," diye kendime rağmen hırladım.

Kıkırdaması mizahın piçleşmiş haliydi. Beni serbest bırakmaya hiç niyetli olmadığını düşündüğüm acımasız bir gerçekti. Benimle işi bittiğinde bile bir daha asla zevk alamayacağımdan duyduğu hastalıklı tatmin için muhtemelen etkileme büyüsünü üzerimde devam ettirecekti.

Kendi kendime veya herhangi biriyle bunu yapamayacaktım.

Ve fantezilerimi dolduran o olacaktı. Beni boşaltabilecek tek erkek oydu.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye sorup eliyle ensemi sıktı. "Seni boşaltmam için bana yalvar."

İçime bir parmağını daha kaydırdığında inledim. Parmaklarının içimdeki hareketi kesinlikle işkenceydi. Dikkatli kontrolü hem takdire şayan hem de dehşet vericiydi.

"Lütfen," diye fısıldadım, ağzımdan çıkar çıkmaz bu kelimeden nefret ettim.

"Lütfen ne, Küçük Cadı? Lütfen durur musun mu demek istedin?" diye sorduğunda dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı.

"Lütfen boşalt beni, Gray," diye inledim. Bedenim masaya doğru gevşemişti. Pes etmiş ve ona feda etmek istemediğim şeyi vermiştim.

Bir an sessiz kaldı. Boynumu bırakmadan önce bacaklarımın arasındaki eli durunca hareket etme yeteneğimi tekrar kazandım. Doğruldum ve elini sırtımdan aşağı kaydırarak belime bastırdığını hissettim.

"Uzan ve masanın kenarına tutun. Hemen, Willow," diye emrederken bedeni üzerimden çekildi. Dokunuşunun yokluğuyla yansam da dediğini yaptım.

Kendimi masanın üzerine bıraktım ve daha önce beni tuttuğu gibi yanağımı masaya yasladım. Ellerimi açarak masanın iki kenarını kavradım. Parmakları tangamın kumaşına takıldı, onu kıçımın ve kalçalarımın üzerinden aşağı çekerek çıkardı. Avucuyla baldırlarıma vurarak sallanmasına neden oldu.

"Bacaklarını benim için ayır."

Yutkundum, itaat ederken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Göz ucuyla, arkamda yere doğru eğilen bedeninin bulanıklaşmasını izledim.

Bakışlarının sıcaklığını bacaklarımın arasında hissettiğimde, "Tanrım," diye inledim.

Tek elini öne doğru kaydırdı, amımı avuçladı ve başparmağını içime ittirip çıkardı. "Tanrı'nın, sana yapacaklarımla hiçbir ilgisi yok, Küçük Cadı," deyip öne doğru eğildi.

Nefesi ısınmış tenime değerken içime bir zevk dalgası gönderdi. Ağzının bana dokunacağı anı, sözünü yerine getirmesini bekledim.

Bunun yerine kalçamın iç tarafına doğru ilerleyip oraya narin bir öpücük kondurdu. Dudakları aralandı, ben nefes nefese kalırken dişleri uyluğumun arka tarafına battı.

Acı anlıktı ve her şeyi tüketiyordu, bana günlerdir eziyet ettiği zevki ortaya çıkarıyordu. Keskin ısırığı çok geçmeden yerini başka bir şeye bıraktı.

Ateş doğrudan karnıma yönelirken inleyerek kendimi ağzına doğru ittim. İçimi yakıp kavuran alev, kıvrılıp kendine bir yer buldu. Ondan gelen düzensiz iniltiyle ileri doğru kaydım, parmaklarım sanki hayatım buna bağlıymış gibi masanın kenarını kavradı. Zevk sisi içinde sürükleniyordum. O kanımı içerken etrafımdaki mekânın izini kaybettim.

"Gray," diye inledim, ellerimde bir şeyin çatırdadığını hissedebiliyordum.

Dişlerini serbest bıraktı, ağzının ıslak sıcaklığı tenimin üzerinde geziniyordu. Dudakları, kadınlığımın dudaklarına değdiği an kendimi kaybettim.

Ağzının üzerimde bıraktığı izden başka hiçbir şey yoktu. Ama dilinin sıcaklığı içimde kayıyordu. Yüzünü ıslaklığıma bastırdı. Beni yiyip bitirişinin alay etmekle uzaktan yakından alakası yoktu. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ve sanki dünyadaki son yemeği benmişim gibi yalıyordu.

"Sıktır." İnlerken dilinin üzerinde kıvranma dürtüsüne direndim. "Durma. Lütfen durma."

İçime doğru inleyerek bana istediğimi vermeye devam etti. Dili klitorisimi buldu, yavaşça daireler çizdi ve beni sınıra getirdi. Beni orada tutarak dikkatli ve ustaca darbeleriyle çılgına çevirdi.

"Gray!" Çığlık atarak kendimi ulaşamayacağım bir yerde duran zevke kaptırdım.

O kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

Dilini düz bir şekilde ıslaklığıma bastırdı. Sığ ve sert bir şekilde yalıyordu. En sonunda beni uçurumun kenarına sürükledi. Masaya doğru gevşedim, haykırdığımda tutuşum serbest kaldı. Gözlerim kapanırken arkalarında beyaz bir parıltı göründü ve görüşümü o kadar parlak bir ışıkla doldurdu ki bir daha asla karanlığı göremeyeceğimi sandım.

Gerçeğe geri dönerken derin nefesler aldım. Bacaklarım titriyordu ve masanın sertliğini hissedebiliyordum. Gray ayağa kalkarak doğrulmama yardım etti. Beni döndürüp masanın kenarına oturturken hiçbir şey söylemedi. Bana sanki ruhumun içini görebiliyormuş gibi bakıyordu.

Yapamazdı çünkü yapabilseydi beni çoktan öldürmüş olurdu. Aracılar, Charlotte'ı sevmiş olabilirlerdi. Ama onları bozup aracı bedenlerinden ayırabilecek ve hepsinden nefret etmek üzere yetiştirilmiş rasgele bir cadıdan hoşlanmazlardı.

"Masamı kırdın," dedi sonunda, kahkahası beni de gülümsetmişti.

Dönüp tuttuğum yerdeki çatlamış tahtaya baktım ve kanının bana başka hangi becerileri kazandıracağını merak ederken omuz silktim. "Yüzün olmadığına şükret."

Gülümseyip başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. Hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışırken teninden kendi tadımı aldım.

"Git biraz dinlen," dedi ve geri çekilip sandalyesine ilerledi. Kendimi toparlamak için bir süreliğine uzaklaştım. "Bu arada Willow?" diye seslendi ben kapıya yaklaşırken. Ona doğru döndüm ve kalbim göğsümde çarpmıyormuş gibi davrandım. "Bir dahaki sefere, dizlerinin üstünde olan sen olacaksın."

Gözlerine baktım, beni doyuma ulaştıran zevke tutunmaya çalıştım. "Enerjimle taşak geçme iblis," dedim ve dönüp ofisini terk ettim.

Bu yarının problemiydi.

25

WILLOW

Ondan kaçıyordum.

Ve o bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Bir noktada, tüm okulun bunu bildiğinden oldukça emindim. Beni, ofisinde ıstırabımdan kurtarmasının üzerinden iki gün geçmişti ve ben onu düşünmeyi bile reddediyordum.

İçime doğru nefes alırken nasıl hissettirdiğini...

Susannah sınıfın önünde volta atarken, "Yarın gece ilk Hasat'ımızı yapacağız," dedi. Iban yanıma oturmuştu, flörtöz gülümsemesi içimde yükselen paniği bastırmaya yardımcı olmuyordu.

Buraya gelmeden önce Hollow's Grove hakkında bildiğim onca şey arasında, beni en çok korkutan Hasat olmuştu. Gray'in benden defalarca beslenmiş olmasının artık bir önemi olmamalıydı ama bir şekilde vardı. Gece odama gelirse ondan kaçamazdım.

"Türlerimiz arasındaki anlaşmanın bir parçası olarak, cadıların fiziksel formlarımızı sürdürebilmemiz için bize kan sağlamaları gerekiyordu. Bu, aramızda yüzyıllardır süregelen tüm zorluklara rağmen devam eden ve kutsal sayılan bir durumdur," dedi Gray, arkamızdaki kapı aralığına yaslanırken ellerini

ceplerine soktu. Seçtikleri sınıf normalden daha büyüktü, yetmiş küsur öğrencinin tamamını alabiliyordu.

Iban, Gray'den kaçamayacağıma dair artan korkumu, beslenmenin kendisinden duyduğum rahatsızlık olarak algıladığında yutkundum. Elini dizime koyup güven verici bir şekilde sıktı. "O kadar da kötü değil," diye fısıldadı. Ona sadece gülümsemekten başka seçeneğim yoktu. Gray'in yüzüme yerleşen bakışlarını görmezden geldim ve o yokmuş gibi davrandım.

Bu benim için bir alışkanlığa dönüşmüştü.

"Öğrencilerden beslendiklerini mi söylüyorsunuz? Ben kasabadaki insanlarla beslendiklerini sanıyordum," dedi diğer cadı. Ölen cadının cenazesinde gördüğüm diğer on bir yeni öğrenciden biriydi.

"Hollow's Grove'da gördüğünüz Aracılar okula tahsis edilmiştir. Burada kaldıkları için bu duvarların içindeyken istedikleri kişiden beslenirler. Anlaşmaya göre sadece reşit olmayanlardan beslenmeleri yasak," diye açıkladı Susannah.

"Bu Hasat için size bir Aracı tahsis edilmişse, yarın akşam derslerinizden döndüğünüzde yatak odanızın kapısında kırmızı bir işaret bulacaksınız. Eğer yoksa saat sekizden itibaren ne olursa olsun odalarınızda kalmanız gerekecek. Daha önce bir Hasat'a katılmadıysanız, seçildiğiniz takdirde birileri size hazırlıklarınızda yardımcı olacak," dedi George. Yeni öğrenciler endişeli bakışlar atarken sesi çok daha sempatikti. "Korkacak bir şey yok. İsterseniz, beslenme oldukça hızlı ve acısız olabilir."

Iban'a bakarken yutkundum. "Çiftleri bizimle ne zaman paylaşacaklar?" Soruma karşılık dudakları büküldü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken başını yana yatırdı.

"Bu yıl beslenmek için bizi seçen Aracı. Kim olduğunu ne zaman öğreneceğiz?"

Iban'ın yüzündeki şaşkınlık, yükselen paniğimi azaltmadı. "Yıllardır bir çift bağı olmadı Willow. Elli yıl önceki katliamdan sonra bunu yapmayı bıraktılar," diye fısıldadı ve konuşurken bana doğru eğildi.

Gray'in bakışlarını sırtımda hissettim. Sanki piç kurusunun Iban'la birlikte olmaktan asla zevk alamayacağımı bilmesi, onu tatmin etmiyordu. Onu yatıştırmanın tek yolu mesafe olabilirdi ama ona bu zevki tattırırsam lanetlenirdim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Annem katliamdan sonra üniversiteye gitmişti. Artık böyle olmadığını, Hasat zamanı asıl yoldan saptıklarını hiç söylememişti. "Haftada bir kez, bizi seçen Aracı beslenmeye gelir," dedim.

"Bizim için seçilen Aracı haftada bir kez gelse de her seferinde farklı bir Aracı seçiliyor. Bunu cadıların ve Aracıların birbirleriyle doğal olmayan ilişkiler kurmasını önlemek için yaptılar," diye açıklayıp omuzlarını silkti.

"Her hafta farklı bir tane mi?" Nefesim ciğerlerimden çalınmış gibi hissediyordum. Bunun bir önemi olmamalıydı. Eğer bir Aracı benden besleniyorsa, bu kesinlikle yeterliydi. Hepsi aynıydı, topraktan yaratılmış insan bedenine gizlenmiş canavarlardı.

Gray'in sahiplenici tavrını kendi yararıma kullanmamı çok daha zorlaştırması dışında. Onu; kendime, kanıma, vücuduma bağımlı hale getirmek için harcayabileceğim zaman azalacaktı. Gray'in başka bir cadıdan besleneceği anlamına geldiğinden bahsetmiyordum bile. Nefesimin altından homurdandım, başımı salladım ve Iban bana şaşkınlıkla baktığında gülümsedim.

Siktir.

Kapımdaki kırmızı işaret ciğerlerimdeki nefesin çekilmesine neden oldu. İlk hafta seçilme talihsizliğini yaşayacağımı bilmeliydim ama ummuştum ki...

Ne umduğumu bilmiyordum.

Della odama girerken, "O kadar da kötü değil," dedi. Yatağa doğru ilerledi ve örtünün üzerine bırakılmış olan açık gri, yere kadar uzanan elbiseyi aldı. "Ve eğer istersen hoşuna gidebilir."

İnce ipek olanı yana kaydırdı ve altından kısa bir dantel gecelik ortaya çıktı. "Neden iki tane var?" Yatağın kenarına otururak sordum.

"Eğer daha fazla cinsel arzu beslemeye açıksan," derken dantelli olanı aldı ve dönerken vücuduna tuttu. "Bunu giyersin."

"Aracı'nın beni becermesine izin vermeye açıksam mı?" Nefesimi tuttum. Kim olacağını bile bilmiyordum.

Della omuzlarını silkti ve yüzümde gördüğü şey karşısında ipek geceliği alıp bana uzattı. "Birini becermek için onu sevmek zorunda değilsin. Ondan hoşlanmak zorunda bile değilsin."

"Onu isteyip istemediğime nasıl karar vereceğim? O kapıdan kimin gireceğini bile bilmiyorum," dedim ve ayağa kalkıp ceketimi omuzlarımdan çıkarırken iç geçirdim. Ceketimi katladım ve şifonyerimin üstüne koydum. Yakamdaki fiyonku çözmek için parmaklarımı boğazıma götürdüm.

"Onun kim olduğunu asla bilemeyeceksin ve bence cazibesi de biraz burada. Bu eğlenceli bir gece, sonuçları olmayacak çünkü onun adını bile bilmeyeceksin," dedi gülerek. "Daha çok kadınlara mı ilgi duyuyorsun? Iban'la flört etme şeklin yüzünden erkeklerden hoşlandığını düşünmüştüm. Eğer kadınlardan da hoşlanıyorsan Müdür Thorne'a söyleyebilirim. Bunu tercih eden birkaç kadın Aracı da var."

"Hayır, öyle değil. Ama cadılar Aracılardan nefret ediyor, o zaman neden Aracıların onlara dokunmasına izin veriyorlar ki?" diye sordum yasaklanmış yönünden nasıl umutsuzca kaçınmak istediğimi düşünerek. Bir Aracı'nın bana o şekilde dokunmasına izin verdiğimde, yargılanmaktan korkuyordum.

Görünüşe bakılırsa beklediğimden daha fazla cadı karanlığın ve Hasat'ın gizliliği altında buna izin vermeye oldukça istekliydi.

"Hiç nefret seksi yapmamış bir kadın gibi konuştun," diye güldü ve ayağa kalkıp gömleğimin düğmelerini açmama yardım etti. Tuhaf samimiyetine ya da işi bittiğinde sutyenimin gözlerinin önünde olmasına itiraz etmedim. Benimle ilgileniyormuş gibi hissettim. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdığında hissettiklerim, arkadaşlığa en yakın şey gibiydi.

Kendimi, olduğumdan hatta olmama izin verildiğinden daha genç hissettirdi.

Gray'in ellerimi tutuşunu ve beni yiyip bitiren ağzını düşündüm. Benden nefret mi ediyor yoksa bacaklarımın arasında yaşamak mı istiyor, karar verememiş gibiydi.

Bu nefret seksi kavramının haklılık payı olduğundan şüpheleniyordum.

"Tam olarak seks değil," dedim farkına vardığımda.

Della sırıttı, yüzü anlayışla aydınlanmıştı. İkimiz de birinin bana iyi niyetle dokunmadığını, izin vermem gerekenden fazlasını aldığını biliyorduk.

Bu da benim hoşuma gitmişti.

"Bizden başka kimsenin bilmesine gerek yok. Hazırlanmana yardım edeceğim ve eğer danteli giymeyi seçersen sırrın benimle güvende kalır. Teklif ettiğin şeyi kabul edeceğinin garantisi yok ama her halükârda bu senin sırrın olacak," dedi ve

ben gömleğimi çıkarıp köşedeki sepete atarken uzaklaştı. Eteğim ve çoraplarım da onları takip etti. İpek geceliğe uzandığımda sadece sutyenim ve iç çamaşırım üzerimdeydi.

Gray'in kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi, başka bir Aracı'ya vermek her ne kadar cazip gelse de yıllarca süren hazırlığımı boşa çıkaracaktı. Tıpkı babamın yıllarca büyük bir ısrarla söylediği gibi dokunulmamış olmak bir Aracı'yı saplantı noktasına getirebilirdi.

Özellikle de ilk seferinde kanarsam.

Donakaldım, elimdeki kumaş yumruk haline gelince buruştu. "Aracılar teklifleri sık sık reddeder mi?" Soruyu sorarken boğazım korkuyla düğümlenmişti. Ciğerlerimi bir anda mezar toprağı doldurmuş gibi hissederek yutkunmaya çalıştım.

"Tecrübelerime göre hayır," dedi yüzümü çok yakından inceleyerek.

Tüm Aracılar, Hasat'tan beslenir. Bu kadarını biliyordum. Eğer çift bağları olmasaydı -bana gelecek olan kişi Gray değilse- bir başkasıyla birlikte olabilir miydi? Başka birinden beslendiğini düşünmek bile boğazını parçalamak istememe neden oluyordu.

Lanet olsun.

Bunu umursamamam gerekiyordu. O benim değildi ve asla da olmayacaktı.

Siktir. Siktir. Siktir.

İpek geceliği bıraktım, düşünürken elim bir an için dantelli geceliğin üzerinde gezindi. İçimdeki küçük ve kindar taraf, kapımdan içeri giren her kimse onun her şeyi almasına izin vermek istiyordu. Gray'e ait olması gereken her şeyi ona vermek ve ona bunun ne kadar önemsiz olduğunu göstermek istiyordu.

Cadılar asla öğrenemeyebilirdi ama Gray'in başka bir erkeğin kokusunu üzerimden alabileceğine hiç şüphem yoktu. Ne yaptığımı tam olarak bilecekti ve bu da işine yarayacaktı.

Yutkundum, içimdeki o hissi bastırdım ve uzun ipek elbiseyi elime aldım.

Della nazikçe gülümseyerek, "Belki bir dahaki sefere," dedi "İlk sefer çok zor oluyor. Bence bu gece için doğru seçim buydu."

Kumaşı çekiştirdim, üstümden geçirip kıvrımlarıma yerleşmesine izin verdim. Bedenimdeki her köşeyi ve boşluğu sarıyor, sanki benim için yapılmış ikinci bir deri gibi vücuduma oturuyordu.

Bu durumu umursayan yanımı bastırarak, "Diğer zevklere katılmak için bolca zamanım olacak," dedim.

Della dudaklarını büzüp burnunu kırıştırarak, "Sutyenini ve iç çamaşırını çıkar," dedi. "Kurallar böyle. Hangi kıyafet olursa olsun..."

"İğrenç," diye mırıldansam da arkama uzandım ve sutyenimin kopçasını açtım.

Göğüslerim desteksiz bir şekilde düştü, kumaş onlara yapıştı ve yarı şeffaf olan ipekte hayal gücüne *hiçbir şey* bırakmadı. İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağıya doğru indirerek kenara fırlattım ve hazır olduğumda odanın ortasına doğru ilerledim.

"İki seçeneğin var. Seni yatağa ya da kancaya bağlayabilirim," dedi ve başımın üstünü işaret etti. Elbette, tavandan sarkan fark etmediğim kadar küçük bir kanca vardı.

"Beni sabit tutmak için mi?" diye sordum dolaba gidişini izlerken. Üst raftan bir çift deri kelepçe çıkardı, ellerimi kendi ellerine alırken bana doğru geldi. İki bileğimi de kelepçelerden birine sararak yavaşça hareket etti ve derimin üzerindeki yumuşak dokuya alışmam için bana zaman tanıdı.

Bileklerimi sardıktan sonra kelepçeleri küçük mandallarla birbirine bağlayarak birleşmelerini sağladı. "Bu gerekli olamaz," dedim, tekrar dolaba gittiğinde gözlerim büyüdü. Bir zincirle geri döndü, bileklerime sarana kadar derideki halkalardan geçirdi.

"Onu görmene izin verememem," dedi ve zinciri yere bıraktı. Yüzümün önünde bir bez parçası tuttu. Yutkundum, bunun anlamı oldukça açıktı.

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. "Kelepçelenmeyi ve gözlerimin bağlanmasını reddediyorum."

İç çekip bağlı ellerimi avuçlarının içine aldı. Teninin sıcaklığı beni aniden saran soğuğa nüfuz etti ve beni gitmek istemediğim tek yere geri götürdü.

Kaçmak için her şeyi yapacağıma yemin ettiğim yere.

Göğsüm kabardı, panik hızlı ve ani bir şekilde geri geldi. Nefes alamıyordum. Karanlık, görüş alanımın kenarlarına kadar yaklaştı.

"Lütfen. Lütfen yapma," diye yalvarıp başımı çılgınca iki yana salladım.

Della dondu, bir şeylerin ters gittiğini anlayınca yüzü buruştu. "Willow, yapmak zorundayım. Eğer yapmazsam, seni zorlayacaklar. Beni anlıyor musun? Bu isteğe bağlı değil."

Nefes alabilmek için savaşırken iki seçenek arasında gidip gelerek inledim. "Yapamam..."

"Müdür Thorne'u çağırayım," dedi aniden bana bakıp iç çekmeden önce. "Belki seni bizzat görürse özel bir düzenleme yapabilir."

"Hayır!" Çığlık attığımda olduğu yerde donup kaldı. "Kanca. Yap şunu," derken parmaklarımdaki titremeyi durdurmaya çalışıyordum. Panik atağımı uzaklaştırmak için dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki çenem ağrıyordu.

Acı yardım ediyordu. Beni daima şimdiki zamana geri döndürürdü.

Della, dolaptan bir kumanda aldı ve kanca önüme inene kadar düğmeye bastı. O, kırmızı kumaşı büküp hiçbir şey görmeyeceğimden emin olana kadar katlarken kancaya bakmaya devam ettim. Ta ki geriye hiç bitmeyecekmiş gibi görünen karanlık kalana kadar.

Tek eliyle uzanıp, "Emin misin?" diye sordu.

Parmağı yanağımdaki ıslaklıkta kaydı, hak etmediğim bir nezaketle onu okşayana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Burnumu çekerek, utancımı bastırdım.

Başımı salladım. Ardından, o kumaşı bağlamadan önce gözlerimin kapanmasına izin verdim. Kumaş tenime değdiği anda gözlerim açıldı. Zifiri, sonsuz karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Işığın ve yaşamın boşluğundan başka bir şey yoktu.

Canlı canlı gömülmek gibiydi.

İnledim, gözlerimi tekrar kapattım ve bunun sadece göz kapaklarımın arkası olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Tekrar orada değildim.

Hollow's Grove'daydım. Babam bana dokunamazdı.

Hafta sonları beni kulübesine götürdüğü zaman, ona itaatsizlik ettiğim için beni cezalandıramazdı.

Della, bileklerimi kancaya doğru kaldırdı ve zinciri onun üzerine geçirdi. Zincirlerin şangırtısı, aldığım sert ve düzensiz nefeslerin sesiyle birlikte kulaklarımı dolduran tek şeydi.

Geriye doğru adım attığında onu hissettim. Kollarım başımın üzerinde sıkıca çekilirken zincir yükseldi ve beni ayak parmaklarımın üzerine doğru kaldırdı.

Ayak sesleri uzaklaşırken, "Yakında bitecek Willow," dedi.

Sonra o gitti ve ben yine yalnız kaldım.

Kendi özel cehennemimde yalnızdım.

26

GRAY

Tavanda asılı bir şekilde bekliyordu.

Nefes al. Nefes ver.

Duyabildiğim tek şey odayı dolduran kalp atışlarının sesiydi. İçeri girdim ve ayak seslerimden ürküşünü izledim. Pencereye sürtünen dallar, başını diğer tarafa çevirmesine neden oldu.

Diğer cadının onu bağladığı yerde kıvranıyordu. Omuzlarında oluşan ağrıyı hayal edebiliyordum. Onu bekletmiştim, gelmeden önce korkusunun ve beklentisinin kanında kaynamasını istiyordum.

Tadını daha da güzelleştirirdi.

Aracıların ne olduğunu, kim olmamız gerektiğini unutmuştu. Neler yapabileceğimi ya da neler yapamayacağımı hatırlamaya ihtiyacı vardı. Bir Aracı onu asla sevemezdi. O, asla çıkar ve oyuncaktan başka bir şey olamazdı.

Yüksek sesle yutkundu, ayak parmakları yerden kayarken mücadele etti. Nefes nefese kalmıştı. Ağzı panik içinde açık kalırken solukları derin, titreyen sesler halinde geliyordu.

Ne cehennem oluyordu?

Ona doğru bir adım daha atıp vücudunun tamamen hareketsiz kalışını izledim. Konuşma dürtüsüne direndim, sesimi tanıyacağını bildiğim için sessiz kaldım. Onu rahatlatmak ve çarpan kalbini sakinleştirmek istesem de bir kez konuşursam oyunun biteceğini biliyordum.

Ve oynamayı çok istiyordum.

Çabalarına rağmen göz bağı başının etrafında sıkıca bağlı kaldı. Varlığımı hissetmesine izin vererek arkasından ona yaklaştım. Ayaklarını bir kez daha yere değdirmeyi başardı, ellerini hafifçe yukarı bastırarak omuzlarındaki ağırlığı hafifletti.

Bir elimi kalçasına koydum, o kıpırdamadan dururken parmaklarım ipeksi kumaşın üzerinde hafifçe gezindi. Bir yabancının benim olanı almasına izin vermeyi reddederek dantelli geceliği seçmemiş olması, beni memnun etmişti. Onu becerecek olan kişi olmak benim için önemli değildi, her ne kadar istediği şey bu olsa da.

Bedenini bir başkasına verme planı onu cezalandırmam için yeterli olacaktı.

Benim ona takıntılı olduğum kadar onun da bana takıntılı olmasını istiyordum. Beni ben yapan şeyin altına süzülüp ruhuma sızarak kendini evindeymiş gibi hissetmesi, mükemmel bir karma olurdu. Nefesi hızlandı. Sanki her an bir panik atak krizi geçirecekmiş gibi ciğerlerinden hırıltılar çıkıyordu.

"Bitir şu işi," diye homurdandı, şimdi bile elinden aldığım kontrolün bir kısmını geri kazanmaya çalışıyordu. Kalbi sözleriyle uyumlu bir şekilde hareket ediyordu. O kadar sert ve hızlı çarpıyordu ki atışını ta kalçasından hissedebiliyordum.

Elimi vücudunun ön tarafına doladım, avucumu göğsünün çıplak tenine bastırdım ve nabzını hissettim. *Kalp atışını.*

Vücudu titriyor, göremediği bir şeyden duyduğu korkuyla sarsılıyordu.

Willow'u tanıdığım süre boyunca onu sadece bir kere korkarken görmüştüm. O da Üst Meclis'in onu derin uykuya daldırmakla tehdit ettiği anlardı. Bu korkuya her ne sebep olduysa, nedenini öğrenmeye içten içe yemin ettim.

Willow gibi bir kadın korkmak için yaratılmamıştı.

Yanına doğru hareket ettiğimde diğer elim kalçasından yukarı çıktı, hassas parmaklarımı sırtında gezdirirken koluna eğildim. Oradaki bağımlılık yapan ağaç dövmesinin izini sürdüm, kumaş bitene kadar ipeğin üzerinden gövdesine hafifçe dokundum. Dokunuşum çıplak tenine kaydı, tenimin bariz soğukluğuna rağmen sıcaklığı içime sızmayı başarmıştı.

İçini çekip yavaş bir nefes verdi. Bir sonraki nefesinde ürperdi, ciğerleri nihayet tamamen doldu. Saçlarını yana doğru çekerek bir omzunu ve ensesini ortaya çıkardım, bedenimi sırtına doğru kıvırdım ve elimi göğsünden çektim.

Parmaklarımı saçlarına gömdüm, nefesi kesilirken başını sıkıca geriye çektim. Burnumu bir süre çenesinin üzerinde gezdirip ona bir anlığına şefkat gösterdim ve paniğinin kalıntılarını uzaklaştırmaya çalıştım.

Anlayamadığım korkusunu da.

Daha önce beslenmişti. Daha önce kanını vermişti.

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama işin aslını öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacağıma hiç şüphem yoktu.

Boynuna ulaşmak ve kendime daha bir açı sağlamak için elimi saçlarında tutarak başını yana doğru çevirdim. Nefesim teninde dolaşarak vücuduna bir ürperti gönderdi. Dişlerim bir anlığına teninin üzerinde gezindi.

Sataşıyordum. Alay ediyordum.

Dişlerimi ona batırınca, tatlı tadı dilimi kapladı. Kollarımın arasında gevşerken kanını içtiğimde, zevkle inledi.

Benden başka kimseyle ulaşmasına asla izin vermeyeceğim bir zevkle inlemişti. Başka biri olduğumu düşünmesine ve bundan tahrik olmasına duyduğum öfkeyi kontrol edemeyerek daha sert ısırdım. Ona *bunu* hatırlatmak istiyordum.

Tüm cadılar aynıydı ve sadece tek bir şey için iyiydiler.

Onun kanı içimi doldurdukça, kendimi daha da yenilenmiş hissediyordum.

Bir şekilde canlandım ve bunun bitmesini hiç istemedim.

Cadı açık kapıdan içeri adımını atarken ellerini ovuşturdu. Sanki ben zaten ona bakmıyormuşum gibi uzanıp kapıya vurdu.

"Beni mi çağırdınız, Müdür Thorne?" diye sordu Della. Öfkeli olduğu belliydi.

"Kapıyı kapatın ve oturun, Bayan Tethys," dedim ve dikkatimi önümdeki kâğıda verdim. Elimdeki konuşma incelik gerektiriyordu ve kendimi cadılara ifşa etmek istemiyorsam dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum.

Willow üzerindeki *hâkimiyetimi* ve ben bu iddiamdan vazgeçene kadar diğerlerinin ondan beslenemeyeceği gerçeğini, sadece Susannah biliyordu. Willow'un kıvranışını izlemeyi, ona eziyet etmeyi ve zevk alma konusunda nefret ettiği yaratıklardan daha üstün olmadığını anlamasını istiyordum.

Onun bu kadar içgüdüsel tepki vermesine neden olanın ben olup olmadığımı anlamam gerekiyordu. Ya da sadece cinsel dürtüleri yüksek olduğundan temas kurmaya mı ihtiyacı vardı bilmek istiyordum. "Bana dün gece neler olduğunu anlatmanızı istiyorum."

Cadı yerine oturdu, kucağına bakarken yüzü soldu ve ellerini sıkmaya devam etti. "Be-ben, Hasat'taki görevimi yerine

getirdim, Müdür Thorne. Yemin ederim, benden beklenileni yaptım."

"Sizden değil. Bayan Madizza'dan bahsediyorum. Ondan beslenen Aracı, ilk Hasat için normal sayılamayacak kadar sıkıntılı olduğunu belirtti," diye açıkladım ve kalemimi bırakıp sandalyemde arkama yaslandım. Della yutkunurken, gözleri kısıldı. "Müdür olarak, sınırları aşan bir şey yapmadığından emin olmak benim görevim. Eğer onu korkuttuysa-"

"Hayır, hayır nedeninin Aracı olduğunu hiç sanmıyorum," deyip daha dik oturdu. Yüzündeki kararsızlık savaşını, bildiklerini bana söyleyip söylememesi gerektiğini düşündüğünü görebiliyordum. "Benden hiçbir şey söylemememi istedi ama Willow kelepçeleri görünce endişelendi. Gözlerinin bağlanacağını anlayınca da daha fazla panikledi."

"Ona süreci açıkladınız mı? Eminim anlasaydı..." Sözlerimi bitirmeden havada asılı kalmasına izin verdim.

"Açıkladım. Ne olacağını biliyordu. Kimsenin onu sakinleştirmek için yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum, Müdür Thorne," dedi gözlerini başka yöne çevirip. Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Hiç bu kadar korkan birini görmemiştim."

Kaskatı kesildim. Ona ulaştığımda korkusu odayı kaplamıştı. Odaya belirgin bir ürperti hâkimdi, sanki Willow kendisini yutması için ölümü çağırmış gibiydi. Böyle şeyler imkânsızdı ama bu, odaya girmeden önce duraklamama engel olmamıştı.

Havadaki büyünün kendine özgü tadını almak kaçınılmazdı. Ama Willow'un yardıma çağırabileceği çok az bitki vardı.

"Willow Madizza mı?" Bana daha fazlasını anlatmasını sağlamak için hiçbir şey bilmiyormuş numarası yapmaya devam ettim.

"Biliyorum. O her zaman korkusuzdur. Onu böyle görmek..." Sustu ve yavaşça bana doğru döndü. "Sanırım geçmişte ona bir şey oldu. Korkunç bir şey."

Kalem elimde kırıldı ve mürekkep masamın üstündeki sayfalara dökülürken Della'nın gözleri büyüdü. "Benim için neler öğrenebileceğinize bir bakın."

"Ben... Ne?" Ağzı açık kalmıştı. "Herhalde, benden arkadaşımı gözetlememi ve size rapor vermemi beklemiyorsunuz? Eğer bir şey olduysa, yaşadığı travmayı paylaşıp paylaşmamak onun kararı."

"Bu okulun öğrencileri benim sorumluluğumdadır, Bayan Tethys. Bayan Madizza ile gelecekteki buluşmalarımızda özel düzenlemeler yapmak için bilmem gereken bir şey varsa, o zaman bilgilendirilmek isterim. Ayrıca dürüst olacağı konusunda ona güvenebileceğimi pek sanmıyorum," dedim ve masamdan kalktım. Kapıya doğru ilerlediğim sırada aceleyle çantasını toplayıp omzuna atarak beni takip etmesini izledim.

"Karanlıktan ve kısıtlanmaktan hoşlanmadığını biliyorsunuz. Bu yeterli değil mi?" diye sordu ve bir eliyle koluma dokunmak için uzandı. "Lütfen. Bırakın sırları kendine kalsın." Bana dokunmaya cüret etmesi, Willow'a yardım etme konusundaki çaresizliğini gösteriyordu ve küçük cadının altına sızdığı şeyin sadece benim derim olmadığını fark ettim.

Hollow's Grove'da böyle şeylerin imkânsız olduğunu düşündüğüm bir zamanda, kendine bir arkadaş bulmuştu. Üstelik görünüşe bakılırsa gerçek bir arkadaştı.

Dokunuşuna karşı silkinip masama geri döndüm ve başımı iki yana salladım.

"Crystal Hollow'da sırlar olmaz."

27

WILLOW

Parmağımı iki kez kıvırarak Iban'a öne doğru çıkması için işaret verdim. Başını iki yana salladı, yüzünde ne kadar genç olduğunu hatırlatan canlı bir gülümseme vardı.

Ne kadar genç *olduğumuzu* ve sonuçlarını anlayacak yaşa gelmeden yapmak zorunda kaldığı seçimi anlatıyor gibiydi.

"Hiç pişman oldun mu?" Bana doğru hamle yapınca geriye kaçtım. Elleri öne doğru uzandı ve sadece bir dakika önce durduğum yeri tamamen boş buldu. Kolumun yanıyla sırtına vurarak gücünü ona karşı kullandım.

İtişimle birlikte sarsıldı, dengesini sağlamaya çalışırken kolları biraz savruldu ve bana bakmak için döndü. Okulun önündeki arazinin tamamında diğer öğrenciler de aynısını yapıyordu. Cadılar cadılarla eşleşiyor, Aracılar öncelikle gözlemliyor ama iyi karşılanacaklarını düşündüklerinde etkileşime giriyorlardı.

Sanki pek önemi yokmuş gibi omuzlarını silkerek, "Bazen," dedi.

Hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceği düşünüldüğünde, bir bakıma pişman olmadığını varsayıyordum. En azından bir gün aradığı şeyi bulmasını umuyordum. Fakat Susannah, nasıl olsa

hepsinin ölmesine izin verme niyetindeyken çocuk sahibi olma yeteneğini büyüye tercih etmiş olması...

İçimi çektim, döndüm ve bana doğru koşarken doğrudan yüzüne bir tekme attım. Tam zamanında durdu, bacağım havaya kalktı, spor ayakkabımın tabanı burnundan sadece birkaç santim uzaktaydı. Bugün için giydiğim siyah taytın altından görünen ayak bileğimin çıplak tenine dokunarak sırıttı.

Kumaş inceydi ve kıvrımlarımı kusursuz bir şekilde sarıyordu. Baldırlarımın arasında hiç boşluk yoktu. Böylece Crystal Hollow'a geldiğimden beri mahrum kaldığım pantolon hissinin tadını çıkarıyordum. Bir gün boyunca okulun bir ucundan diğer ucuna çok fazla yürümek zorunda kaldığımda, sürtünmeden dolayı oluşan pişiğini önlemek için her sabah uyluklarımın iç kısmına pudra sürmeye çok alışmıştım.

Ayağımı tuttuğu yerden çektim, başımı yana eğdim ve ona odaklanması gerektiğini belirten bir bakış attım. Ben geri adım atıp duruşumu düzelterek bir sonraki sahte saldırıya hazırlanırken, pişmanlıktan yoksun bir tavırla gülümsedi.

"Ona *iyilik yaptığını mı* düşünüyorsun?" diye sordu Gray, Iban'ın yanına yaklaşırken.

"Kes şunu," diye tersleyip göz ucuyla ona baktım.

Alaycı bir küçümsemeyle kaşlarını kaldırdı ve sadece dudaklarının yukarı kıvrılmasına neden olan kelimeleri söylemesini bekledim.

Onları sanki gerçekten söylemiş gibi duyabiliyor, aramızda asılı kaldıklarını hissedebiliyordum.

Ağzım amının üzerindeyken söylediğin bu değildi.

Yutkundum, bakışlarımı başka yöne çevirirken ellerimi yumruk haline getirdim. Iban'ın bu kesintiden sonra kendini toparlamasını, ellerini kaldırmasını ve bana doğru adım

atmasını bekledim. Yapabildiğinden daha yavaş hareket ediyordu, her hareketini denetleyen gözler onu tedirgin etmişti.

"Bu okulda bir katil var," dedi Gray. Elini onun omzuna koyup iterken Iban'ın sesi alçak bir feryada dönüşmüştü. Etrafımızdakilere bu kelimenin hatırlatılmasıyla, -fazlasıyla savunmasız olan on iki kişi olduğumuzun hatırlatılmasıyla- herkes hareketsiz kaldı. "Eğer onun güvenliğini ciddiye almayacaksan bırak da alacak biriyle dövüşsün."

"O da sen mi oluyorsun?" diye sordu Iban ve sözlerindeki meydan okuma dikkatimden kaçmadı. Bu, Gray'in saklamak için daha fazla çaba göstermesi gereken her şeyin bir itirafıydı, aramızdaki ilişkinin bir sır olarak saklanması gerektiğini biliyordu.

Gray, Iban'ı görmezden gelerek bana doğru döndü ve ayaklarını omuz genişliğinde açarak durdu. Onu ilk kez takım elbise dışında gün ışığında görüyordum. Siyah eşofman altı, kalçalarındaki derin kasları belli ediyordu. Siyah tişörtü vücuduna o kadar oturuyordu ki herkes omuzlarının ve göğsünün ne kadar geniş olduğunu görebiliyordu.

Kaşlarını çatmış, saldırmamı beklerken bana elini bile kaldırmadı.

"Saldırıyı benim yapmam pek mümkün değil," diye mırıldandım ve derinden gelen kahkahası kulaklarıma doldu. Başını öne eğip gözlerini kapatırken göğsü kahkahanın şiddetiyle sarsılıyordu.

"Sen hiç kendinle karşılaştın mı?" diye sordu. Derin bir hırıltıyla aldığı nefesi, etkileşimimizi izleyen Iban'ın bile gülmesine neden oldu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Terbiyesiz," diye tersledim. Beni becermek isteyen diğer adamın fazlasıyla

meraklı bakışlarının farkındaydım ve görebildiğim kadarıyla bu okuldaki hiç kimseye güvenmiyordum.

Iban tatlıydı ve günün sonunda iyi niyetli olduğundan şüphe etmiyordum.

Yine de bu, Susannah'nın kemiklerini onun etrafına çoktan sarmadığı anlamına gelmiyordu.

Beni derin uykuya yatırmaya hazır olduğunu söylediğinden beri Iban'ı ziyaret etmeye ikna edilebileceğine dair sözlerini de aklımdan çıkaramamıştım. Gerçi o kadar emin değildim. Çünkü günün sonunda Iban'ın hayalindeki ailenin, sonsuza dek uyuyan ve onu tek başına çocuk yetiştirmeye terk eden birinden çok bir eş içerdiğini düşünüyordum.

Gray, hızlı bir hareketle aramızdaki mesafeyi kapattı. Avucunun düz kısmı göğsüme çarpmadan önce kollarımı açmaya ancak zaman bulabildim.

Yere düştüm. Ellerimden güç almak için kendimi zorlayıp, hızlı bir sıçrayışla ayağa kalkarken rüzgâr beni savurdu.

Boynumu sağa ve sola çevirip bedenimi gevşetmeye çalışırken, "Hâlâ *terbiyesizsin*," dedim.

Iban'ın izleyen bakışları dikkatimi dağıtamazdı. Özellikle de bir Aracı'yla giriştiğim bu mücadeleden *çoğunlukla* yara almadan çıkmak istiyorsam.

Gray, "İşte en sevdiğim Küçük Cadı," diye mırıldandı ve bu övgü içimde sıcak bir şeyler uyandırdı.

Midem takla attı, bir an için kendimi savunmasız ve açıkta hissettim. Gray bacağını ayağıma doğru savurup yumruğuyla yüzümü hedef almadan önce üzerinden atlamam için yeterli zamanı verdiğinde, bu hissi geçiştirdim.

Başımı çevirdiğim sırada yanağımı sıyıran darbeden kıl payı kurtulmuştum. Hareket edip ona doğru yaklaşırken ters ters

baktım. Kollarım onunkilerden çok daha kısaydı, bu da beni onun alanına daha fazla girmeye zorluyordu.

Beni yakalayabilirdi ve yakalayacaktı da. Ama aynı hızda vuramayacaktı. Derin bir nefes alıp dizlerimin üzerine çöktüğümde, kollarını bana doğru savurup sırtıma dolamaya çalıştı.

Acele etmem gerekmeseydi bir sonraki karşılaşmamızda dizlerimin üzerinde olacağım konusunda ne kadar haklı olduğuyla ilgili alaycı bir yorum yapabilirdim. Kolumu geri çektim, karnına güçlü bir yumruk indirip dalağını hedef aldım. Aracıların organları olduğundan bile emin değildim ama denemeye değer gibi görünüyordu.

Dizlerim toprağa çarptığında, avuçlarımı düz bir şekilde birbirine bastırdım. Kollarımı bacaklarının arasından kaydırıp genişçe açarak dizlerinin arkasına geçirdim ve ardından *çektim*. Gray'in bacakları öne doğru eğildi. Ellerim sıkışmadan önce onları kurtarmak için acele ettim, ayaklarımın üzerinde döndüm ve bir bacağımı kaldırdım.

Döner tekme yüzünün yan tarafına çarparak kafasını yana savurdu. Ayak bileğimi yakalayıp vücudumu çevirmek için kullandı. Diğer bacağımın yerle bağlantısı kesildi ve düşerken havada dönmeme sebep oldu. Sırtım yere çarptığı anda hırlayıp bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştım.

Bir elimi göğsüme bastırarak, "*Siktir*," diye inledim.

Gray aradaki mesafeyi kapattı, sırtüstü yatan bedenimin üzerinden sürünerek kalçalarımın üzerine oturdu ve bana dik dik baktı. Ağzının kenarından kan akıyordu. Beni yere sermeden önce en azından onu yaraladığımı bilmek, gururumu okşamıştı.

Bana baktı, bileklerime uzanırken etrafımızdaki fısıldaşmaları hiç umursamıyor gibi görünüyordu. Suratına bir yumruk attım, dudağındaki yarık açılırken gülümsedi ve sonunda beni yakalayarak ellerimi başımın iki yanında yere sabitledi.

Yüzüne tükürme isteğimi zorlukla bastırdım.

"Benden istediğin kadar nefret et, Küçük Cadı. Seni hayatta tutmaya çalışıyorum," deyip öne doğru eğilerek sözlerimi kesti. "Sen insan değilsin. O yüzden onlar gibi savaşmayı bırak."

Yutkundum, dövüşümüz boyunca bir kez bile büyüme uzanmamıştım. Bunun normal olduğunu düşünmüştüm. Fakat etrafıma baktığımda, diğer öğrencilerin hareket ettikçe kendi büyülerini yardıma çağırdıklarını fark ettim.

Bana dövüşmeyi babam öğretmişti. Damarlarında büyünün zerresi bile bulunmayan adam.

Bir kereliğine de olsa başımı sallayarak onaylarken yutkundum. İkimizin de doğru olduğunu bildiği bir şeye karşı çıkamazdım. Sonunda beni bıraktı, ayağa kalktı ve beni yere yığılmış bir halde bıraktı.

Dengesini tekrar sağlarken, "Ayağa kalk," diye mırıldandı.

Ayağa çok daha yavaş kalktım, nefesime odaklanarak kendimi annemin bana dokunmayı öğrettiği toprağa bıraktım. Okşamak ve beslemek için. Toprağın büyüsü damarlarımdan akıyordu. Sesleri kulağıma geliyordu; tek yapmam gereken dinlemekti.

Etrafımdaki yaşamdan geriye kalanlara dokunduğumda gözlerim kapandı. Gözlerimi tekrar açtığımda, Gray bana baktı ve bana kendimi hazırlamam için gereken zamanı verdi.

Bu sefer ilk saldıran bendim, yüzünü hedef aldım. Büyümle altındaki otları çekip onları büyümeye ve uzamaya teşvik ettiğimde, yana doğru kaçtı. Hareket ettiğinde, otlar ayaklarını sardı ve ben tekrar saldırmayı denerken onu hareketsiz tuttular.

Yine de kaçtı, hızı ulaşabilmeyi düşünemeyeceğim kadar fazlaydı. Teke tek dövüşte onu haklamak *imkânsızdı* ve hayal kırıklığım giderek artıyordu.

"Sen bir cadısın, Willow. O yüzden lanet bir cadı gibi davran ve büyünle birlikte çalış."

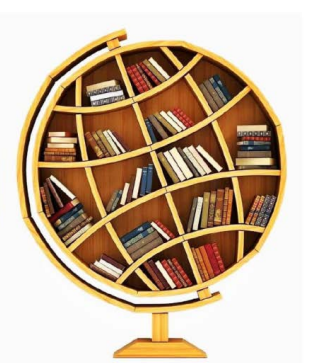
Hırladım, otların arasından kurtulup beni belimden yakaladığında, toprağa uzandım. Ellerini karnıma bastırdı ve beni yerden kaldırarak geriye doğru fırlattı. Toprak bu defa beni karşılamak için yükseldi, beni yakaladı ve sırtüstü düşerken bedenimi kucakladı.

Piç kurusu gömleğindeki bir parça toprağı silkeleyerek bana baktığında kanım kaynadı.

"*Tekrar.*"

Tekrar saldırdım.

28

WILLOW

Onu öldürecektim. Tercihen uykusunda, karşı koyamayacağı bir anda yapacaktım. Gecenin ilerleyen saatlerinde kendimi küvete bıraktım ve kaynar su ağrıyan kaslarıma değdiğinde irkildim. Her biri, yıllardır hissetmediğim derin zonklamalarla acıyordu.

Ergenlik çağına girip ondan üstün bir hale geldiğimde, babamın öğrettikleri artık fayda sağlamayı bırakmış, işe yaramaz olmuştu. Böylece eğitimimi başka yollarla tamamlamak zorunda kalmıştım. Beni başka rakiplerle dolu, kazanacağıma ya da kaybedeceğime dair bahis oynayıp girişimlerimden para kazanabileceği bir ringe hapsetmişti.

Çoğu zaman bana karşı bahse girerdi. Hayatımdaki en mutlu anlarımdan bazıları; tırnaklarımla kazıyarak ringden çıktığım, vücudumun kırıldığı ve kanadığı günlerde, onun bu dövüşleri organize eden adama bir tomar para vermesini izlediğim zamanlar olmuştu.

O zamanlarda, iyileşmeye ihtiyacım olduğunda toprak çağrıma cevap verirdi. Büyüm on altı yaşıma kadar tam olarak

uyanmamıştı. Ama yine de beni ve babamın arabasına doğru tökezlerken toprağa damlayan kanımı tanımıştı.

Yaralarım kaybolacak ve annem bir şey görmeyecekti. Ona tam olarak ne olduğunu anlatmadığım zamanlarda, babamın kardeşime yönelik tehditleri kulaklarımda çınlar ve sessiz kalmamı sağlardı. Annem, babamın intikam için ne kadar ileri gidebileceğini tam olarak ne planladığını asla bilemezdi.

Annemin kemikleri ararken hayal ettiği şey sessizlikti. İsyanın başladığı gibi sessizce biteceğini ve sonra benim olanı talep ettikten sonra eve döneceğimi düşünüyordu.

Babam onu hiç umursamasa da o babamı sevmişti.

Başımı küvetin arkasına yasladım, ellerim suyun yüzeyinde usulca dolaşıyordu. Kabarcıklar tenimin üzerinde geziniyor, karıncalanma hissi gözlerim kapanırken birinin beni izlediği düşüncesinden uzaklaşmama yardımcı oluyordu.

Gözlerim hemen açıldı ve küvetin içinde dik oturdum. Banyoda benden başka kimse yoktu, bir kez daha suya gömülürken yutkundum.

Willlooooowwwwwww.

Tekrar doğruldum, küvetin kenarına tutunduğumda su çalkalanıyordu. Dallar dışarıdaki pencereye sürtünerek beni ürküttüğünde dönüp oraya baktım. Ben kıpırdamadan dururken banyo sessizliğe gömüldü.

Willlooowwwwww.

Yutkundum ve annemin tılsımını tutmak için elimi kaldırdım. Ses devam etti; yavaş, uzun bir mırıltıydı. Kelimeler zar zor seçiliyordu. Tıslama gibiydi içime batarken yavaşça sürünen bir şeydi. Ayak parmaklarımdan başlıyor, bir sevgilinin okşaması gibi içimi ürpertiyordu.

Serbest elimle suya uzandım. Bacaklarımda bir şey hissettiğimde panikledim ve dokunuşun kaynağını bulmaya çalıştım.

Ancak yalnızdım, bedenim ve yüzeydeki kabarcıklar dışında küvet boştu.

Bana gel, cadıımm.

Sesin gücü karnıma çarptığında, gözlerimi kapatıp küvete yaslandım. Ses üzerime doğru süründü, gözlerimin açılmasına izin verseydim bir canavarın yüzüyle karşılaşacağıma yemin edebilirdim.

Diğer elimle tılsımımı tuttum. Kendimi beni etkileme büyüsünden koruyan kristale odakladım. Bu beni çağırmaya çalışan yaratığın sesinden koruyordu.

"Bu gerçek değil," dedim, tılsımı sıkıca kavrarken kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Ses kesilince, etraf sessizleşti. Birkaç dakika geri dönmesini, kafamın içine yeniden yerleşmesini bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Tek gözümü yavaşça açtıktan sonra dikkatle dışarı baktım. Banyo boştu ve diğer gözümü açtığımda rahatlayarak derin bir nefes aldım. Banyodaki hareketsizliğin içinde oturup her şeyi hayal edip etmediğimi merak ettim. Yorgunluğum bambaşka bir boyuta mı ulaşmıştı yoksa sorun sadece bu okulda mıydı?

Ya da Hollow's Grove'un hayaletleri beni mezara götürmeye mi gelmişti?

Yutkundum, sabunu ellerime alıp köpürtmeye başladım. Sıcak suya rağmen tüylerimi diken diken eden ürpertiyi yatıştırmak adına, sabunun içindeki lavantayı ısıtmak için Latince bir şeyler fısıldadım.

O esnada banyonun kapısı pat diye açıldı ve ben çığlık atarken Gray'in telaşlı yüzü görüş alanıma girdi. Bedenimi suyun içine bırakarak sadece başımı yüzeyde tuttum.

"Senin derdin ne!"

"Yaralandın mı?" diye sordu. Rahatlayarak iç çekişi parmaklarımın seğirmesine sebep oldu.

"Sadece sabahtan beri ağrım var," dedim kaşlarımı çatarak. Gecenin bu saatinde onu odama telaşla getiren şeyin ne olduğunu düşünmek istemiyordum. "Sorun ne?"

"Çık dışarı," dedi küvetin yanındaki askıdan havluyu alırken. Havluyu lavabonun üzerine bıraktı, ben yeterince hızlı hareket etmeyince küvete uzanıp beni kollarımın altından yakaladı.

"Gray!" İtiraz ettim. Beni yere, ayaklarımın üzerine bıraktığında, ellerini vurarak uzaklaştırdım. Duraksadı, vücuduma baktı ve daha önce görmediği her şeyi içine çekti. Bedenimi parçalar halinde görmüştü, özellikle de en önemli yerleri. Bakışları vücudumda gezinirken sinmeyi ya da saklanmayı reddettim.

"Siktir," diye homurdandıktan sonra başını salladı ve saçımı kurulamam için bir havluya daha uzandı.

Saçlarımı salladım ve kurutmaya çalıştım. Ertesi gün, bu kadar sert bir muameleye maruz kaldıkları için muhtemelen oluşacak dağınıklığı düşününce suratım asıldı.

Havluyu aceleyle omuzlarımda gezdirdi. Ben onunla çıplak olduğum gerçeğine odaklanmamaya çalışırken havluyu vücudumun geri kalanından aşağı doğru sürükledi.

Çıplaktım ve biz herhangi bir şey yapm...

Yutkundum. "Neler oluyor?"

"Başka bir cinayet daha işlendi," diye yanıtladı Gray. Havlu tenimde duraksarken bakışlarını yüzüme dikti. Duyduğum sesi düşündükçe kalbim zonkluyor, göğsümde çılgınca atıyordu.

Beni çağıran ses.

"Gray," diye fısıldadım ve arkasını dönerken kolunu yakaladım. Dudaklarım sessizce aralandı, kelimeler boğazımda

düğümlendi. Ona sesten bahsetme riskini göze alamazdım. Sesin, kan bağımla bir ilgisi olabilir miydi?

Ben başka bir şey söylemeyince çekildi ve yatak odamın kapısına yöneldi. Havluyu vücuduma sardım, benim için hazırladığı pijama şortu ve tişörtü alarak onu takip ettim.

"Görmen gereken bir şey var," diye açıkladı, elimi tutup beni odamın dışındaki koridorlara yönlendirdi.

Onun arkasından giderken içimde yükselen korkuyu bastırmaya çalıştım. Koridorda dolanan öğrenciler bana şöyle bir bakıp geçtikten sonra Gray'in onlara attığı bakışla bizden uzaklaşıyorlardı. Merdivenlerden aceleyle inmeye başladık. Yüzüstü düşme riskine girmeden cesaret edebildiğim kadar hızlı iniyordum.

Gray beni kapıya doğru yönlendirirken ıslak saçlarım yüzümün kenarına yapışmış, beni iliklerime kadar ürpertmişti. Cesedin etrafını saran kalabalık, Gray'le günün erken saatlerinde dövüştüğümüz ve antrenman seansının sonunda ikimizin de kanının döküldüğü yerde toplanmıştı.

Yerdeki erkek cadıyı tanıyamadım ama onu her kim öldürdüyse hedefi boğazı olmuştu. Kan çimenleri kaplamıştı. Bitkiler kanı içmemişti çünkü kan isteyerek verilmemişti. Kalabalık dağılıp arkalarındaki okulun taş duvarını ortaya çıkarınca yutkundum.

Kan, taşı kaplamış ve yarıklara sıkışmıştı. Yüzeyin daha pürüzsüz kısımlarından aşağı damlıyordu.

İki.

Yutkundum, dehşetim artarken kelimelere baktım. Gray buna tanık olmamı istemiş, kanla yazılmış mesajı görebilmem için beni buraya sürüklemişti.

"Kurbanlarını mı sayıyorlar?" diye sorup panik duygusunu mantıklı bir şekilde bastırdım.

Normal bir insanın cevaplara ihtiyacı olurdu. Bu bir varsayım olsa da yine de doğru olabilirdi. Durumun böyle olduğunu umarak yutkundum. Bakışlarım cesetten uzaklaştı. Cesedi değil, beni inceleyen kalabalığın gözleri üzerimde geziniyordu. Sanki cadının boğazını kesen benmişim gibi ellerime baktım.

Susannah yanıma gelip, "Charlotte Hecate parçalanmadan ve o parçalar dağılmadan önce iki farklı soydan gelen kızın kehanetini söylemişti," dedi. Gözlerimin içine baktı. Bakışlarındaki kapsamlı analizini hissedebiliyordum.

Nefesim ciğerlerimde tıkandı. Kendimi onun bakışlarına karşılık vermeye zorlayarak nefessiz kaldım. Beni derin bir uykuya yatırmaya çalıştığından beri Üst Meclis'in yakınına yaklaşmıyordum. Aramızda geçen son etkileşimin, bu konuşmayla ilgili sinirlerimi yatıştıracağını umuyordum.

Bana evimi hiç aratmıyordu.

"Ne tür bir kehanet?" diye sordum.

Bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Kaderimde yazılı olan ve yapmam gereken şeyin en ufak kısmını bile anlamakta zorluk çekiyordum. Babamın söylediği tek şey kemiklere ihtiyacım olduğu ve onların soyumuza geri dönmesi gerektiğiydi.

Onları bulduktan sonra ne olacağı ise tam bir muammaydı. Büyümün diğer yarısıyla bağlantı kurduğumda açıklığa kavuşacağını umduğum bir gizemdi.

"Kehanetin bugünkü olayla ilgisi olduğunu pek sanmıyorum. Üst Meclis, bunun gerçekleşmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı," dedi Gray alayla. Benimse kanım donmuştu.

"Bunda senin de bir rolün olduğunu düşünmeliyim," diye tersledi Susannah ve en sonunda dikkatini benden uzaklaştırdı.

İç çektim. Biraz olsun rahatlayarak Gray'in, odağı üzerimden çekmesine izin verdim.

"Elbette. Senin adına seçim yapmaktan kaçınan her erkek cadının peşine düştüm, Üst Meclis." Sanki erkek cadıları öldürme konusu, onun için pek bir şey ifade etmiyormuş gibi tırnaklarıyla oynadı.

Yutkundum.

Hepsini değil.

Ellerimi yüzümde gezdirerek bu konuşmaya dahil olmamaya çalıştım. Yine de görmezden gelemeyeceğim bir şey vardı.

Hayatım boyunca mahrum bırakıldığım bilgiyi öğrenme fırsatı. "Ne tür bir kehanet?"

Susannah ellerini önünde kavuşturarak, "Charlotte, iki soy arasında doğacak ve zamanla kaybolmuş olanı geri getirecek bir cadıdan söz etmişti," dedi.

"Bu ne anlama geliyor ki?" bakışlarımı Gray'e çevirdim.

Omuz silkti. "Birçok şey zamanla kayboldu. O yüzden bu herhangi bir şey olabilir. Charlotte... hayatının sonlarına doğru sıkıntılı zamanlar geçirdi. Olayların gidişatı onu sık sık derin bir huzursuzluğa sürüklüyordu," diye cevap verdi ve Üst Meclis'in dikkatli bakışlarına rağmen koluma girdi. Beni uzaklaştırıp okula doğru götürürken, Susannah bu samimi dokunuşa şaşırmış gibi görünmüyordu.

Altı kapıdan birinden içeri girdik, dünya ekseninden kaymış gibi hissederken ayaklarım bir şekilde yürümeye devam ediyordu.

"Willow, bekle!" Della arkamızdan seslendi. Gray beni odama götürürken bize yetişerek yanımızda yürüdü. Önümüzü kestiğinde yutkundu, Gray'e baktı ve devam etmeden önce düşünüyormuş gibi duraksadı. "Duydun mu?"

"Neyi duydum mu?" Ellerimi sıktım.

Gray'in bakışları kolumun onunkine dolandığı yere kaydı. Vücudumdaki gerginliği incelediği gözümden kaçmamıştı. Kendi çıkarları için fazla gözlemciydi. Eğer kemikleri bulmak için ona ihtiyaç duymasaydım, ortadan kaybolması çok daha iyi olurdu.

Bunu düşünmek bile kalbimi kabul etmeyi reddettiğim bir şekilde acıtıyordu. O benim düşmanımdı ve kemikleri bulduğumda ruhunu ait olduğu yere, cehenneme geri gönderecektim.

Olması gereken buydu.

Yutkunarak Gray'e bakarken, "Bir şeyin sana seslendiğini duydum," dedi. "Sanırım sıradakinin sen olmasını istiyor."

Tırnaklarımı Gray'in tenine geçirerek kendimi gülümsemeye zorladım. "Ben de gaipten sesler duyduğumu sanmıştım," dedim. Başka çarem kalmadığı için itiraf etmiştim. İnkâr etmek tuhaf kaçacak, çağrıyı duyan tek kişinin ben olmadığım düşünüldüğünde şüphelerini artıracaktı. "Etkileme büyüsü gibi hissettim."

Gray gerildi, göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Della, başını sallayıp Gray'e bakarken kendi tılsımını tutuyordu. "Öyleydi. Onu takip ettim. Endişelendim..." Yutkunup başını öne eğdi. "Ölen erkek cadıyı buldum. Fakat onu öldüren her kimse, ben oraya vardığımda gitmişti."

"Bu sesi başka kim duydu?" Gray bana dikkatle bakan küçük gruba dönerek sordu. Olacaklardan korkarak yutkundum.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Della ama diğerlerinin o şeyin benim adımı söylediğini duyduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bana bakışları... Toprakta yatanın, benim cesedim olması gerektiğini biliyorlardı.

İyi tarafından bakmaya çalışarak, "En azından artık katilin ben olduğumu düşünmeyecekler," dedim.

"Her ihtimale karşı bundan kimseye bahsetmeyin, Bayan Tethys," dedi Gray, bakışlarını dikkatle onun üzerine dikmişti. "Kime güvenebileceğimizi öğrenene kadar bunu kendimize saklamalıyız."

"Birinden mi şüpheleniyorsunuz?"

Gray başını salladı. "Aracılar benim bilgim olmadan hiçbir şey yapmaz. Bu gece her birinin nerede olduğunu doğrulayabilirim."

Della, "O halde onlardan biri değildi. Ama başka kim etkileme büyüsü kullanabilir ki?" diye sordu.

"Kehanet iki soyun tek kızından bahsediyordu. Bu soylardan biri Hecate soyuysa... o cadı imkânsızı başarır ve Charlotte'ın kemiklerini bulursa etkileme büyüsünü kullanabilir," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Bu mümkün değildi. Çünkü cadının yatağından çıkmasına sebep olan kişi, kesinlikle ben değildim.

Tek kelime bile etmedim.

29

WILLOW

Gece yarısı olmasına rağmen bir türlü uyuyamadığım için koridorlarda geziniyordum. Terk edilmiş koridorlarda yürümenin benim için güvenli olmadığını şüphesiz çok iyi biliyordum ama elimi okulun taş duvarlarında gezdirirken bunu umursamadım.

Koridorların boş olmasında huzur verici bir şey vardı, halamın yıllar önce aynı yolu izlediğini düşünmek rahatlatıcı ve sakinleştiriciydi.

Onunla ilgili gördüğüm rüya gerçek miydi? Bir şekilde, rüyamda gezindiğim o an, tam olarak ölüm anı mıydı?

Hecate soyu, diğer soyların tercih ettiği elementlerin somut büyülerinden çok daha zor olan kehanet ve metafiziksel büyülerle tanınırdı. Kozmik cadılar, kehanete daha da yoğun bir şekilde odaklanmışlardı. Ama gelecekle ilgili hikâyelerini anlatmaları için yıldızları kanalize etme yöntemleri, Hecate'nin atalarımızın hayaletlerinden gelen fısıltıları duyma yönteminden çok farklıydı.

Bu, Charlotte'ın bizzat kendi kemiklerinden geliyordu.

Yine de henüz o kemiklere sahip değildim. Charlotte'la uzaktan gelen bir kan bağına sahip olmamızın dışında başka bir bağımız yoktu, tıpkı Üst Meclis üyesiyle olduğu gibi. Ancak Susannah'yla olan bağlantım, benim için büyük bir utançken her şeyi başlatan cesur cadıyla olan bağlantım, gurur kaynağımdı.

Gece ormanda yürüdüğü sıradaki görüntüsü içimi ani bir telaşla doldurdu. Koyu kızıl saçları rüzgârda savrulurken pelerini ayaklarının dibinde dalgalanıyordu. Hayal ettiğimden daha gençti. Önünde, biraz uzağında karanlık bir şey parıldıyordu. Ağaçların kenarında onu bekleyen bir adam figürü vardı ve adamdan yayılan büyü karanlıktı.

Ölüm ve çürümeyle lekelenmiş genç cadıya elini uzattı.

Döndüğünde anlık bir şokla gözleri benimkilerle buluştu. Bu, Loralei bana bakıp konuştuğunda hissettiğim duygunun aynısıydı. Charlotte tek kelime etmedi. Ancak sonsuz bir karanlığın kucağına doğru atılmadan önce sadece bir kez kısaca başını salladı. Karanlık ışığı boğuyor, etrafımdaki koridorları ve diğer her şeyi aynı anda sular altında bırakıyordu. Koridorları kaplayan aplikler titreyerek sönerken içlerindeki ampuller patladı. Taş zemine çarpan camın sesi, beni bu illüzyondan kurtardı.

Nefes nefese kalmıştım, sanki bedenime daha yeni dönmüş gibi hissediyordum. Vücudum, doğduğumdan beri ruhumu barındırmış olan bir yuvadan çok garip ve yabancı hissettiriyordu.

Bir an için havada asılı kalmıştım. Beni bu düzleme bağlayan et ve kemikten ayrılmış, sürüklenmiştim. Özgürdüm.

Birtakım figürler koridorun sonundaki köşeden adım atarak çıktılar. Bir an için görümdeki şeytanın beni gördüğüne dair bir hisse kapıldım. Charlotte'ın ardından beni takip etmiş ve beni almaya, işaretlediği şeye sahip çıkmaya gelmişti. Arkama uzandım ve odamdan çıkmadan önce üstüme geçirdiğim tişörtün üzerinden omzumdaki izlere hafifçe dokundum.

Gray'e güvenmiyordum fakat bu bilgiye sadece onun sahip olması, benim için çok daha iyiydi. Omzumdaki şeytan gözünü başka kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Adamlardan biri öne çıkarak, "Madizza?" diye sordu.

Dersler sırasında zamanımın çoğunu birlikte geçirdiğim mirasçılardan değildi. Ona eşlik eden iki kız ve iki oğlana hızlı bir bakış attım, hiçbirini tanımıyordum. Konuşan kişi bana ters ters baktı. Çıkacak olan tartışma için kendimi hazırladım.

Diğer çocuklardan biri fısıldadı, sesi alçak, kısık ve alaycıydı. "Merhabaaa, Willoowwww."

"Evet benim," diye karşılık verdim. Tedirginliğim artarken bile kendimi gülümsemeye zorluyordum. Hareket ederek koridora yayılmaya başladılar ve etrafımı sardılar. Omurgamda bir ürperti belirdi.

Kızlardan biri, "Bir sonraki kurbanını mı arıyorsun?" diye sordu.

Bakışlarımı ona çevirdim, dudaklarımı büzerken kaşlarım çattım.

"Katil o değil, Demi. Ölmesi gereken kişi oydu. Shawn değil," dedi ilk cadı.

"Belki de sadece izini kaybettirmeye çalışıyordur," diye yanıtladı Demi, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bunu yapan ben değilim. Bir Madizza olmam, ona karşı güvende olduğum anlamına gelmiyor. Ben de on üç kişiden biriyim," diye cevap verdim ve çoktan ölmüş olan iki öğrencinin cesetlerini düşündüm. Cinayetleri durdurmak için bir şeyler yapabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Belki de ilerlememin en iyi yolu, kemikleri bulmaya yeniden odaklanmaktı.

Yapmam gereken şeyi ertelemeyi bırakmalıydım. Okul müdürünü kışkırtmayı bırakıp yumuşak başlı biri haline bürünmeliydim.

Ne olmamı istiyorsa o olacaktım.

"Bu işle hiçbir alakan olmadığına inanmamızı mı bekliyorsun? Kanın bahçeyi canlandırdı ve ilk ceset birkaç gün içinde orada bulundu. Bugün, dışarıda yere kanını akıttın ve şimdi Bash de öldü; cesedini orada öylece bıraktınız mı? Burada yanlış giden her şeyin merkezinde sen varsın," dedi ve yanağıma tokat atarken sesi yükseldi.

Darbenin şiddetiyle yüzüm yana doğru savruldu, dudağımın kenarından akan kana dokunmak için elimi kaldırdım.

"Seninle dövüşmeyeceğim," dedim başımı iki yana sallarken. Bu sırada, arkadaşlarından biri ellerini kaldırıp onu savunmaya hazırlanıyordu.

"Nesin sen? Korkuyor musun?" diye sordu diğer kız.

"Evet," deyip sakin bir nefes aldım. "Ama senden değil."

Arkadaşı ileri atıldı, yumruğunu karnıma geçirdi ve nefesimi kesti. "O zaman dövüş bizimle, sürtük."

"Cadı demek istedin galiba," diye karşı çıktım, ellerimi iki yanımda sabit tutmaya zorluyordum.

Büyüm içimde yükselmeye çalışırken boynumu yana çevirip nefes aldım, onu göğsümde kilitli tuttum ve öfkemle okulun taşlarını çatlatmasına izin vermeyi reddettim.

"Bizi öldüren şeyden korkuyorum. Bu yüzden sizinle dövüşmeyeceğim."

Karnıma bir yumruk, ardından burnuma bir yumruk daha indi. Yüzüm çatırdarken kan fışkırarak dudaklarımdan aşağı damladı. Başım acıyla zonkladı ama çok daha gaddar ellerden çektiklerimin yanında bu hiçbir şeydi.

"Onun yerine bizi öldüreceğin için mi?" diye dalga geçti çocuk.

"Çünkü ne kadar korktuğunuzu biliyorum." Sesim normalden daha derin geliyordu. Konuşurken kanım dişlerimi

...diyor, metalik tat ağzımı dolduruyordu. "Ve korkunun bize ...ler yaptırabileceğini anlıyorum."

Biri belime yumruk attı, keskin bir acı gövdemi yırtarken ...lerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Bir ayak kaburgalarıma ...kadar hızlı çarptı ki yere yığılırken nefes nefese kaldım.

Daha kötüleri olmuştu. *Daha kötülerini de atlatmıştın* diye kendime bir hatırlatmada bulundum. Gözlerimi kapatıp yan tarafıma kıvrıldım ve hayati organlarımı mümkün olduğunca korumak için cenin pozisyonunu aldım.

Adamlardan biri uzanıp beni saçlarımdan yakaladı.

"Ne yaptığını öğrenmeden önce gitmelisin," dedim, bana ters ters bakarken öfkemi bastırmaya çalışıyordum.

"Aracı-sever sürtük," diye hırladı. "Ona çok sadıksın ve o da seni köpek yavrusu gibi takip ediyor, değil mi? Ama Hasat sırasında neredeydi, Willow?"

"Bitirdin mi?" Kelimeler dudaklarımdan ilgilenmiyormuşum gibi dökülse de bu hatırlatma kalbime saplanmış bir bıçaktan farksızdı. Açmayı başardıkları fiziksel yaraların hepsinden daha çok acıtıyor, ihtiyacım olan hatırlatmayı yapıyordu.

Gray bedenime sahip olabilirdi ve olacaktı da. Ama asla kalbime sahip olamayacaktı.

Çünkü karşılığında bana verecek bir kalbi yoktu.

"Evet, işimiz bitti," dedi. Saçımı tutarak başımı yerden kaldırıp tekrar taşa çarptı ve bir an için görüşümün dalgalanmasına neden oldu.

Sonra her şey karardı.

Vücudum kendini yukarı çekmek için mücadele ederken basamakları teker teker sürünerek çıktım. Ayağa tam olarak kalkamadım, yan taraftaki korkulukları kullanarak kendime

yardım ederken nihayet tepeye ulaşmıştım. Gray'in odası, topraktan daha yakındı. Ertesi gün onları avlayıp hepsini öldürdüğünde bu seçimimden pişman olacağımı biliyordum.

Neden zahmet etsin ki? Zihnimin arkasındaki o geveze sesin çenesini kapatması, benim işime karışmaması gerekiyordu.

Korkulukları bıraktım ve kapısının önünde yere yığıldım. Acımı henüz hissetmediğini, içimdeki kanın onu olanlardan haberdar etmeye yetmediğini anlayınca şok oldum. Belki de işi bitireceklerini ve anlaşmamız yüzünden sorumlu tutulmayacağını ummuştu. Kafamda dans ederek onu suçlayan bu düşünceye rağmen kendimi odasına doğru çektim, uzaktan bile olsa güvende hissettiğim tek yeri aradım.

Bunu düşünmek istemiyordum.

Kendimi odanın kapısına doğru ittim, kapıya yaslandım ve bir kolumu kaldırarak kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çaldım. Uyku görüş alanımın kenarında titreşiyor, beklerken beni içine çekmeye çalışıyordu.

"Willow," dedi ama sesi kapının arkasından değil arkamdan geliyordu. Üst katlara doğru kıvrılan merdivenlerden inerken ayak sesleri hızlıydı. "Her yerde seni arıyordum."

Önümde diz çöküp parmaklarını burnuma dokundurdu ve yüzünü buruşturdu. Gözlerim kapandı, karanlık beni yeniden yutmaya çalışıyordu. Derin iç çekişi yarı hırlama şeklindeydi, koridorlarda yankılanırken tıpkı bir gürlemeyi andırıyordu. "Cehennem aşkına," diye mırıldandı ve uzanıp beni kollarının arasına aldı.

"Gidecek başka yerim yoktu," diye fısıldadım. Kapıyı açmasına yetecek kadar ayağa kalkmamı sağlarken göğsüne yaslandım. Beni sürüyerek içeri soktu ve kaldırmadan önce kapıyı arkasından kapattı. "Sanırım buraya daha önce de gelmiştik."

Beni yatağına götürüp üzerine yatırdığında, yüzümde beliren gülümsemede espriden eser yoktu.

Cevap vermedi. Bileğini ağzına götürüp ısırırken bulanık bir dairenin içinde yüzüyor gibi görünüyordu. "İç," diyerek kanını bana sundu. Tereddüt etsem de gözlerini devirdiğini görebilecek kadar bilincim yerindeydi. "Sanırım benden kurtulmak için çok geç olduğunu kabul etmenin zamanı geldi, aşkım."

Dudaklarımı araladım, bileğini ağzıma sıkıca bastırmasıyla birlikte midemin bulandığını hissedebiliyordum. Yer değiştirerek bileğini bana yaklaştırdı ve kanının içeri akmasına izin verdi. Burnum bir çıtırtıyla kayarak iyileşirken çığlık attım.

"Kim?" diye sordu, ben kanını içerken gözleri üzerimdeydi.

Pus kalkmaya başladı ve o çelik gibi gözlerin ardında kaynayan öfkenin farkına vardım. Kanını daha fazla içtim, başka bir şeye dönüşürken inledim. Bileğini geri çekerek beni daha fazlasını almaktan mahrum bıraktı. Ta ki artık hangi kanın onun hangisinin benim olduğunu ayırt edemeyene kadar.

"Önemli değil," dedim başımı sallayarak. Siyah gömleğinin önüne uzanıp yakalayarak onu kendime doğru çektim. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp kendi kanıyla benimkinin karışımını tatmasına izin verdim. İnledi ve başını iki yana sallayarak geri çekildi.

"Benim için önemli. Bunu kim yaptı? Susannah mı?" Doğrulmama yardım etti ve beni yataktan çıkarıp banyoya götürürken gömleğimi başımın üzerinden çıkardı.

Kıkırdadım, kanını içtikten sonra uzuvlarımın hafiflediğini hissedebiliyordum. Burnuna dokunmak için bir parmağımla uzanıp alaycı bir şekilde dürttüm.

"Beni becerecek misiniz, Müdür Thorne?"

"Lanet olsun Willow," diye homurdanarak şortumu kalçalarımdan aşağı çekti. Şortum olmadan çırılçıplaktım, bir gecede

ikinci kez onun karşısında çırılçıplak kalmıştım. "Az önce biri seni öldürmeye çalıştı."

Ona doğru eğilerek, "İstedikleri bu olsaydı, çoktan ölmüş olurdum," dedim. Çıplak göğüslerimi gömleğine doğru bastırdım, yumuşak kumaş meme uçlarımın dikleşmesine sebep olmuştu. Sanki bunu hissetmiş gibi hırladı, azı dişleri ortaya çıkmıştı. "Beni iki kez çıplak bıraktın ve nasıl olduysa hâlâ becerilmedim."

"Becerilmedin mi?" diye sordu, duşa uzanıp suyu açarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Beni duş kabinine doğru çevirdi ve başlığın altına girene kadar ileriye doğru itti.

Yüzümü yıkamasına izin verdiğimde, su pembeleşti ve düşünmek istemediğim bir renkle kanalizasyona aktı. "Hımm," diye mırıldandım, o beni izlerken ellerimi vücudumda gezdiriyordum. Gözleri ellerimi takip etti, duş jelini köpürtüp göğüslerime sürerken gülümsedim.

"Temizlen," dedi alçak bir sesle. "Ben dönene kadar burada güvende olacaksın."

"Nereye gidiyorsun?" Memnuniyetsizliğimin ne kadar içten olduğunu düşünmemeye çalıştım. Görmezden gelinme fikrinden, nadiren bir şey istediğim halde arzuladığım ilginin bana verilmemesinden nefret ediyordum.

İstememek daha kolaydı ama ben *onu* istiyordum.

"Şirret bir kadınla savaşa girmiş gibi görünen birini aramaya," dedi ve banyo kapısına döndü.

Arkasından seslendim. "Bulamayacaksın."

Olduğu yerde donakaldı ve arkasını dönüp bana ters ters baktı. "Neden bulamayayım ki? Sanırım oldukça becerikli olduğumu görmüş olacaksın, ayrıca bu okulun bilmediğim bir köşesi yok."

Duraksadım, cevap vermeden önce şampuanı saçlarıma sürdüm. "Onları bulamayacaksın çünkü karşılık vermedim."

"Onları mı? Birden fazla kişi seni *öldüresiye dövdü* ve sen de karşılık vermedin mi?" diye sordu. Vücudundaki ani hareketsizlik, kan sarhoşluğumun kalıntılarını kovmaya yetmişti.

"Her kavga savaşmaya değmez," diye fısıldadım. Suyun altında dururken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyordum.

"Öldürülebilirdin," dediğinde yüzü farkındalıkla buruşmuştu.

Arkamı döndüm, en karanlık yanımı açıkça göstermeye hazırlanırken fayanslarla kaplı duşa baktım. Bu hesaplanmış bir seçimdi, bir stratejiydi. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Yine de bu, söylediklerimi daha az doğru kılmıyordu.

"Peki ya ölseydim? Ne fark ederdi ki?" Gözlerimi yavaşça açtım. Gözlerinde fırtınalar kopuyordu, ona dudaklarımı bükerek karşılık verirken aramızda bir sessizlik oluştu. "Bunu umursayacak tek kişi-"

Gray aramızdaki mesafeyi kapatarak duşa girdi ve beni duvara yasladı. Akan su siyah saçlarını tenine yapıştırırken gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Ben. Umursardım."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Sözlerindeki inanç fazla ikna ediciydi, neredeyse beni inandırmaya yetecekti. Keşke mümkün olsaydı.

"Gray," diye mırıldandım. Çenemi kavrayıp bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğinde, başımı iki yana salladım.

Parmakları boynumun kenarını sıyırdı, eliyle çenemi kavrayana kadar yukarı kaydı. "Savaşırsın. Hem de her gün, her an. Çünkü sen busun," diye fısıldayıp alnını benimkine yasladı.

"Savaşmaktan yorulduğumda ne olacak?" Gözyaşlarım beni akmakla tehdit ediyordu. O fark etmeden önce suyun onları yıkayıp götürmesini diledim.

"O zaman bunu senin için yapmama izin verirsin."

30

WILLOW

Gray beni yatağa yatırdı. Önceliği bana tanıdığı için kıyafetlerinden yere su damlıyordu. Battaniyenin altına girmeme yardım etti ve arkasını dönüp banyoya doğru ilerlerken çarşaflarının içinde çıplak olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Battaniyeyi göğsüme bastırırken tavana baktım. Kendimi son zamanlarda izin verdiğimden daha çıplak hissediyordum. Önceden Ash vardı, küçük kardeşimin masum sevgisi beni motive ediyordu.

Bir bakıma hâlâ öyle hissediyordum. Yaptığım şeyin sonunda, ona daha iyi bir yaşam sağlayacağım gerçeğiyle motive oluyordum. Ama içimdeki o batma hissinden kurtulamıyordum; bana, Meclis'teki nefret ettiğim insanlardan gerçekten daha iyi olup olmadığımı sorgulatıyordu.

Gray pisliğin tekiydi. Sinir bozucuydu ve en kötü halimi ortaya çıkarıyordu.

Fakat aynı zamanda, incindiğimde gittiğim ilk kişiydi ve ben bile bunun aramızdaki pazarlık yüzünden olduğuna kendimi ikna edemiyordum.

Yastığın üzerine yayılan saçlarım nemliydi, altımdaki çarşaf yumuşacıktı. Babamın ben daha doğmadan yaptığı plana göre kemikleri bulduğumda cehenneme geri göndereceğim, düşmanım olması gereken ve bir daha asla görmeyeceğim adamın yatağında yatıyordum.

Battaniyeleri geriye atıp bacaklarımı kenardan sarkıttığımda burun deliklerim genişledi. Aceleyle şifonyerine gittim, gömleklerinden birini kaptım ve üstüme geçirdim. Gömlek kalçalarımdan sarkarken üzerimde bıraktığı his, takdir etmekten kendimi alamadığım bir şekilde boğucuydu.

Yatak odasının kapısının kolunu kavrayıp tokmağı çevirdim ve kaçmak için telaşla açtım. Nefes alamıyordum, hissettiğim tüm o çelişkili duygular beni göğsümden vurarak boğuyordu.

Kalbim sıkışıyor, nefesim kesiliyordu. Kapı elimden kurtulup çarparak kapandı. Beni kaçmaya çalışırken yakalayan adamla yüzleşmek için döndüm. Giysilerini çıkarmıştı, güçlü kaslarının belirgin çizgileri, saçlarını kurulamak için kullandığı havluyu yere bırakırken gerilip gevşedi. Beline başka bir havlu bağlamıştı, sırtımı arkamdaki kapıya yaslarken yutkundum.

"Bir yere mi gidiyorsun, aşkım?" diye sordu. Bana yavaş ve ölçülü adımlarla yaklaşıyordu. Bakışlarındaki vahşiliğe rağmen uzattığı elini yanına indirdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum, gözlerim farkındalıkla büyümüştü. Odada hâlâ yalnızdık, kapıyı kapatmak için daha önce gördüğüm cadılardan hiçbir iz yoktu.

Yavaşça gülümsedi, dişleri ağzının kenarında parlıyordu. "Üst Meclis'in artık cadılarla çift bağı kuramayacağımıza karar vermesinin nedenlerinden biri, yarattığı bağımlılık ve türlerimiz arasında teşvik ettiği gizli ilişkilerdi," dedi, Iban'ın bana daha önce söylediği sözleri tekrarlamıştı. "Ama tek sebep bu değildi."

"Başka hangi sebeple çift bağlarını sona erdirdiler?" Sonunda bana ulaştığında yutkundum.

Islak bir tutam saçı yüzümden geriye doğru itip dikkatle bana baktı. "Çünkü bir Aracı, aynı cadıdan tekrar tekrar beslenirse ve damarlarında akan kan sadece o cadıya aitse kanıyla birlikte büyüsünü de alırız. Cadının sahip olduğu büyü kadar olmasa da küçük numaralar için yeterli olur."

"Ama Hasat sırasında..." İç çektim, kaşlarım şaşkınlıktan çatılmıştı. O zaman başka birinden beslenmişti, başka bir Aracı ise akşam yemeği için benim kanımı almıştı.

"Benden başka birinin sana dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sorup elini enseme kaydırırken gülümsedi. Parmaklarını ağaç dövmesinin üzerinde gezdirdi, dokunuşu benden beslenen adama o kadar benziyordu ki o an her şeyin farkına vardım.

"Seni pislik!" Ellerimi göğsüne koyup onu geriye doğru iterek çığlık attım.

Kahkahasının soğuk kötülüğü odayı doldurdu, benden uzaklaşıp çenemi iki parmağının arasına aldığında kollarımdaki tüyler ürperdi. "Dikkatli ol, aşkım. Senden beslenen Aracı'nın, ben olmamı istediğini itiraf etmeye çok yakınsın."

"Siktir git," diye homurdanarak kapıya doğru sendeledim. Panikliyordum, ona karşı hissettiklerimle mücadele ediyordum ve o, tüm bu süre boyunca benimle oyun oynuyordu.

"Hasat'a o kadar odaklanmıştın ki esas endişe duyman gereken şeyi düşünmek için durmadın bile değil mi?" diye sordu, eğilip ağzını benimkine değdirdi. Sırıttığında dişi dudağıma değdi, çelik gibi gözleriyle bana bakıyordu. "Büyünün içimden aktığını hissedebiliyorum, dokunamadığın şeyin en zayıf fısıltısını bile."

Donup kaldım, dehşet içinde ona bakarken bedenim hareketsizleşti. Elini boğazımın ön kısmına sararak beni kapıya doğru itti, bedenimi sabitlediğinde yutkundum. Tutuşuna karşı mücadele ediyordum. Beni pençeleyen dehşetle çılgına dönerken tırnaklarımla kollarını tırmaladım.

"Gray, lütfen..."

Elini uzatıp yüzümdeki dehşet dolu gözyaşını sildi ve ona karşı koyuşumu görmezden geldi.

"Senin ne olduğunu çok uzun zamandır biliyorum, Küçük Cadı."

51

WILLOW

Nefes alamıyordum. Boğazımı sıkmamasına rağmen hava ciğerlerime ulaşamıyordu. Panik içinde büyümü kullanarak pencerelerin dışındaki ağaçlara uzandım.

"Hayır," dedi Gray. Bakışlarımı üzerinde tutmaya zorlarken bu basit emri içimde bir sarsıntı yaratmıştı. Etkileme büyüsü içime yayıldı, büyü akışını daha başlamadan durdurdu.

Tırnaklarımı derisine batırıp, "Öldür beni de bitsin o zaman," diye hırladım. Kanı tırnaklarımın altından akarak parmak uçlarımı boyadı. Bana dişlerini gösterirken başını yana eğdi ama bu hareketin arkasında hiçbir güç yoktu.

Onu daha iyi tanımasaydım, kanını akıtmamdan hoşlandığını bile düşünebilirdim.

"Ölmeni isteseydim, çoktan ölmüş olurdun," diye karşılık verdi, burnunu benimkine sürtmek için öne doğru eğilmişti. Beni kapıya sabitlerken fazla şefkatliydi, daha başlamadan kaybettiğimi fark ettiğim andaki o korkunç uyuşukluğu geride bırakıyordu.

Kemikleri bulmak için artık hiç şansım olmayacaktı.

Bacağımı kaldırdım ve öfkeyle topuğumu onun çıplak ayağına geçirdim.

"Bu acıttı," diye homurdandı, duruşunu yeniden ayarlarken bana ters ters bakıyordu. Bu bakışa aynı şekilde karşılık vererek yüzüne tükürdüm.

Tükürüğüm yanağına sıçradı, aniden hareketsizleşirken bakışları dondu. Boştaki eliyle uzandı, kaçmak için aceleyle giydiğim gömleği tuttu ve yanağını temizlemek için kullandı.

Bir anda kendimi kapıya bastırılırken buldum.

Sonraki an sırtüstü uzanıyordum.

Yatağın çarşafları sırtıma değiyordu. Gray'in bizi hareket ettirme hızı midemi bulandırmıştı. Bulanıklıktan başka bir şey yoktu. Eli boğazımdaydı, beni yatağa fırlatmadan önce bedenimi olduğu yerden kaldırmıştı.

"Bu yaptığın çok kabaydı," diye homurdandı. Ben ona tekme atarken bacaklarımı ayırıyordu. Kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirirken havlusu hâlâ aramızda olduğu için kutsal olan her şeye şükrettim.

"Eğer beni öldürmeyeceksen, o zaman üzerimden siktir git," diye bağırdım, altında debeleniyordum. "Bana yalan söyledin!"

"Sahtekârlığım hakkında yargıda bulunacak durumda olduğunu sanmıyorum. Kemikleri bulduktan sonra benim için tam olarak ne planlıyordun, aşkım?" diye sordu. Sanki dikkatimi çekmek için yardıma ihtiyacı varmış gibi parmaklarıyla boğazımı sıkıyordu.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, hiç düşünmek istemediğim bir şeyi itiraf etmek zorunda kalmanın acısıyla kaşlarımı çattım. "Bunu yapmak istemedim," dedim, sesim umursadığımdan çok daha boş çıkıyordu.

Boğazımı sıkıp beni sarstığı sırada, "Tam olarak ne yapacaktın, Küçük Cadı? Benim için planın neydi?" diye sordu.

Gözlerimi açıp onun alev alev yanan çelik mavisi gözlerine ve içlerinde kopan fırtınaya baktım.

"Seni cehenneme geri yollayacaktım. Hepinizi," diye itiraf ettim. Konuşurken altdudağım titriyordu.

Gray boğazımı bıraktı ve bacaklarını açarak dizlerinin üzerine oturdu. Yüzündeki bir şey bana hayal kırıklığını çağrıştırdı ve eğer Aracılar hissedebilseydi, buna inanabilirdim.

"Ama istemedin," dedi. Sesi, sessiz bir mırıltıdan ibaretti.

Öfkesi hâlâ orada yüzeyin altında bir yerlerde miydi, yoksa öfkenin bile bize dokunamayacağı o güvensizlik noktasında mıydı, karar veremiyordum.

"Diğerleri konusunda tereddüt etmezdim," diye itiraf edip omuzlarımı silktim. Onlardan kurtulmak bir amaçtı, Meclis'i yaptığı anlaşmadan ve bizi içine hapseden Aracılardan kurtarmanın bir yoluydu. "Ama sen..."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Sesi alaycıydı, bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. "Buraya geldiğinden beri sikimin peşindesin. Kemikleri orada sakladığımı mı sandın?"

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım ve başımı iki yana salladım. "Hayır... Öyle başlamış olabilir ama o şekilde ilerlemedi. *Siktir.*" Ellerimi yüzümde gezdirerek inledim.

"Söyleyemiyorsun bile, değil mi?" diye sordu elini yatağa, başımın yanına koyarken. Üzerime eğildi ve parmaklarını giydiğim gömleğin yakasına geçirdi. "Bana âşıksın, Willow Hecate. *İtiraf et.*"

Asla kullanmama izin verilmeyen bu isim içimde yankılandı, *doğruluğu* kanımda kaynadı.

Ona istediği cevabı vermek yerine, "Senden *nefret* ediyorum," diye hırladım. Kanı, duygularımı daha iyi *hissetmesini* sağlıyordu... Ama yine de yanılıyordu.

Yanılıyor olmalıydı.

İçimde yankılanan hırıltısı bedenimi canlandırırken ağzı benimkine çarptı. Dudakların, dilin, dişlerin ve şiddetin çarpışmasıydı. Sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu kanmış gibi ağzımı yuttu. Dişleri dudağımı yardı ve bir saniye sonra ona tam da bu istediğini verdi.

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse," diye mırıldandı ağzıma doğru. "Kemikleri bulmana yardım edeceğim ama karşılığında bir şey istiyorum."

Diğer eli gömleğin yakasına gitti ve soğuk hava tenimi öperken gömleği ortasından yırttı. Çıplak bedenini ve tüm tenini benimkine bastırdığında nefesim kesildi, beline sarılı havlunun düğümünü çözmek için aramıza uzandı ve onu yolundan çekti.

Aleti bana dokunduğu anda inledim. Bana doğru sürtünürken onun da boğazından bir inilti kaçtı.

"Siktir, çoktan ıslanmışsın. En azından, açgözlü küçük amın beni istediğini kabul etmeye hazır."

Yavaşça geri çekildi, tenimin üzerinde hareket ederken içimdeki her şeyin gerilmesine neden oldu.

"Gray," dedim. Kendimi utandırmadan onu durduracak kelimeleri bulamıyordum.

Başı girişime değdi ve beni ikiye bölen sert, hızlı bir hareketle kendini ileri doğru itti. Bedenim öne doğru kıvrıldı, kalçalarımı geri çekmeye çalışırken alnımı onunkine yasladım. Beyaz ve sıcak bir acı içime yayıldı, Gray donup kalırken dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçtı.

Alnını benimkinden çekip başını kaldırdı, acı dolu yüzüme bakarken farkına vardı. "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

Çünkü *bu*, komik bir konuşma olabilirdi. *Babam bakire olursam seni baştan çıkarma şansımın daha yüksek olacağını düşünüyordu.*

Pekâlâ.

Boğuk bir nefes alıp, "Sorun değil," dedim. Kendimi yatağa geri bıraktım ve bedenimin kasılmasını görmezden gelmeye çalıştım, onu dışarı itmeye çalışıyordum. "Sadece bana bir dakika ver."

Aletini çekti. Vücudumdaki ani boşluk, bir şok etkisi yaratmıştı. İki eliyle birden kalçamı kavradı, parmaklarını uyluklarıma bastırarak bacaklarımı ayırdı ve aralarındaki boşluğa baktı. Onu inceledim, beni izlerken yüzünde derin saygı ifadesi olduğunu fark ettim.

"Kanıyorsun," deyip, yüzü kadınlığımın tam ortasına gelene dek bedenini yataktan aşağı kaydırdı. Karnının üzerine uzandı, güzel yüzü bana bakarken dilini merkezime dokundurup üzerinde gezdirdi.

İçime doğru inledi, bu sesin titreşimi tüm bedenime bir zevk dalgasının yayılmasına neden oldu.

"On altıncı doğum gününde, Cadılar Meclisi'ndeki bir cadıya ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, dilini girişime sokup beni becerirken gözleri kapanmıştı.

Bekâretimi kaybettiğim kanın izlerini buluyordu.

"Hayır," dedim ama içimde bundan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı. Babamın bilmeden veya bilerek beni sandığımdan çok daha tehlikeli bir şeye hazırladığını hissedebiliyordum.

"Kan ve seksle büyü bulunur, bunlar var olan en güçlü büyülerden bazılarıdır. On altıncı yaş gününde, dişi bir cadı kendini teslim edeceği bir eş seçmek zorundadır. Bir cadı, ilk seferinde bir Aracı'yla birlikte olma riskini göze almaya cesaret edemez," dedi ve dilini yavaşça, işkence edercesine bir kez daha içimde gezdirdi.

Bedenimin üzerinde sürünerek yukarı tırmandığında donakaldım. Tek bir yumuşak hareketle içime kaydı ve sahiplendiği

şeyi geri alırken yavaşça hareket etti. Orada bir dirençle karşılaştığında hafifçe geri çekildi ve uzunluğunun geri kalanını azar azar içime soktu.

"Neden cesaret edemezler?" Ellerimi sırtına doğru kaydırdım.

Hassaslaşan bölgemi bulduğunda irkildim, ben nefes nefese kalırken bile içeriye doğru ilerlemeye devam etti.

"Eğer kanda sihir varsa, sadece *bir kez* verilebilen bir kanda ne tür bir sihir olduğunu hayal et. Aracı ile cadısı arasında bir bağ bir *saplantı* oluşturur," dedi ve kalçalarını öne doğru itip kendini en derinime gömdü.

İnledim. Gray içimde oyalanırken bedenim çok dolu hissediyordu. Ellerimden birini aramıza sokup rahatsızlığa alışana kadar biraz geri çekilmesini sağlamak için kalçalarını hafifçe ittim.

Çekilmedi.

"Bir hata yaptın Willow," dedi ve sonunda beni rahatlatmak için geri çekildi. Ardından, tekrar yavaşça içime girdi ve yaşadığım kısa süreli rahatlamayı ortadan kaldırdı. "Artık senin içinde olmayı istemekten *asla* vazgeçmeyeceğim."

İnledim, tırnaklarım kalçasına batıyordu. Avuçlarımın içinde inanılmaz derecede sertti. Kalçaları her hareketinde esneyip gevşeyen yağsız, katı kaslardan ibaretti. Tüm ağırlığıyla üzerimdeydi, beni ezmemek için kendini tutarken inlemesi kulaklarımda çınladı.

Uzak bir zevk dalgası, ulaşamayacağım bir yerde oyalanıyordu. İçimdeki rahatsız edici his, o zevki kavramam için fazla dikkat dağıtıcıydı.

Gray içime girip çıkmaya devam ederken gözleri benimkilerle buluştu. Acele etmediğini, öfkeyle bedenime sahip olurken amaçladığından daha yavaş olduğunu biliyordum.

"Rahatla," diye mırıldandı, kelimelerinin büyüsü tenimin üzerinde kaydı. Bedenim anında tepki verdi, kaslarım gevşedi. İçimde daha da ilerlemiş gibiydi, inlerken küçük bir baskı daha yaptı. "İşte bu kadar. İçindeyken hissettirdiklerime alışacaksın."

Öne doğru eğilip dişlerini boynumda gezdirdiğinde, inledim. Dişlerini boynuma batırdı ve kendisinden çok benim yararıma olduğunu düşündüğüm bir şekilde kanımı aldı. Isırığının acısı hızla azaldı ve o kalın, nabız gibi atan zevkin boynumdan tüm bedenime yayılmasına izin verdi. Derinlerime inip, kavrayamadığım o uzak zevki okşadı ve yüzeye çıkardı.

"Gray," diye mırıldandım. Zevk kelimelerimi yutarken sesim kesildi.

Daha sert ısırdı. Bacaklarım kalçalarının etrafında sıkılaştı, orgazmım büyüdükçe onu içime daha sıkı hapsettim. Beni becermeye devam ederken yüzeyde tuttu. Boynuma doğru inledi, dişlerini geri çekip kanımı tenimden yaladığı sırada orgazmının sıcaklığı içimi dolduruyordu.

Kör edici ışığın ardından karanlığa düştüm, Gray hâlâ içimdeyken uyku beni içine çekti.

32

GRAY

Pencereden dışarı, aşağıya bakarken başımı salladım ve gözlerimi Willow'un avucundan damlayan kana diktim. Diğer elinde bir bıçak tutuyordu. Parmaklarını açtığı kesiğin içine sokup kanının ölmekte olan bitkilerin üzerine serbestçe akmasını sağlıyordu.

İçgüdülerimi kontrol etmek için yapabileceğim tek şey onun odamdan çıkmasına müsaade etmekti. Dinlenmesine izin vermiştim ve sonra onu, bacaklarının arasında sikimle uyandırmıştım. Bir gece önce hissettiği acı ne olursa olsun bunu tek bir ısırıkla yok etmek kolaydı. Ta ki onu ofis kısmına getirip kanepede kucağıma alarak beni becermesi için yönlendirdiğimde, kollarımda kıvranana kadar.

Kokusunun ofisimi doldurmasını istiyordum. Buraya adım atan herkesin, üzerimden ve etrafımdan onun kokusunu almasını istiyordum.

İlk Hasat gecesi ondan beslendiğimi Willow'un kendisi de bildiğine göre artık onun üzerindeki hâkimiyetimin *bilinmesini* istiyordum. Hâkimiyet meselesini bilmiyor olabilirdi ama bunun konuyla pek ilgisi yoktu.

Meraklı Küçük Cadı, annesinin ona aşıladığı bilgilere rağmen bunun ne olduğunu bile bilmiyordu.

Kairos görüş alanıma girerek, "Beni mi çağırdın?" diye sordu ve bakışlarımı pencereden çekip onunkilerle buluşmaya zorladı.

"Bugün bir süreliğine kasabaya gitmem gerekiyor," deyip parmağımı sallayarak onu pencereye çağırdım. "Ona çok yakından göz kulak olmanı istiyorum. Yine de kendi iyiliğin için onu izlediğini bilmesine izin vermeni tavsiye etmem."

"Kemikleri çoktan aldı mı?" diye sorarken şaşkınlıkla bana bakıyordu. Halkıma bir Hecate cadısının Crystal Hollow'a döndüğünü haber verdiğim zamanlar dışında, kemiklerden pek sık söz etmezdik.

"Henüz değil," dedim. Onları bulmak için ne kadar ileriye gidebileceğini düşünerek bir nefes verdim. Bunun için hâlâ ne kadar istekli olduğunu... "Bu, ona bir bebek bakıcısı verdiğimi düşünürse ikimizi de sakat bırakmayacağı anlamına gelmez."

Kıkırdadığında beni yeterince ciddiye almadığı hissine kapıldım. Bana inanmazsa bunu yakında öğrenecekti.

Willow'u hafife alırsa cadı onu çiğ çiğ yerdi. Gerçi Karios'un, onun yeteneklerinden şüphe edeceğini sanmıyordum. Özellikle de onu almaya gittiğimiz gün yaptıklarını gördükten sonra.

"Kasabada ne kadar süre kalacaksın?" diye sordu Kairos, pencereden Willow'a bir kez daha baktığım sırada.

Bıçağını açık yarasına bastırması ve akışı yavaşlatan kurumuş kanı soyması beni çileden çıkarmamalıydı. Bir gece önceki saldırıdan sonra onu iyileştirmiş olabilirdim ama aynı zamanda ondan beslenmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, bunu olması gerekenden daha fazla yapmıştım.

"En fazla birkaç saat," diye cevap verdim.

Willow kanını yere damlatırken bir ağaç köküne takılıp sendeledi, hareket ederken dudakları bir büyünün fısıltısıyla kıpırdadı. Arkasındaki bitkiler çiçek açmış, taze yeşillikler filizlenmiş ve çiçekler bir yaşam dalgası halinde etrafa yayılmıştı. Durdu, bıçağını bir saat önce benden ayrıldıktan sonra kalçasına bağladığı kılıfına soktu. Kaldırımın kenarında diz çökerek avucunu uzattı ve içinde küçük bir kan birikmesine izin verdi.

Bitkilerin ona doğru uzanışını, tek bir yaprağın kanın yüzeyine dokunarak içişini izledim. Willow, açan bir goncanın üzerinde parmağını nazikçe gezdirdiğinde o anın ne kadar ironik olduğu gözümden kaçmadı.

Willow, Hecate cadılarının sonuncusuydu; kemiklerin koruyucusu ve onları bulabilirse büyük güce sahip olacak bir büyücüydü. Ama yaşam onu gittiği her yerde takip ediyor, önceki Madizzalar'ın hiçbirinin yapamadığı kadar kışkırtıcı bir şekilde ona çekiliyordu.

Kairos başını yana eğip, "Gerçekten büyüleyici. Bitkilerle nasıl etkileşime girdiğini izlemek," diye gözlemde bulundu. Homurdandım ve dikkatimi benim küçük cadımdan uzaklaştırarak Aracı'ya onun bile görmezden gelemeyeceği bir uyarıda bulundum. Gözlerini devirdi. "O anlamda değil. O, hayat ama aynı zamanda ölüm de. Onun gibi bir cadı daha önce hiç olmadı. Yapabileceği şeyler..."

Yutkunduğunda, Kairos'un Willow'u hafife almayacağını anladım. Ona karşı duyduğu korku sağlıklıydı. Willow elini kaldırdığında gözleri büyüdü ve gül ağacı daha fazla yükseldi. Sarmaşıklar uzadı, bitki binaya doğru fırlayıp terk edilmiş çardağa tırmandı. Willow ayağa kalkıp bakışlarını pencereye doğru çevirdi. Güller, pencere pervazının hemen altında dururken onu izliyorduk.

Mesaj alındı.

Pencereden uzaklaştım ve Kairos'a, Willow'un istediği mesafeyi bırakması için rehberlik ettim. Şimdilik yalnız kalabilirdi.

Willow'un birbirimiz için ne olduğumuzu anlaması zaman alacaktı. Çünkü bana bekâretini vererek derinleştirdiği saplantım, daha da şiddetlenecekti. Anladığında ise onun için çok geç olacaktı.

"Dün gece biri ona zarar verdi. Döndüğümde, Juliet'in bana bir cevap vereceğini umuyorum," dedim ve başını sallamasını onay olarak kabul ettim. Willow bunu yapanları cezalandırmaya istekli olmayabilirdi.

Ama ben kahrolası derecede istekliydim.

33

WILLOW

Gray sonunda pencereden uzaklaştı ve gözlerini üzerimde hissetmekten kurtuldum. Bahçeye birkaç dakikalığına yalnız kalmak bana anlamlı gelen tek şeye kendimi kaptırmak için gelmiştim.

Doğa sabitti. Gelgitler yaşardı ama gücü her zaman toprağın içinde kalır, bir şeyin onu yüzeye çıkarmasını beklerdi.

Tam potansiyeline ulaşabilmesi için birinin onu sevmesini bekliyordu.

Gül fidanı bir sapını toprağa daldırdı, tek bir yaprağı topraktan bir parça alırken fincan şekline büründü. Elime doğru uzanarak toprağı açık avucuma bıraktı ve onlara yeni bir hayat vermek için yarattığım yarayı iyileştirmesine izin verdi.

"*Bene facis*," diye mırıldanıp işaretparmağımın ucunu yaprağın keskin kenarı üzerinde gezdirdim.

Ayağa kalktım ve bahçenin tekrar yaşam verdiğim kısmından uzaklaşırken gülümsedim. Susannah'nın, dünyayı kirletmeye yönelik entrikalarının devam etmesine izin veremezdim. İşlediği suçlara rağmen gerçekten masum olanları korumak için elimden geleni yapacaktım. Bahçelerin arasında yürürken

düşüncelerimin dağılmasına izin vermiştim, bu yüzden zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Dün gecenin görevimin geleceği için ne anlama geldiğini, Gray bana söylediği gibi yardım ederse kemikleri bulup bulamayacağımı bilmiyordum.

Peki ya yardım ederse? Dönüp onu cehenneme geri yollar mıydım?

Okula doğru baktıktan sonra binanın taşlarına doğru ilerleyip parmaklarımı aşınmış yüzeyde gezdirdim. Bu duvarların içinde kötülük ve yozlaşma vardı. Bu inkâr edilemezdi.

Ama bir de Della vardı, Hasat gecesi kendimi kaybettiğimde bana karşı nazik ve şefkatli davranmıştı. Olması gerekenden çok daha sabırlıydı, merakını yatıştırmak için benden daha fazla bilgi istememişti.

En çok ihtiyaç duyduğum anda bana arkadaş olmuştu.

Sessiz kararlılığı ve çapkınlığıyla Iban vardı. Hayatının aşkını bulmaya o kadar kararlıydı ki kimliğinin büyük bir kısmından vazgeçmişti.

Acı çeken ve dokunulmaktan hoşlanmayan Margot... Hiç kimse ona, büyüsü arzudan kaynaklandığı için buna katlanmak zorunda olduğu anlamına gelmediğini öğretmemişti.

Yozlaşma vardı, evet. Ancak aynı zamanda daha iyisini bilmeyen ya da Cadılar Meclisi'nin neden olacağı sonuçları anlamayan iyi insanlar da vardı.

Boynum karıncalandı ve beni arakamı dönerek yola bakmaya zorladı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, anlamadığım bir şeyin yaklaşmakta olduğu konusunda beni uyarıyorlardı. Crystal Hollow'a gelmeden önce böyle şeyler hissetmemiştim.

Hiçbir şeyin yaklaştığını hissetmemiş ya da rüyalarımda geçmişi görmemiştim. Sebebi acaba kemiklere yakın olmam mıydı? Yoksa bana yakın olmaları bile yeteneklerimi bir dereceye kadar yüzeye çıkarmak için yeterli miydi?

Fiziksel olmasa da içsel bir büyüydü.

Üst Meclis'in kemikleri, sanki onu düşüncelerimle çağırmışım gibi bana yaklaştı. Çenesinin gerginliği tüylerimi ürpertti.

"Susannah," dedim temkinli bir şekilde. En son yalnız kaldığımızda ne yaptığını unutmamıştım.

Daha doğrusu, yapmakla tehdit ettiği şeyi.

Ama bu bahçeler benim bölgemdi ve güller yola doğru uzanarak onun bana ulaşmasını engelliyordu.

"Bugün sana zarar vermek gibi bir niyetim yok Willow," diye karşılık verdi Susannah, sanki ben kurtulmak istediği çekilmez bir sorunmuşum gibi.

Elimi salladım. "O zaman ne istiyorsun?"

Güller, Susannah fikrini değiştirmeye karar verirse hazır olmak üzere bahçeye doğru geri çekildiler. Kanım burada o kadar tazeydi ki ben istemesem bile beni savunurlardı.

"Seni gördüğüm anda sende bir terslik olduğunu anlamıştım," dedi ve gözleri boynumdaki taze yaralara kaydı. Her iki yanda da birer tane vardı; biri dün geceden, biri de bu sabahtan kalmaydı. Susannah, iğrenerek iç çekerken elini cebine soktu.

Tatlı tatlı gülümseyerek, "Ben de öyle," dedim. "Gerçi seninki muhtemelen biraz daha belirgin. Kemik torbası olman seni ele veriyor."

"Flora'ya hiç benzemediğin halde neden bu kadar tanıdık geldiğine karar vermem çok uzun sürdü," dedi elini cebinden yavaşça çekerek.

Yutkundum, gözlerim elinde tuttuğu resme kaydı. Siyah beyazdı ama almam için uzatırken bir kadının yüzü bana bakıyordu. Babamın kulübesinde çok sık gördüğüm bir yüzdü bu.

Rüyamda gördüğüm yüzdü.

Bana baktığında, ona baktığını görmekten nefret ettiği bir yüzdü.

"Loralei'nin tıpatıp aynısısın, çocuğum," dedi, kelimeleri söylerken sesi alçalıyordu. "Eğer doğru tahmin ediyorsam, o senin halan?"

Başımı inkâr edercesine sallayıp, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. "Bu kadınla hiç tanışmadım."

Susannah, "Tabii ki tanışmadın," diye alay etti. "Sen doğmadan çok önce bu duvarların içinde öldürüldü. Fakat bu, onun tam olarak ne olduğunu bilmediğin anlamına gelmez."

Seçeneklerimi düşünürken resmin elimden kayıp yanıma düşmesine izin verdim. Artık ne aradığını bildiğine göre babamı bulmak fazla zaman almazdı. *Bir yerlerde* onun doğumuna dair kayıtlar olmalıydı ve biri, aradığı şeyin tam olarak ne olduğunu bildiğinde hiçbir şey saklı kalmazdı.

"Peki bu bilgiyle ne yapmayı planlıyorsun? Beni öldürecek misin?" Potansiyel ölümümün yüzüne bakarak sordum. Parmağımla bir daire çizerek yanımdaki bitkileri harekete geçirdim. Geri çekildiler, beni savunmaları gerekirse saldırmaya hazırlanıyorlardı.

"Sen benim soyumdan gelen son kişisin. Bunu korumak için her şeyi yapacağımı biliyor olmalısın." Başını öne eğdi ve iki parmağıyla alnını ovuşturdu. "Git. Burayı terk et ve bir daha asla dönme. Meclis'in ve Alaric'in bile seni bulamayacağı şekilde kendini koru. Paylaştığımız kana olan sadakatimden dolayı yaşamana izin vereceğim ama burada kalamazsın."

Birkaç hafta önce bu teklif istediğim her şey olabilirdi. Görevimi yerine getirmeye çalışmış ve başarısız olmuştum ama yine de elimden geleni yapmıştım. Bana ayrılmam, Ash'e gitmem ve hayatımızı Cadılar Meclisi'nden uzakta yaşamam için izin veriyordu.

Ama yine de...

Bakışlarımı yüzüne çevirerek, "Kemikler nerede Susannah?" diye sordum. Benden alabileceği en yakın itiraf buydu, sadece bir Hecate'nin umursayacağı bir şeyi aradığımı kabul ediyordum.

Susannah güldü, ses kaburga kemiklerinin arasında garip bir şekilde titreşiyordu. Omurgama bir ürperti yayıldı. Bütün bunları eğlenceli bulmasının nedenini düşünmek istemiyordum. Yanımdaki gül ağacına baktım, bana doğru bir adım atınca yutkundum.

"Aptal kız, sevgilin bunca zamandır onlara sahipti. Elbette bunu biliyorsun, bu yüzden sana dokunmasına izin verdin. Neden bu kadar ileri gitmesine müsade ettin?"

Kalbim sesindeki netlikten dolayı sarsıldı. İddiasından o kadar emindi ki... Beni kandırmak için yalan söyleyip söylemediğinden emin olamıyordum, göğsümdeki ani baskı yüzünden nefes alamadığımı hissettim.

"Yanılıyorsun," dedim, acımı bastırmak için kendimi zorluyordum. "Gray benim ne olduğumu biliyor. Kemikleri bulmama yardım edeceğini söyledi. Elinde olsaydı onları bana verirdi."

Susannah durgunlaştı, kafatası gevşedi ve kemiklerindeki eğlence izleri kayboldu. "Biliyor mu?" Susannah aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi kavradı. Titreyen sesi korkuya en yakın duyguyla doluydu. "Tanrı aşkına, Willow. Beni dinle. Sana söylediğim tek bir şeyi dinleyeceksen, o da bu olsun. Kaç. Kaç ve asla geri dönme." Güllerin dikenli sarmaşıkları kemiklerini sarıp kolunu benden uzaklaştırırken yüzünü buruşturdu.

"Neden kaçayım ki? Aracılar Charlotte'ı olduğu gibi onlar için ifade ettiği şey için seviyorlardı." Dehşeti beni güldürmüştü. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, güller Susannah'nın

beline dolandığında ve o karşı koymadığında bile içimdeki o batma hissinden kurtulamadım.

Gül ağacı onu yere doğru çekerken, "Yaptığım tek şey, erkek cadıların yapmak zorunda olduğu seçim, onun *seni* ele geçirmesini engellemek içindi," dedi.

Onlara durmalarını emretmedim; yapamazdım. Yaşamama izin vereceğine inanmıyorken olmazdı.

Özellikle de kim olduğumu biliyorken.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedim başımı inkâr edercesine sallayarak.

"O kemikler, burada kalırsan açığa çıkaracaklarına değmez. Onu tanımıyorsun Willow. Pazarlık yapan bizler, gizlilik yemini ettik," dedi ve gül fidanı onu bahçe yatağındaki taze toprağa sürüklerken ağzından boğuk, hıçkırığa benzer bir şey çıktı. Onu yere çekti ve ben irkilirken kemiklerini kırdı. Çiçekler ve dikenler etrafını sararak onu toprağın içine alırken bir kemik yığını halinde yatıyordu.

Yavaş yavaş kayboldu, bitkiler onu aşağıya sürükledi.

"Hiçbir şeyi serbest bırakmayacağım. Sadece doğru olanı yapmak istiyorum."

"Senin kaderin doğru olanı yapmak değil. Senin kaderin, hepimizi yok etmek." Susannah, kafatası toprağın içinde kaybolmaya başlamadan önce bana son bir kez dehşetle baktı.

Gül ağacı, Üst Meclis'i diri diri gömdüğü mezarın üzerini örtmek için yer değiştirdi ve beni şok içinde bıraktı. Ayağa kalkıp okulun kapısına doğru bakarken altdudağım titredi.

Gray'e, Susannah'nın ne demek istediğini sormak için kararlı bir şekilde okula doğru adım attım.

Hemen ardından durdum.

Susannah savaşmamıştı. O *Üst Meclis*'ti ve bitkiler olsun ya da olmasın, kolayca kaçabilirdi. Kaçmak istememişti, eğer...

Kaç.

Gözlerimi okuldan ayırıp bedenimi Hollow's Grove'u çevreleyen ormana doğru çevirdim.

Omzumun üzerinden okula son bir bakış attım ve paniğimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak koştum.

54

WILLOW

Sıktır.

Koşmaktan nefret ediyordum.

Öne doğru eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve derin nefes almaya çalışırken hırıldadım. Bu kadar az oksijenle çalışamazdım.

Düşünemezdim.

Gray kemikler hakkında bana yalan söyleyerek ne elde etmeyi ummuş olabilirdi? Onları benden saklamasının amacı neydi? Susannah bana kaçmamı söylüyorsa, ortada Gray'in kemikleri bulmamı engellemek istemesinin basit gerçekliğinden daha fazlası olmalıydı. Sesindeki o korku derimin içine işlemişti, sinsi bir tehdit gibi içimde bir yerlerde sürünerek ilerliyordu.

Ne var ki söylediklerinden şüphe duymak yerine, bir şeylerin yanlış gittiğine dair giderek artan bir farkındalıkla baş başa kalmıştım. Gözümün önünde duran bir şeyi kaçırmıştım.

Ormanın içinden gelen bir uluma kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Susannah kurtulmama, Crystal Hollow'da beni bekleyen kaderden kaçmama izin vermişti.

Çünkü hayatta kalma olasılığımın çok düşük olduğunu biliyordu. *Cadılardan çok daha kötü yaratıklar bu ormanı evleri olarak görür.*

Yutkundum, içimi çekerek ayaklarımı omuz genişliğinde açtım. Büyümü serbest bırakmak, benim için hep aldığım nefesi vermek gibiydi; bu gücün küçük bir kısmını dünyaya salıp onu isteğime göre şekillendiriyordum.

Bıçağımı kınından çıkardım, avuçlarımın ikisine de hızla uzun kesikler attım ve bıçağı yavaşça yerine koydum. Kanım ormanın zeminine damladığında sesi etrafımdaki sessizlikte yankılandı. Burada gizlenmiş hayvanlar beni takip ederken hiç gürültü çıkarmıyorlardı, ben onları dinlerken sessiz kalmışlardı.

Nefes aldım, ciğerlerimi havayla ve etrafımdaki ormanın hissiyle doldurdum. Aldığım nefesi ağaçlara doğru uzun ve sabit bir şekilde üfledim. Cevap verdiler, ağaçlar yana doğru sallanırken ormanın kendisi de değişiyor gibi görünüyordu. Bana, Salem'ın etekleriyle buluştuğu sınıra giden bir yol gösterdiler.

Canavarlar sağımdaydı, ayak sesleri yere çarpıyor ve ağaçlarla bağlantı kurduğum noktada ruhumu titretiyorlardı. Baldırlarım yansa da koşmaya başladım, ormanın gösterdiği yolu takip ettim ve beni yakalayıp yakalamayacaklarını görmek için omzumun üzerinden bakmayı reddettim.

Nefes almaya devam ederken toprak da bana yardım etti, ayaklarımın altında yükselip alçalarak bana ivme kazandırdılar. Etrafımdaki hava kendini onunla doldurana kadar, her iç çekişimde derimin içinde hapsettiğim gücümü biraz daha serbest bıraktı.

Kendimi büyüyle hiç bu kadar sarmalamamış, onu toprağa ve havaya hiç bu kadar çok salmamıştım. Önüme bir dere yatağı çıktığında, içine düşmeden önce kendimi yavaşlatıp

durdurmak için yeterli zamanım olmamıştı. Önümdeki ağaç hareket edip tam zamanında bir dalını bana doğru uzattı.

Kabuk derime battı. Dal ileri doğru savrulup beni derenin üzerinden fırlatırken, etimde açılan kesikten aramızdaki borca karşılık kanımı çekti.

Havada çırpındım, boşluğun içinde asılı kaldığım birkaç dakika boyunca, ayaklarımın altında zemin olmamasına rağmen bacaklarım koşmaya devam etti. Yere çarptığımda nefesim kesildi, kendimi öne doğru yuvarladım ve bir sonraki an ağrıyan bacaklarım üzerinde ayağa dikildim. Beni takip eden canavarların ulumaları daha da yaklaşmıştı ve yaptıklarımın yeterli olmayacağını anlamam pek uzun sürmedi.

Orman bana yardım etse bile onlardan asla kaçamazdım. Bana bu şekilde yaklaşırlarken olmazdı. Arkamda bıraktığım kan izinin kokusunu alabildikleri için saklanmak bir seçenek değildi. Havadaki büyüyü hissedebildiklerinde ve buraya ait olmayan bir şeyin ormanda olduğunu anladıklarında, bu bir seçenek olmaktan çıkmıştı.

Koşmaya devam ettim, sınırlarımı zorladım. Tek umudum bir mucize eseri ormanın sonuna ulaşmaktı.

Önümde sinsice beliren yaratık en berbat kâbuslarımdan fırlamış gibiydi. Gri, benekli bir deriyle kaplıydı. Uzuvları ince ve uzundu. Dört ayak üzerinde yürüyordu. Arka ayakları, bir hayvandan çok bir insanınkine benzese de omuzlarının üzerinde bir kurdun başı vardı.

Toprakta kayarak durdum, grubun geri kalanı arkamdaki ağaçlardan çıkarken omzumun üzerinden baktım. Göğüsleri kaslı ve kıllarla kaplıydı, sırtlarındaki kıllar o kadar uzundu ki omurgalarının şeklini gizliyordu. Parmakları ve uçlarındaki siyah tırnakları, ormanın loş ışığında parıldayan dişlerinden bile daha uzundu; önümdeki yaratık ağzını açıp hırlayarak ayağa kalktı.

Sadece arka ayakları üzerinde duruyordu, benden en az bir karış daha uzundu. Yutkundum, bıçağımı kınından çıkarıp yanımda tuttum.

Toprağın benimle iletişim kurduğunu hissettiğim yere doğru gömülerek bekledim. Yaratıkların ayaklarının, toprağın ve ölmekte olan yaprakların üzerindeki her bir hareketini hissediyordum.

Önümde duran ileriye sıçradı ve bana doğru koşarken ön ayaklarının üzerine düştü. Dönerek bıçağımı üzerine fırlattım. Acıyla inlediğini duymak için beklemeden eğildim ve canavarın vücudunun altına yuvarlandım. O diğerlerine çarparken ben de diğer taraftan çıkıp ayaklarımın üzerine sıçradım.

Kanayan ellerimi vücudumun önünde birleştirdim. Ardından hâlâ ayakta olan üçlünün hareket etmesini izleyerek bekledim. Göğsünde bıçağım olan, yerde yatıyordu. Arkadaşlarından biri yarayı kokladı, sonra bana dişlerini gösterdi.

Bir sonraki öne doğru fırladığında kollarımı çaprazladım, ağaçlar bana eşlik ederken nefesimin altından mırıldandım. Etrafımızı saran açıklığın her iki yanından fırlayan sağlam ve kalın dallar, karşı taraftaki yaratığın ön bacaklarının etrafını sarmak için hareketlendi.

Yaratık tökezlerken ellerimi birbirine kenetledim. Dallar uzuvlarının etrafına daha sıkı sarılıp yaratığı sıkıca tuttu ve bana yaklaştırdı. Tam önümde durduğunda gözlerimi pişmanlıkla sıkıca kapattım.

Kollarımı iki yana açarak, "*Lacrima,*" diye fısıldadım.

Dallar hızla yana çekildi, hayvanın bacaklarını gövdesinden ayırarak kopardı. Yaratığın acı dolu uluması ormanı doldurdu.

Toprak yaratığın kanını emerken alt dudağım titredi, ölümden ve şiddetten nefret ediyordum. Onu besleyen benim kanım olmasa bile toprak sunduğum kurbanı alıyordu. Bir sonraki

canavar dikkatimin dağıldığı an saldırdı. Pençelerin savuruşundan kaçınmak için kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde geriye doğru attım.

Yakıcı bir acı yanağımı kesti, üç pençe etimi yırtarken gözümü kıl payı sıyırdı. Parmaklarım önümde hızla çalışıyor, dallara bir ağ gibi düğümler atıyordu. Sonunda sırtım yere çarptı, yaratığın çenesi yüzümden sadece birkaç nefes uzaktayken dallar aramızda kayarak birleşti ve onu geriye doğru itip bir bariyer oluşturdu.

Yaratık hızla ayağa fırlayıp dallara doğru hamle yaptı, onları dişleri ve pençeleriyle parçalıyordu. Döndüm ve ormana doğru koşmaya başladım.

Yüzüm zonklarken ellerimdeki kan pıhtılaşmaya başladı. Çok fazla şey vermiştim, bu yüzden bedenim olması gerekenden daha yavaş hareket ediyordu. Daha önce vermesi çok kolay gibi görünen o nefesi, tekrar kontrol altına almak imkânsızdı. Büyü yıllardır mahrum bırakıldığı özgürlüğü istiyordu.

Bacaklarımı hareket ettirmek için içimdeki ekstra enerjiye ihtiyaç duyarak koştum. Büyüyü tutmaya, geri çekmeye çalışıyordum; tenimi gıdıklıyor beni bir kışkırtıyordu. Bu histen irkilerek geri çekildim.

Sırtıma bir şey çarptı ve beni yüzüstü yere düşürdü. Hızla yuvarlandım, etrafımda dolanıp vücudunu benimkinin üzerinde gezdiren yaratığa baktım.

Bacakları o kadar uzundu ki dört ayakla üzerimde dururken bile aramızda hiçbir temas yoktu. Derin, karanlık gözleri bana dik dik bakıyor, ağzını yüzüme yaklaştırırken dişlerini gösteriyor ve yüzüme salyalarını akıtıyordu. Nefesi çürümüş et kokuyordu. Çenesini açtığında koku daha da arttı.

Başını hafifçe geriye çekip ağzını ayırdı. Gözlerimi sıkıca kapatıp sonumu bekledim. Parmaklarımı altımdaki toprağa

gömdüm, son anlarımda bir güvence arıyordum. Yüzüme batacak olan dişlerin acısını bekledim.

O acı hiç gelmedi.

Canavar kesik kesik uludu. Gözlerim sonuna kadar açıldı. Bir çift el yaratığı ağzından yakaladı, biri üst çenesini tutarken diğeri alt çenesini kavradı. Doğruca boğazına baktım. Beni ısırmaya inanılmaz derecede yaklaşmıştı.

Yaratığı tutan eller gerildi ve canavarın çenesi ayrılıp kırılırken havayı bir kükreme sesi doldurdu. Yaratıktan patlamaya benzer bir şekilde kan fışkırana kadar, eller çenesini yırtıp kopardı. Üzerime kan yağdı. Gözlerimi kırpıştırdım, olduğum yerde titriyordum.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduktan sonra yaratıktan geriye kalanlara baktım. Onu tutan adam canavarı tam ortadan ikiye ayırdı ve vücudunu başından kasıklarına kadar böldü.

Yaratığın yarısını parçalanmış et halinde bir kenara fırlattı. Ardından o çelik mavisi gözler, benim şaşkın bakışlarımla buluştu.

Siktir.

55

GRAY

Kurtların sonuncusu arkamdan atlarken Willow'dan uzaklaştım. Kolumu ileri doğru uzatarak yaratığın göğsüne sapladım ve diğer elimle ağzını tutarak onu durdurdum. Burnunu kavradım, dişlerimi göstermek için eğildim ve kendi hırıltımla onu susturdum.

"*O benim,*" *diyerek hırladım.*

Elimi göğsünden çekip kalbini çıkardım. Cesedini ve hâlâ pompalanan et parçasını ormanın zeminine bırakırken bakışlarımı ondan ayırmadım. Willow ayağa kalkarak arkamdan geldi.

Tam zamanında dönerek onun dehşet içinde ceset yığınlarına baktığını gördüm. Ortadan ikiye ayırdığım canavarın kanının üzerinden geçti, bana yaklaşıyor muydu yoksa uzaklaşıyor muydu ya da aramıza mesafe mi koyuyordu karar veremedim.

Hayatta kalan son kurt adamın göğsünde bir bıçak vardı ama yine de ayağa kalkıp Willow'a doğru hamle yaptı. Aramızdaki mesafeyi hızla kapattım ve onu havada yakalayarak boğazını kopardım. Onu yere bıraktığımda, Willow'un kolları daha fazla kanla kaplanmıştı. Yaratığın kanını yüzümden silmek için bir elimi kaldırdım.

Öfke dolu bakışlarımı ona diktiğimde, "Gray," diye mırıldandı. Willow, yavaşça geri çekilirken ona doğru bir adım daha atıp kıyafetimi düzelttim.

Kelimelerin üstüne tek tek basarak, "*Bunu. Yaparken. Ne. Düşünüyordun?*" diye sordum.

"Ben..." Sustu ve ilk kez söyleyecek bir sözü yokmuş gibi göründü.

Yavaşça dokunuşumdan kaçtı, dizlerinin üzerine çöktü ve bir avuç toprak aldı. Yüzündeki yarık izlerine bastırarak büyüsünün onu iyileştirmesine izin verdi. Cildinin kendini yeniden toparlamasını izledim.

Kanım yerine toprak kullanmayı tercih etmesindeki bir şey, beni sinirlendirdi.

"Ölebilirdin," diye hırlayıp elini tutmak için uzandım. Willow'u okula yönlendirirken önce arkasına, sonra Salem'la olan sınıra bakmasını göz ucuyla izledim.

Omzunun üzerinden bakıp, "Bunlardan kaç tane var?" diye sordu. Daha fazlasını aradığını fark ettim. Göğsümü kaplayan gerginlik biraz azaldı.

Onu kolumun altına sıkıştırarak, "Tam olarak saymadım," dedim. Adımları yavaş ve ölçülüydü, sanki yürümek tüm enerjisini alıyordu.

"Nedir onlar?" diye sordu.

Onu kollarıma alırken iç çektim. Kollarını boynuma doladı ama hareketleri ve teması çok daha tereddütlüydü. Sanki bana nasıl dokunacağından emin değildi, oysaki birkaç saat önce ellerini üzerime koymaktan hiç çekinmemişti.

Eziyet etmek ve kızdırmak için.

Ben onun hayatını kurtarmıştım ama o sanki canavar benmişim gibi davranıyordu.

"Lanetli olanlar," dedim bakışlarımı tuhaf, uyumsuz gözlerine çevirerek. Willow eşsiz bir bilmeceydi, benim iki soydan gelen cadımdı.

Çok ama çok uzun zamandır beklediğim biriydi.

"Onları kim lanetledi?" Bana bakarken yutkundu. Öne doğru eğildim ve onu yatıştırmak için burnumu onunkinin yan tarafına değdirdim. Ürkmüştü, onu rahatlatmama izin vermek yerine temastan kaçındı.

"Charlotte Hecate." Gücünü ilk kazandığı anlarda yarattığı canavarlardan geriye kalanlara baktım. "Şeytanla ilk anlaşmasını yaptığında, birdenbire sahip olduğu büyüyü kontrol etme yeteneği yoktu. Salem köyündeki adamlar, ormanda onu kovalayıp hapsetmek istiyorlardı. Ve elbette sonunda asmak için avlamaya çalışıyorlardı. İlk Lanetliler o adamlardı, sanırım sende onun kanını hissedebiliyorlar."

"Charlotte'ın anlaşmasından önce cadı davalarının nasıl başladığını hiç anlamadım," dedi Willow, onu Hollow's Grove'a geri götürdüğüm sırada ormana bakıyordu. Kairos beni arayıp Willow'un sanki hayatı buna bağlıymış gibi ormana doğru koştuğunu söylediğinde, daha kasabaya varmamıştım bile.

"Cahil adamların korkusu güçlü bir şeydir. Masum olduğu halde büyücülük yaptığı için Charlotte'ı öldürmek istediklerinde, o da kendisini suçladıkları şeyi onlara yapmaya karar verdi," diye cevap verdim ve Charlotte'ın yaşadıklarını düşünürken ormana doğru baktım. "Onlara sözlerini ve inançlarını yedirdi."

Willow ağzını açtı, dikkatimi dağıtacağını umduğu bir sonraki soruyu sormaya hazırlanıyordu. "Ben-"

"Sorularıma cevap vermekten daha ne kadar kaçmayı düşünüyorsun? Öncelikle ormanda ne yapıyordun, Willow?" Gözlerini kısıp kapatmasını izledim.

Sessizlik.

En sonunda, "Susannah beni bahçede köşeye sıkıştırdı. Ne olduğumu biliyor, Gray," dedi. Ardından tüm düşüncelerim sessizliğe gömüldü.

Bu her şeyi önemli ölçüde değiştirirdi. Hollow's Grove'un ön kapılarına yaklaşırken cevap vermedim. Küçük Cadım güvenli bir şekilde ofisime kapandığında ve çağrısına cevap vere cek bitkileri olmadığında, ona daha fazlasını soracaktım.

56

WILLOW

Duş aldıktan sonra Gray'in yatak odasından çıkıp odamdan benim için getirdiği kıyafetleri giydim. Çekmecelerindeki ve dolabındaki yedek takımlarıma nasıl yer bulduğunu düşünmemeye çalıştım, burada geçireceğimi düşündüğü gecelerin sayısını ima ediyordu.

Şifoniyerin önünden geçerken aynada kendime bir göz attım ve boynumun her iki yanındaki ısırık izlerini yokladım. Omuzları açık siyah kazağın altına giydiğim dantelli sutyen, onları gizlemek için hiçbir şey yapmamış, açıkta bırakmıştı. İçimde, Gray'in neyi açıkta bırakıp neyi saklayacağını seçtiğine dair bir his vardı.

Yatak odasında değildi, bu da bana bir sonraki hamlemi düşünmek için birkaç dakika tanımıştı. Kaçtıktan sonra buraya dönmek en kötü senaryoydu. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı ve tartışmamızdan sonra ortaya çıkmadığında, Susannah'dan korktuğumu ima ederek nereye kadar yalan söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Sıktır. Sıktır. Sıktır.

Kapıya doğru ilerledim, çekerek açtım ve oturma alanına adım attım. Kanepede Gray'den iz yoktu, bu yüzden başımı eğip bakışlarımı önümdeki zemine sabitledim. Koridora açılan kapıya doğru ilerlerken kaçış seçeneklerimi değerlendirdim.

Ormanın bir seçenek olmadığı açıktı.

"Nereye kaçıyorsun?" diye sordu, kapıya yaklaştığım sırada beni durdurdu.

Kapı tokmağına uzanmaya yeltenen elimi indirdim. Merakını gideremeyeceğini bildiğim üzgün, acınası bir gülümsemeyle masasında oturan Gray'e doğru dönerken ellerimin iki yanıma düşmesine izin verdim.

Parmaklarımla oynayarak, "Ben de tam yiyecek bir şeyler almaya gidiyordum," dedim. Elim taytımın kumaşına sürtündüğünde hareketi durdurmak için mücadele ettim. "Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Şu anda ilgilendiğim tek besin maddesini bana verebilecek durumda olduğunu pek sanmıyorum," dedi, yüzünü alaycı bir sırıtış kaplamıştı. Gülümsemesi normalde olduğu gibi gözlerine ulaşmıyordu. Değişen şeyin o mu, yoksa benim onu algılayışım mı olduğuna karar veremiyordum. "Otur lütfen. Öncesinde seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Masasının önündeki sandalyeye otururken dudaklarımı büzerek gülümsedim. Kıçım sandalyeye değdiği anda oturduğu yerden kalktı, yanıma doğru yürüdü ve masaya yaslandı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı ama hâlâ giydiği beyaz gömleği, katlettiği kurt adamların kanıyla lekelenmişti. Kol düğmelerini çözüp gömleğini sıyırdı, ön kollarını ortaya çıkarırken buna pek aldırmıyor gibi görünüyordu.

"Vay be... Fazla iyi davranıyorsun. Bu başım belada demek mi?" Yüzüme şakacı bir gülümseme yerleştirmeye kendimi zorlayarak sordum.

Ufak bir gülümsemeyle bana baktı. Saçmalıklarımı anladığında, dudaklarının arasından küçük ve kızgın bir soluk verdi.

"Duruma göre değişir. Seni cezalandırmamı ister misin, Küçük Cadı?" diye sordu ve masasının kenarını kavramak için uzandı. Tutuşu ahşap çatırdayana kadar sıkılaştığında sandalyemde kıpırdandım.

"Bundan zevk alacak mıyım?" Sahte bir kahkaha atarken nefesim titremişti.

Beni izlerken başını yana eğdi ve tek eliyle masayı bırakıp kurt adama fırlattığım bıçağı aldı. Bıçakla oynayıp onu diğer elinin başparmağına batırmak için kullandı. Yaradan kan aktı ve ileri doğru uzanarak parmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. Dudaklarımı yalama dürtüsüne direnerek yutkundum.

"Neden almayasın ki?" diye sordu.

Kahkaham boğazımda düğümlenirken yutkundum. "Elinde bir bıçak tutuyorsun," dedim dikkatle. Bakışlarım yakında kalbime saplanacağından endişe ettiğim keskin, sivri şeye kaydı.

Kısık sesle güldü ve bana doğru eğilirken bıçağı arkasındaki masanın üzerine bıraktı. "Seni ne zaman incittim? İkimiz de biliyoruz ki seni bu masanın üzerine yatırıp nefessiz kalana dek becerme ihtimalim çok daha yüksek. Belki o zaman, Kairos bana ormana gittiğini haber verdiğinde hissettiğim korkuyu anlarsın," diye homurdandı. Sesi alçalırken yüzündeki tüm nezaket kayboldu. Özenle takındığı o korunaklı insanlık maskesi düştü ve derisinin altında bekleyen acımasız canavarı ortaya çıkardı.

"Benim hoşuma gidecek kısım bu mu?" Ellerimi kucağıma yerleştirdim.

Hareketimi inceledi. Bu, baştan çıkarma planımın tamamı boyunca, aslında en başından beri nasıl davranmam gerektiğini gösteren eylemdi. Babama göre erkekler itaatkâr, sessiz kadınları tercih ederdi.

Bir de ben vardım.

Gray iç geçirdi ve ellerini oturduğum sandalyenin iki yanına koyarak öne doğru yaklaştı. Akıcı bir şekilde hareket etti, ayağa kalkana kadar vücudu aramızdaki boşluktan kaydı ve ben tamamen arkama yaslanırken yüzüme doğru eğildi. Beni sandalyeme hapsettiğinde tek görebildiğim oydu.

"Öğrenmek ister misin, aşkım?"

Altdudağımı dişlerimin arasına alarak yutkundum. O bu kadar yakınken ve sanki içimi görebiliyormuş gibi bakışları yüzümün her köşesini incelerken görevimi yerine getiremiyordum.

Susannah'nın içime yerleştirdiği şüpheyi görmüş gibi bakıyordu.

Ben cevap vermeyince, "Sana ne dedi?" diye sordu.

Cinsel yaklaşımlarına cevap verecek kelimeleri bulamadım çünkü midemde bir şeyler kasılsa da beynim bu fikre pek sıcak bakmıyordu.

Yutkundum. "Bana halamın bir portresiyle geldi. Kim olduğumu biliyordu," dedim, aldatmacamı gizlemeye yetecek kadar gerçeği söylemiştim.

"Peki bu nasıl oldu da sana ormana tek başına gitmek gibi inanılmaz derecede aptalca bir karar aldırdı?" diye sordu, çelik mavisi gözleri soğuk bir şekilde parlıyordu.

"Bana Hollow's Grove'dan ayrılır ve bir daha geri dönmezsem yaşamama izin vereceğini söyledi. Zaten buraya gelmek istememiştim. Gitmekte neden tereddüt edeyim ki?" diye sordum.

"Susannah okuldan ayrılmanı istiyorsa, neden seni kasabaya götürecek birini ayarlamadı?"

Buna ne diyebileceğimi düşünürken yutkundum. Onu diri diri gömme sürecinde olduğumdan benim için bir araç ayarlamış olabileceği aklıma bile gelmemişti.

"Belki de hayatta kalmamı istemiyordu ve o şeylerin ormanda benim icabıma bakmasına izin vermek, ellerini kirletmemenin bir yoluydu," dedim. Zaten uzun süredir düşündüğüm bir şeyi tekrarlamıştım. Sahip olduğum tek ailenin, beni bu şekilde ortadan kaldıracağını düşünmenin çok trajik bir yanı vardı.

Trajikti fakat şaşırtıcı olmayan türdendi.

"Hımm." Gray doğrulup sandalyenin kollarını serbest bıraktı. "Kairos," diye seslendi. Gray'in ofisinin kapısı, sanki adam diğer tarafta gizlenmiş ve Gray'in onu çağırmasını bekliyormuş gibi hızla açıldı. İçeri girip ellerini ceplerine sokarak bizi inceledi. "Bana ne gördüğünü anlat."

Kairos bana baktı. Yüzünü buruşturup Gray'in meraklı bakışlarına cevap vermek için döndüğü sırada gözlerinde bir özür vardı. "Susannah, Willow'u bahçeye kadar takip etti. Birkaç dakika sonra Willow koşarak ormana girdi."

"Peki ya Susannah? O şimdi nerede?" Gray derin bakışlarını üzerime dikmişti.

Düşüncelerim ivme kazandı ve kucağımda parmaklarımla oynarken avuçlarım terledi.

"Neden beni izliyordun?" Kairos'a daha dikkatli bakmak için omzumun üzerinden ona doğru döndüm.

"Çünkü ondan bunu ben istedim. Benim olanı korurum. Bu, kendi güvenliğini tehdit eden aptalca kararlar vermeni engellemek anlamına gelse bile," diye tersledi Gray. Herhangi birinin, oracıkta solup gitmesine neden olabilecek bir bakışla beni yerime sabitledi.

"Bana Susannah'yı getir. O bahçede Willow'a tam olarak ne söylediğini bilmek istiyorum. Görünen o ki küçük cadımdan gerçeği öğrenemeyeceğim," dedi ve Kairos'a emrini yerine getirmesini söyledi.

Diğer adam ayaklarının üzerinde sendeledi. Gözlerimi kapattım, sırada ne olduğunu biliyordum.

Kairos, "Sorun da bu zaten. Susannah'yı kimse bulamıyor. Gördüğüm kadarıyla bahçelerden hiç ayrılmamış," diye karşılık verdi.

Bakışlarının yüzümdeki ağırlığı, bende kendi içime kapanma isteği uyandırdı. Bir an sessizlik oldu. Bir kalp atışı ve kimsenin konuşmaya ya da hareket etmeye cesaret edemediği bir duraklama.

Gray'in sersemlemiş kahkahası anın sessizliğini bozdu ve uzanıp parmaklarının arkasını yanağımda gezdirdi. "Hilekâr cadıcık," diye mırıldandı, sonunda beni çenemden kavradı ve bakışlarımı onunkilere dikmeye zorladı. "Gözümün içine baka baka yalan söylerken bile akıl almaz bir güzelliğin var."

Dokunuşundan kaçarak, "Yalan söylemedim," diye karşı çıktım. "Susannah bana Hollow's Grove'dan ayrılmamı söyledi. Gittim çünkü gitmezsem bana yapacaklarından korkuyordum."

Gray elini yüzümden çekerek, "Ve bir kez olsun yardım etmem için bana gelmeyi düşünmedin. Bunun nedenini merak ediyorum," diye mırıldandı. "Bahçedeki toprağın altını arayın." Aldığı emirle birlikte Kairos'un gözleri büyüdü, başını salladı ve odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandığı anda Gray yavaşça iç çekti. Hava karanlık bir şeyle renklendi, masasının kenarına doğru adım atarken tüylerim diken diken olmuştu.

"Bu gerçekten utanç verici. Her şey hazır olana kadar bunları saklamayı umuyordum, böylece senin için daha az travmatik olacaktı."

Lucifer Morningstar'ın portresine yaklaştı ve parmaklarını altından geçirerek onu duvardan ayırdı. Menteşeler üzerinde sallanarak arkasındaki kasanın metalini ortaya çıkardı.

Tüm hislerim ayaklanırken nefesim boğazımda düğümlendi. Gray, elini kasaya dokundurarak biyometrik teknolojinin tüm parmak izlerini tanımasını sağladı. Kilit tıklayarak açıldı ve metale oyulmuş rünler parlarken Gray bana dönüp bakmadı bile. Kolu kavradı ve kasanın kapağını açtı.

Nefes alamıyordum.

Kasa açıldığı anda ciğerlerim ham, filtrelenmemiş bir güçle doldu. Kasaya uzandı, içinden çıkardığı şeye siyah bir sis perdesinin arkasından bakıyordum. Nefes nefese kaldım, acı içimi ikiye bölerken mideme kramplar girdi. İçimdeki her şey, yeni büyüye alışmak için yer değiştiriyor gibiydi. Oturduğum yerde iki büklüm olarak kıvrıldım.

Bu zamana dek hiç dokunamadığım şey...

Gray kasadan uzaklaşırken elinde kadife bir çanta tutuyordu. Çantanın rengi siyahın en koyu tonuydu, parmağını yüzeyinde gezdirdiği kumaş pürüzsüzdü.

Kemikler uyandı. Sırtım eğilip hemen ardından doğrulurken Gray'in çağrısına cevap vermek için hareketlendiler.

"Bunca zamandır sendeymiş," diye soludum. Gray masanın etrafından dolanırken elimi kolumun üzerinde gezdirdim. Kemikleri istemiştim, onların kaderimi tamamlamanın anahtarı olduklarını düşünmüştüm.

Şimdiyse onlardan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

Ayağa kalktım, beni içine çekmeye ve tüketmeye çalışan gücün altında dengemi yitiriyordum. Gray'in sesi bir kırbaç gibi inerken sandalyenin koluna doğru adım attım.

"Otur Willow," diye emretti. Sesindeki etkileme büyüsü beni sandalyeme geri oturttu.

Kemikleri bana uzattı. Beni izliyor, onları avuçlarıma almamı bekliyordu. Ömür boyu tam olarak bu an için eğitim almış olmama rağmen, onları istemedim.

Planladığı şeyde ona yardım etmek istemiyordum. Mavi gözlerinin beni süzüşüne bakılırsa eğer, bunun büyük bir şey olduğuna hiç şüphe yoktu.

Kötü bir şey.

"Kemikleri al, Küçük Cadı," dedi.

Elim, arzularıma rağmen onları alacakmış gibi uzandı ama parmaklarımı avucumun içine doğru kıvrılmaya zorladım. Onlara dokunmayı, onun şartlarına göre ellerimin arasına almayı reddediyordum.

"Hayır," dedim nefes nefese. Etkileme büyüsüne direnerek başımı salladım. Buna karşı koymak, elimi çantadan uzak tutmak için tüm gücümle savaşıyordum. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Tüm hayatın boyunca bunun bir parçasıydın," diye sessizce mırıldandı. Boştaki eliyle uzanıp bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Islaktı, ancak o zaman kemikleri almayı reddetme çabasıyla terlediğimi fark ettim.

Yuvalarına dönmelerine izin vermeyi reddetmek için çabalıyordum...

"O zaman, sanırım kendime yeni bir hayat yaratmamın zamanı geldi," diye homurdandım.

Gray'in dudaklarına yayılan gülümseme; acıma dolu, mizahtan yoksun, çarpık bir şeydi. "Seni çok uzun zamandır bekliyorum ve sabrım giderek azalıyor. Kemikleri öyle ya da böyle kabul edeceksin."

"Artık onları istemiyorum. Bana gerçeği söyleyene kadar olmaz." Ellerimi sandalyenin kollarına koydum. Etkileme büyüsüne direnmenin gücüyle tırnaklarımı tahtaya geçirdim.

"Ne istediğinin bir önemi yok. Onlar seni seçti," dedi ve çantanın kapağını açıp içine baktı. Yüzünü aydınlatan soluk morun yumuşak, titreşen ışığı sonsuza dek kâbuslarımda yaşayacaktı.

Boşta kalan eliyle beni saçlarımdan yakalayarak başımı arkaya çekti. Boynum geriye doğru büküldü, kollarım tutunacak bir parçasını bulma çabasıyla çırpındı.

"Gray!" Göğsüme sonsuz bir şeyin ağırlığını yüklerken mücadele ederek itiraz ettim.

Kemikler torbadan çıktığı sırada göğsümden güç fışkırdı. Yumuşak kadifeyi tenime doğru tuttu ve kemiklerin boynuma tırmanırken kendilerini değiştirip şekillendirmelerine izin verdi. Getirdikleri yakıcı acıyla savaşarak gözlerimi sıkıca kapattım. Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi sanki yeniden yaratılmak, yeniden doğmak gibiydi. Kemikler birbirlerine çarparak kırılıp yuvarlandı, en sonunda bir kolye şeklini alıp boynuma *yerleşti.*

Elimi uzatıp kemikleri çekiştirdim ve çıkarmaya çalıştım. Halam onu gördüğümde bunları kolye olarak takmamıştı ve annem de Hecate cadılarının taşıdığı bilinen çantadan bahsederken böyle bir şeyden hiç söz etmemişti.

"Neden?" Kemikler yerinden oynamayınca hırıldadım. Anlamıyordum.

Gray öne doğru eğildi ve ağzını dudaklarımın kenarına hafifçe dokundurdu. "Çünkü sen Hecate soyunun sonuncusu olacaksın ve o kemiklerdeki büyü de seninle birlikte ölecek, aşkım."

57

WILLOW

Ellerini saçlarımdan çekti, geriye çekilip bana zorla taktığı kemik kolyeye baktı. Onlara dokunmak için çekingen bir şekilde parmaklarımı kaldırdım, içimde yarattıkları his yüzünden irkilerek geri çekildim. Toprak büyüm; yaşam, olgunlaşma ve bahar gibi hissettirirdi. Bu ise sonbaharın yavaş yavaş çürümesi, tüm doğanın ölümü gibi hissettiriyordu.

Ayağa kalktım ve boynuma yerleşen kemiklere bakabilmek için kapının yanındaki aynaya yöneldim. Onlar atalarımın, benden önce gelen cadıların parmak kemikleriydi. Görünmez bir zincirle bağlanmış gibi sallanıyorlar, derimin üzerinde tek bir tabaka halinde sarkıyorlardı.

"Çok güzelsin," dedi Gray, sanki benimle birlikte aynaya girmeye niyetliymiş gibi yanıma gelmişti. Aynada onun yansıması yoktu, eli omzuma dokunurken bile bedeni mevcut değildi.

Gözümün soluk moru, tıpkı çantayı açtığında kemiklerin parladığı gibi parlıyordu. Yutkundum, kemiklerden birini kavradım ve boynumdan çekmeye çalıştım.

Gray sonunda uzaklaştı, masasının arkasındaki portreye geri döndü ve kasasını kapattı. İçinde başka ne hazineler olabileceğini, dünyadan ne saklıyor olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

O sırada Kairos, ofisin kapısını iterek açtı. "Onu bulduk. Bitkiler gitmesine izin vermek istemedi ama..."

Elimi uzattım ve Kairos'u boynundan yakaladım.

Kemiklerin büyüsü anında damarlarıma yayıldı. Aracı donakaldı, gözleri dehşet içinde bana bakarken vahşileşti, ardından bakışları boynumdaki kemiklere yerleşti.

Gray bana doğru bir adım atarak, "Bırak onu, Küçük Cadı," dedi. Etkileme büyüsü tenimin üzerinde kayarken içim öfkeyle doldu. Bakışlarımı ona çevirdim. Büyüsü asla içime işlemiyor ve beni itaat etmeye zorlamıyor gibi görünüyordu.

Büyünün Aracı'ya yayılmasına ve onu bir araya getiren dokuyu çözmesine izin verirken Kairos'a göz ucuyla bile bakmadım. Bedeni kayarak eriyip giderken Gray çenesini sıktı.

Bakışlarımı tekrar Kairos'a çevirdiğimde, yerde sadece çamurlu bir toprak birikintisi kalmıştı. Atamın ödünç verdiği şey, işte buydu.

Gray, "Buna hiç gerek yoktu. Sebep olduğun pisliğe bak," deyip burun kemerini sıktı.

Bana yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve sırtımı kapıya yasladı. Çıplak tenini bulmak için savaştım, yüzüne dokundum ve dişleri hazır bir şekilde saldırırken onu kendimden uzaklaştırmak için büyüyü kullandım.

Sivri dişi elimi deldiği sırada büyüyü avucunun içine akıtarak onu yok etmeye çalıştım. Gray, avucumun içine doğru gülümseyerek dilini açtığı yaranın üzerinde gezdirdi ve kanımı bir kez daha içine çekti.

"İçimde senin kanından çok fazla var, Küçük Cadı. Bedenimi yok edemezsin çünkü o kemikler beni, senin bir parçan olarak görüyor."

Kafamın içi ağaçların arasında dolanan bir rüzgâr gibi kükrüyor, bağlantıları kurarken zihnimin dallarını hışırdatıyordu. İlk tanıştığımızda benden beslenmişti. Eline geçen her fırsatta kanımı almıştı.

"Bütün bunlar, bununla mı ilgiliydi?" İkimizi işaret ettim.

Kemiklerle yaptığı ihanet yetmezmiş gibi sırf kanımı damarlarında taşıyabilmek için beni kullandığı, başından beri onu baştan çıkardığımı düşünmeme izin verdiği düşüncesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Hayır, Küçük Cadı," dedi ve sonunda elimi yüzünden uzaklaştırdı. Bedenini bedenime bastırdı ve zalim bir sırıtışla bana baktı. "Sen hiç beklenmedik bir sürprizdin."

Elini kaldırıp boynumdaki kemiklerle oynadığında arkamdaki duvara doğru ürkerek geri çekildim. Aramıza umutsuzca mesafe koymaya çalışıyordum.

"Çıkar onları," diye emrettim. Kemikle arasında küçük bir kıvılcım çaktı ve parmağını çekerken etini yaktı.

"Korkarım istesem bile bunu yapamam. Onlar artık senin hayatına bağlı ve ben kesinlikle hayatta kalmanı istiyorum," dedi Gray. Önümde eğildi, omzunu karnıma bastırdı beni baş aşağı sallanırken sırtına attı.

"İndir beni!" Çığlık atarak ona tekme atsam da kolu kalçalarımın arkasını sıkıca sardı ve beni olabildiğince hareketsiz tuttu.

Kemikler boynumda takırdıyor, çeneme dokunuyordu. Bir şekilde düşmelerini ümit ediyordum. Fakat onları bana bağlayan büyü, beni serbest bırakmayı reddediyordu.

Açık kapıdan dışarı adım attı. "Eğer geldiğin çamura geri dönmek istemiyorsan, sana dokunmasına izin vermemeni öneririm," dedi ve dışarıda bekleyen Aracı'ya emretti. "Susannah'yı Mahkeme odasına getirin ve Juliet'e kayıp parçaları getirmesini söyleyin."

"Ben... Tamam," diye mırıldandı diğer Aracı ve ayak işleri için koşturmaya başladı.

Gray'in gömleğini tuttum, pantolonundan çıkardım ve merdivenlerden inerken tırnaklarımı teninde gezdirebilmek için elimi gömleğinin içine soktum. Beni omzunda çekiştirdi ve Mahkeme salonuna doğru ilerlerken sakince ıslık çaldı.

"Keşke bıçağımı almasaydın," diye mırıldandım, sesim nefret doluydu. Gray, merdivende dönerek beni omzuna iyice yerleştirdi ve aceleyle merdivenlerin geri kalanını inmeye başladı. "Az önce tüm planları mahvolmuş biri için fazlasıyla neşelisin."

"Mahvolmak mı?" diye alay ederken merdivenlerin sonuna ulaştı. "Susannah'nın tek yaptığı, beni daha dar bir zaman çizelgesinde çalışmaya zorlamak oldu. İster inan ister inanma, sana karşı nazik olmaya çalışıyordum."

Beni ayaklarımın üzerine indirip elimi tuttu ve karanlık koridorlarda bana rehberlik etti.

"Bana yalan söyleyerek mi? Doğuştan gelen hakkımı benden saklayarak mı?" Tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Acımasızdı, kaçamayacağım bir kafes gibiydi.

"Evet," dedi ve çarpık bir zevkle dans eden çelik mavisi bakışlarıyla bana döndü. "Olaylar bu şekilde gelişmek zorunda kaldığı için öfkeliyim çünkü yapmak üzere olduğum şey için benden nefret etmeden yürüyüp gidemeyeceksin."

Yutkundum, ayaklarımı hareketsiz kalmaya zorladım. Beni taşların üzerinde sürüklerken durdu ve bıkkın bir iç çekişle bana doğru döndü.

"O zaman yapma. Doğru olan şeyi yapmaya karar vermek için hâlâ vaktin var."

"Doğru olan şey," diye alay etti Gray, ay ışığının içeri süzüldüğü pencereye bakıyordu. Mahkeme odasına giden koridor boştu, kapılar daha önce hiç görmediğim bir şekilde ardına kadar açılmıştı. "Susannah'nın cadıların ölmesine izin verip yeni bir çağa yol açma planı gibi mi?"

"Bunun doğru olduğunu hiçbir zaman söylemedim," diye tersledim. "Crystal Hollow halkının, burada inşa ettiğiniz her şeyi yok etmeye kararlı olmasında ne var? Burası bir cennet olabilirdi, bunun yerine bir lanet oldu."

Gray, "Crystal Hollow her zaman ihtiyacım olan şeyi elde etmek için bir basamaktı," deyip beni Mahkeme odasının kapısına doğru yönlendirdi. George çemberin ortasında volta atıyor, kendi kendine mırıldanarak ileri geri yürüyordu.

"Pek çok şeyin bu kategoriye girdiği izlenimini edindim," diye mırıldandım.

George sonunda yüzünü bize döndü. Boynumdaki kemikleri görünce çenesi açıldı ve Susannah'nın, benimle ilgili yaşadığı aydınlanmayı paylaşmadığı yüzünden hemen anlaşıldı.

"Willow..."

Gray arkamdan geldi, kolunu belime doladı ve parmaklarının arkasını çenemde gezdirip saçlarıma doğru sokulurken beni kendine çekti.

"Pek çok şey öyle," diye onayladı, sözleri bana verdiği acıya rağmen yumuşak bir okşamayı andırıyordu. "Ama sen asla, Küçük Cadı. Sen her şeyin anahtarısın. Bunca yıldır beklediğim şey tam olarak sensin."

Avucunun düz kısmını göğsüme değen kemiklere dokundurdu. Zamanla keskinleşen kenarlar derime baskı yapıyor, etimi sıyırdıkça kanımı çekiyordu.

"Willow!" George bana doğru tek bir adım atarak itiraz etti.

Gray elini ona doğru kaldırdığında Üst Meclis'in diğer yarısı olduğu yerde donup kaldı. George, Gray'in ona doğru gönderdiği saf, karanlık gücün ağırlığı altında dizlerinin üzerine çöktü.

Gray elini George'a doğru savurarak, "Yalnızca bir Hecate, bir Aracı yapabilir ve yalnızca Charlotte'ın soyundan gelen bir çocuk halkını emanet ettiği Üst Meclis'in yozlaşmasına son verebilir," dedi.

İskelet figürü arkasındaki duvara doğru uçtu, kemikleri taşa çarptı ve Gray beni bıraktıktan sonra bile orada sabit kaldı.

"Büyüme dokundun," diye fısıldadım ve kemiklere dokunmak için bir elimi kaldırdım.

Birinin, kanında olmayan bir şeyi yönlendirebilmesi daha önce duyulmamıştı. Gray Mahkeme'deki dairenin merkezini bulduğunda beni öksürerek konuşmak zorunda bıraktı. Ama benim büyüm kanımdaydı, onun vücudunu dolduran kanın aynısıydı. Döşemedeki bir kapağı kaldırdı ve zemini iterek altındaki bir şeyi ortaya çıkardı.

"Charlotte'ın büyüsünü nereden *aldığını* sanıyorsun?" diye sorup çömeldi ve yerdeki aynayı incelemeye başladı. Ayna tavanı yansıtıyordu, tepesinde kadın başı olan bir daire şeklinde kıvrılıyordu. Onu hemen tanıdım.

Gray'e fırlattığım kâğıt tutucudan.

Aynaya bakıp, "Bu da ne?" diye sordum. Bir sonraki hareketime karar vermeye çalışıyordum. Kaçmanın benim için en iyisi olduğu izlenimine kapılmıştım ama Gray'in dikkatini dağıtacak bir şey bulana kadar fazla uzaklaşamayacağımı da biliyordum.

Gray'in, Susannah'yı alması için gönderdiği Aracı, Üst Meclies'in kırık kemiklerini peşinden sürükleyerek odaya girdi.

Susannah inleyip sızladı, iskelet formu yavaşça kendini onarmaya çalışıyordu.

İçimde, canlı canlı gömülmesinin daha iyi olacağına dair bir his vardı.

Yutkundum ve ona doğru bir adım attım. Gray'in eli bileğimi kavradı ve bakışlarımı onunkilere sabitlerken hareketsizce durdu. Göz ucuyla Susannah'nın karanlığı kullanışını, bir yığın düğüm haline getirişini ve kemiklerini tekrar birbirine bağlamak için çırpınışını izledim. Gray, onu George'un yanındaki duvara doğru fırlatıp tavana asarken, Susannah'yı getiren Aracı aynanın yanındaki yere iki şey bıraktı.

Onlara baktım, ne olduklarını anlamaya çalışırken kalbim çılgınca atıyordu. Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Bir kalp.

Eğer şüphelendiğim şey buysa, koyu mavimsi mor etin şimdiye kadar çürümüş olması gerekirdi. Öğürdüm, gerçeğin farkına varmamla birlikte dehşete kapıldım. Yanındaki et parçası daha az tanımlanabilirdi. Gray'in beni tutarken elimin titremesine engel olamadım.

"Bu bir karaciğer," diyerek sessiz soruma cevap verdi.

İki..

Bir kalp ve bir karaciğer.

Midemden yükselen safrayı geri yuttum, kanım kulaklarımda uğulduyordu. "Ne yaptın sen?"

38

WILLOW

İkinci kurbandan bir şey alınıp alınmadığını sormak aklıma gelmemişti. Orada ölü bir şekilde yatarken bunun bir önemi yokmuş gibiydi ve...

Cehennem.

Gray parmaklarıyla çenemin altını kavrayıp bakışlarımı onunkilerle buluşturduğunda irkilerek gözlerimi yerde yatan organlardan ayırdım.

"Neden?" Bakışlarında herhangi bir pişmanlık belirtisi arayarak sordum. "Sen... O gece banyoma geldiğinde... Benim için endişelenmiş gibiydin."

"Senin gibi saf küçük kızlara yalan söyleme konusunda yüzyıllardır tecrübeliyim," diye mırıldandığında kelimeler göğsüme çarptı ve daha derin bir acının kök salmasına neden oldu.

Juliet odaya girdi, kalan on yeni öğrenciyi alana yerleştirirken yanında başka bir Aracı vardı. Gray hemen eğildi, atılan organları eline aldı ve onları yerdeki aynanın üzerine yerleştirdi. Dişi Aracı, yeni öğrencileri etrafımızda bir çember oluşturmaya zorlarken tüylerim diken diken oldu.

"Ne yapıyorsun?" Bakışlarımı üzerine diktim.

Annemin evinden dönerken arabada tanıştığım o esprili kadın gitmişti, işine devam ederken ağzı sert bir çizgi halini almıştı.

Gray benden uzaklaşarak cadılardan ilkine yaklaştı. Elini uzatırken kız olduğu yerde sindi. Ayakları hareket etmesine izin vermese de geri çekilmişti. Juliet mutlu bir şekilde bıçağı onun eline tutuşturdu ve Gray, bıçağı genç cadının boğazında yavaşça gezdirirken bakışlarımı yakalamak için bana doğru döndü.

"Hayır!" İleri doğru koşarken çığlık atıyordum.

Gray, bir elini kaldırarak beni boğazımın ön kısmından yakaladı ve karşı koymaya çalıştığım halde beni orada sabit tuttu. Sahip olduğu katıksız güç... Karşısında bir şansım olduğunu düşünmeme izin vermişti.

Beni havaya kaldırırken ayaklarım yerden kesildi, cadı bir gümbürtüyle yere düşerken yana doğru adım attı.

"Beyin," dedi duygusuzca. Dehşete düştüğüm sırada Juliet başını salladı, yere düşen cadının yanına eğilip vücut parçasını aldı.

"Neden?" Gray'in beni sabit tuttuğu elini tırmalayarak hırıldadım. Son verdiği hayatı umursamadan, bıçağını başka bir boğazın üzerinde sürüklemesini dehşet içinde izledim. Ruhun gittiğini, hayatın sona erdiğini ve ölümün onu ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

Parmaklarım karıncalandı, henüz nasıl kullanacağımı bilmediğim büyü parmaklarımın arasından akıyordu. Gray büyümün teninde parladığını hissetti ve kenara çekilip bir sonraki cadıya doğru ilerlerken bana sırıttı.

Zalim bir gülümsemeyle, "Dışarı çıkıp benimle oynayacak mısın, Küçük Ruh Çağıran?" diye mırıldandı.

Boğazları ustalıkla kesmesinin bir önemi kalmamıştı. O alev alev yanan bakışlara odaklandığımda ve beni kandıran adama

–benim türümü öldüren bir katile– karşı nefretten başka bir şey hissetmediğimde, cadıların varlıkları sona erdi.

"Halan, kalçasına takılı o kemiklerle etkileme büyüsüne karşı koyabilecek birkaç kişiden biriydi. Çığlık atma şekli rüyalarımdan çıkmıyor."

Sessizlik kafamın içinde kükrüyor, sağır ediyor ve öldürmediği birkaç cadının ince iniltilerini bastırıyordu. Başka bir boğaz, başka bir kesik.

"Sen az önce ne dedin?" Göğsümdeki boşluk giderek büyüyordu.

"Diyorum ki halan beni yok etmek için geldiğinde ve bana elini bile süremeden boğazını kestiğimde çığlık attı," diye tekrarladı. Bıçağının bir sonraki boğazı kesmesini izledi ve bu sefer çok daha yavaş hareket etti. Ölüm, nihayet cadıyı ele geçirmeden önce cadının her bir deri parçasının kopuşunu hissetmesine izin verdi.

Cadı, o gece bana saldıranlardan biriydi. Gray'den ekstra bir ilgi görüyor olması şok edici olmalıydı.

"Neden? Halam bir Hecate cadısıydı. Onu neden öldürdün?" Nefesim kesilerek sordum. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Hiçbiri akla yatkın değildi.

Gray, son cadının boğazını kesti ve beni geriye, ortadaki aynaya doğru götürdü. Juliet, Mahkeme odasının zeminini daire şeklinde kaplayan cesetlerin organlarını toplamaya devam ederken aynanın hemen yanında durdu.

Beni serbest bıraktı ve ben ona bakarken dizlerimin üzerine yığılmama izin verdi.

"Loralei'nin Meclis'le geçirdiği her an, babanın varlığına yönelik bir tehditti. Meclis'in onun doğumuyla ilgili gerçeği öğrenmesi riskini göze alamazdım. Annenle tanışmadan ve sana katkıda bulunmadan önce olmazdı."

Uzanıp beni yakaladı ve ayağa kaldırarak kendine doğru çekti. "Kanlarını akıt," deyip tek elini kaldırarak Üst Meclis'in asılı durduğu yeri işaret etti. Tek bir kelime bile etmemişlerdi, konuşamadıklarına inanamıyordum. Olanları doğal olmayan bir sessizlik içinde izliyorlardı.

"Onlar kemikten başka bir şey değil. Kanları akıtılamaz," diye cevap verdim başımı sallayarak.

"O zaman sanırım önce onlara vücut vermen gerekecek," dedi ve serçeparmağını boynumdaki kemiklerden birinin kenarına dokundurdu. Mürekkepli, karanlık büyü bir anda ortaya çıkarak Susannah'ya doğru bir kırbaç gibi fırladı. Kemiklerinin etrafını sararak onu bize yaklaştırdı ve Gray parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. "Sana borçlu oldukları şeyi geri al, Küçük Cadı."

"Hayır." İtiraz edercesine başımı salladım. "Senin gibi olmayacağım. Onlar gibi olmayacağım."

Gray, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve eğilerek tenime doğru fısıldadı. "Bence istesen de istemesen de olacaksın. Lütfen beni, seni zorlamak zorunda bırakma. Bunun için benden nefret edeceğini ikimiz de biliyoruz ve ikimiz de bunu istemeyiz."

"Kendi adına konuş, Müdür Thorne," diye tersleyip dokunuşundan uzaklaştım.

Boynumun yan tarafına doğru iç geçirdi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Willow. Sabah olduğunda, bana bakmaya dayanamadığın zaman bu anı hatırla. Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim." Acımaya yakın bir ifadeyle ağzını şakağıma dokundurdu. "Onu getirin," dedi ve diğer Aracılardan birine bakmak için döndü.

Kemikler yüzünden Loralei'yi zorlayamamıştı. Artık beni de zorlayamayacağını fark etmiştim.

"Kimi getirecekler?" Odaya baktım. Bana zarar vermek için ve beni kendisi gibi bir canavara dönüşmeye zorlamak için kimi kullanabileceğini düşünmeye çalıştım.

Iban.

Koridorlara açılan kapıya baktım ve arkadaşa en yakın olduğum şeylerden biri haline gelen erkek cadıdan bir iz aradım. Gray'le aramızda olduğunu varsaydığı şeyi onaylamadığından şüphelenmeme rağmen, beni bu yüzden yargılamamıştı.

Tribün odasına iki kişi girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Babamın yüzü, yanındaki küçük figüre rehberlik ederken kibirle çarpılmıştı. İçimdeki her şey dururken bıçağı Ash'in boğazının hemen önünde duruyordu.

"Hayır."

"Sana söyleneni yap. Söz veriyorum, kardeşine hiçbir şey olmayacak," dedi burnunu yanağımda gezdirerek.

Nefesim kesilmişti, babam odanın kenarındaki yerini alırken nefes alamıyordum. Ash'in bakışları benimkilerle buluştu, kahverengi gözlerindeki dehşet, içimde her zaman yumuşak tutacağıma yemin ettiğim bir şeyi sertleştirdi.

İçimdeki yaşam kıvılcımını öldürüp, onu çürümeye ve yıkılmaya terk ettim.

Babama, "Bunun için seni öldüreceğim," diye hırladım. Boynumu kıvırırken çenem gerildi.

"Merak etme, bebeğim. Bu tehdidini gerçekleştirecek kadar uzun yaşamayacaksın," dediğinde kahkahası tenime çarptı.

Gray bir elini kemik kolyeye dokundurdu ve keskin bir soluk alıp dikkatimi tekrar ona çekti. Eğildi, gülümseyerek kulağıma fısıldadı. "Sana söyleneni yaparsan onu öldürmene ve öfkeni dindirmen için gerektiği kadar diriltmene izin veririm."

"Peki ya sana duyduğum nefret ne olacak? Seni de öldürebilecek miyim?" Arkama geçip kollarını bir kez daha belime doladığında yüzümü buruşturdum.

Bana sarıldı, içinde var olan o karanlık büyü benimkini yüzeye çıkardı. Elimin üzerine kendi elini koydu ve avucumu Susannah'ya bakacak şekilde havaya kaldırdı. Kemikleri iyileşmeye başlamış, yüzündeki dehşeti seçebilmeme yetecek kadar eski haline dönmüştü.

Büyü karanlık dallar halinde ilerlerken kemikleri çiğ, kanlı etle kaplanmıştı. Gray, bıçağını avucuma doğru kaldırıp derimi keserken büyü onun etrafını sardı. Kanım aşağı damladı, karanlık dallar büyüdükçe onu yuttu.

Susannah'nın göz çukurları opak bir etle doldu, kasları bacak kemiklerini sardı. Gray, diğer elimi George'a doğru kaldırdı ve yüz hatları yeniden hayatla dolarken aynı şeyi yaptı. Bir bedeni ele geçiren çürümeyi tersine çevirmek iğrenç bir işti; vücutları kan, irin ve organlardan oluşan bir karmaşaydı.

Susannah, sonunda deriyle can bulacakmış gibi göründüğünde, Gray, ellerimi aşağı indirip büyüyü bozdu. Yeni oluşan et, vücutlarından eriyerek bir sıvı halinde yere düştü. Kalın, yapışkan kan zeminde kayarak aynanın hemen üstündeki havuzda toplandı ve organ yığınının arasındaki boşluğu doldurdu.

George, etinin son parçası da yok olurken başını salladığında geriye kemiklerinden başka bir şey kalmadı. Diğer yarısıyla yüzleşmek için döndüğünde bir anlığına parladılar, Üst Meclis birbirine doğru uzandı.

Parmaklarının ucu sadece ufak bir dokunuşla birbirlerine değdi ve Üst Meclis, kemik tozuna dönüştü. Bir zamanlar işgal ettikleri alana dehşet içinde baktım; ancak Gray, beni kendisine doğru döndürdüğünde dikkatimi başka yöne çevirdim.

Elini omzumun üzerine koyup hissettiğim paniğe karşı beni sabitlerken gözleri benimkilerden ayrılmadı. Ne yaptığını, sırada neyin olduğunu bilmemek benim için katlanılamayacak kadar fazlaydı. Bıçağın ucunu karnıma bastırdı ve beni sıkıca tutarken bıçağı yavaşça ileri doğru itti.

Bıçak derime saplanıp beni deldiğinde nefesim kesildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, bıçağı kabzasına kadar iterken alnını benimkine yasladı. Kesiğin açıldığı yerdeki yanma beni tüketirken hırıldayarak nefes nefese kaldım. "Yakında hepsi bitecek."

İhanet, neredeyse bıçak kadar canımı yakıyordu. Sanki kalbimde asla iyileşmeyecek bir delik açmış gibi hissettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ona baktım, bıçağı yukarı çekip yarayı daha da büyütürken acı içinde inledim.

Nefes alamıyordum.

"Gray," diye mırıldandım, o bıçağı çekip kenara fırlatırken ayaklarımın üzerinde sallanıyordum.

Parmaklarını karnımda açtığı deliğe sokarak, "Bu kısımdan pişmanlık duymayı beklemiyordum," dedi.

Ash, odanın diğer ucundan çığlık atarken Gray'in tutuşuna doğru çekildim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Gray'in eli bıçağın açtığı boşluğu doldururken bakışlarını gözlerime dikmişti, içeride bir şeyi tuttu ve yavaşça çekerek karnımdan kurtardı.

Çıkardığı kumaş kanla lekelenmiş, kıvrımlı ve dar bir şeyin etrafına sarılmıştı. Dişlerini bileğine geçirip ağzıma bastırdı ve iyileşmem için gereken kanı bana sundu.

Açtığı yarayı iyileştirmek için.

Çünkü siktiğimin herifi beni *bıçaklamıştı*.

Ellerimle karnımı kapatıp kanamayı durdurmaya çalışırken debelendim ve kendimi geri çektim. "Bu da ne böyle?"

Dehşet içinde rünlerle kaplı kumaşa baktım. Semboller siyaha boyanmıştı ve kanımın parlak kırmızısına karşı keskin bir şekilde göze çarpıyorlardı. Gray, bileğini ağzıma dayamaya devam ederek beni kanını daha fazla içmeye zorladı ve soruma cevap vermeden önce karnımın iyileşmesini bekledi.

Kumaşı açarak tek bir kaburga kemiğini havaya kaldırıp gülümsedi.

"Kan ve kemik," diye karşılık verdikten sonra organ ve kan yığınıyla yüzleşmek için geri döndü. Kaburgayı havaya kaldırdı. Ben de dehşet içinde, arkasındaki kanın girdap oluşturmasını izledim. Bir daire çizerek dönüyor, gittikçe yükseliyor ama aynanın sınırları dışına çıkmıyordu. Gray, bir kez daha bana baktı ve kaburgayı fırlatmak istercesine kolunu geriye doğru kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdım, tam kaburgayı fırtınanın içine fırlatırken ona doğru bir adım attım.

Kemik kanı emerken boşlukta mor bir ışık patladı. Kan yere aktı, buharlaştı ve aynanın yüzeyinde duran bir kadının şeklini ortaya çıkardı. Üzerinde koyu renk kumaştan, sıvı gibi görünen parlak bir elbise vardı.

Yüzünü tavana doğru kaldırmıştı, ben şok içinde ona bakarken çenesi yavaşça aşağı doğru eğildi. Saçları, aynı koyu kızılkestane tonundaydı.

Gözlerini yavaşça açtı. Her biri, soluk bir mor kıvılcımla parlıyordu. Gülümsedi, yüzündeki ifade sert çizgilerini yumuşatıyordu.

"Merhaba, Willow."

50

WILLOW'

Üst Meclis'in kanının kalıntıları, elbisesinin ipeğinden damlarken kadına bakakalmıştım. Yanından geçerken Gray'in koluna dokundu ve onu, içimdeki her şeyin donmasına neden olan bir aşinalıkla sıktı. Yanından geçtiği sırada oyalanmadı, yavaş ve istikrarlı adımlarıyla aramızdaki mesafeyi aşarak tam önümde durdu.

Genç bir el yüzüme doğru uzandı, bana bakıp gülümserken yanağımı kavradı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım, omzunun üzerinden Gray'in etkileşimimizi dikkatle izlediği yere baktım.

"*Bence anlıyorsun,*" *dedi kadın. Elini yüzümden çekti.* Ellerimi avuçlarının arasına alınak için indirirken, bir parmağını kemiklerden oluşan kolyenin üzerinde gezdirdi.

Durakladım, sanki içimi görüyormuş gibi görünen ve o yaşlanmayan gözlere baktım. Beni başka hiç kimsenin anlamadığı veya anlayamayacağı şekilde anlıyor gibiydi. Aramızdaki bağı *ya da o bakışların ağırlığının içimde bir şeyleri nasıl titrettiğini* açıklayamazdım.

"Charlotte?" diye sordum, gülümsemesi genişlerken bakışlarım dişlerine kaydı.

Ben ona öylece bakarken o, başını sallayıp ellerimi sıktı. Charlotte Hecate'yi diriltmenin ne anlama geldiğini ya da neden bu kadar önemli olduğunu anlamamıştım ama ben daha fazla soru soramadan babama dönüp ters ters baktı.

Babam, "Kız kardeşimi geri getireceğine yemin etmiştin!" diye bağırdı. Gray'e dik dik bakarken yüzü öfkeden kızarmıştı. Aracı hiç etkilenmemişti, sanki sivri ucunu ona saplamaya çalışacağımdan korkuyormuş gibi yerden aldığı hançerle tırnaklarının altını temizliyordu.

Yapardım, bu *iyiliğin* karşılığını ödemeye kararlıydım.

Charlotte, babama doğru ilerledi, yavaş adımları ürkütücü ve korkutucuydu. Tek elini kaldırdığında, babam nefes nefese kaldı. Ash'in boğazına dayadığı bıçağı bıraktı ve derisini tırmalarken kendi boğazını kavradı. Kendisine elini bile sürmeden onu boğan cadıdan kurtulmaya çalışıyordu.

"Sadece saf kötülükle dolu bir adam kendi kızına zarar verir," dedi Charlotte.

Ash, babamın yanından fırlayarak çemberin ortasına doğru koştu. Göğsüme çarparak beni ayaklarımın üzerine indirirken onu kollarımın arasına aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Low," diye mırıldandı, küçük bedenini sarsan yüksek sesli hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Şşşt," diye fısıldadım, kendimi yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmeye zorladım. Bunu göremeyeceğini, kendini göğsüme çok şiddetli bir şekilde gömdüğünü bilsem bile önemli bir hareketmiş gibi hissettim. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum, iyi olacaksın."

Charlotte'ın babama yaklaşmasını izlerken ona sıkıca sarıldım. Ayağını Mahkeme odasının zeminine vurduğunda, taşlar

ve fayanslar yerinden ayrıldı. Onunla babam arasında açılan çukur küçük ve sıkışıktı, babamı gömleğinin arkasından yakalamak için etrafından dolaştı.

"Karanlıkta yaşamayı sevip sevmediğini görelim bakalım," diye homurdandı ve onu çukura fırlattı.

Kadın elini çukurun üzerinde sallarken babam çığlık attı, etrafını sarmak için kayan toprağı pençeledi. Taşlar ve fayanslar yavaşça kendilerini onardılar, hiçbir hasar kalmayana kadar çukurun tepesine yayıldılar.

Charlotte, babamı okulun altındaki toprağa gömmüştü ve bakışları benimkilerle buluşup çenesini dikleştirdiğinde her şeyi bildiğini anladım.

Biliyordu. Babamı hayal kırıklığına uğrattığımda onun bana neler yaptığını biliyordu. Bodrumunun köşesinde tuttuğu, tek çıkış yolunun ayaklarımın dibindeki kilitli bir kapıdan geçtiği tabut şeklindeki küçük oyuğu biliyordu.

Tahtadaki çatlaklardan süzülen toprağın yüzüme nasıl dokunduğunu biliyordu, karanlığın ruhuma nasıl yerleştiğini biliyordu.

Yutkundum, o gelirken ayağa kalktım. Ash bacaklarıma yapışıp kollarını sıkıca bacaklarımın etrafına doladı ve bırakmayı reddetti. Charlotte yaklaşırken bildiklerim hakkında tek kelime etmedim, nazikçe bir elini kardeşimin başının üzerine koyup önünde eğildiğinde, aramızda bir anlayış oluştu.

"Juliet seni şimdi babana götürecek, Böcek," dedi.

Başımı salladım, kolumu omzuna daha sıkı sardım ve onu kendime doğru çektim. Charlotte'ın bakışları bana bakarken anlayışlı ve hüzünlüydü.

"Beni tekrar veda etmek zorunda bırakma," diye yalvardım.

"Bu veda sonsuza kadar değil, sadece şu an için," dedi omzumun üzerinden Aracı'ya bakarak. Ben ona bakıp tekrar başımı sallarken Juliet öne çıktı ve Ash'e elini uzattı.

"Yapamam," diye fısıldadım.

Charlotte önümde ayağa kalktı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmağını gözlerimin altında biriken yaşların üzerinde gezdirdi. "Henüz kaderini gerçekleştirmedin, hayatım. Sen bunu yapana kadar burası onun için güvenli değil."

Gözlerimi kapattım ve yüzümü aşağı eğerek dudaklarımı Ash'in başının üstüne bastırdım.

"Hayır, Low," diye yalvardı, Juliet elini tutup onu nazikçe çekiştirirken yalvarıyordu.

"Seni seviyorum," dedim, boğazımda yükselen hıçkırıkla savaşmaya çalışırken burun deliklerim alevlendi. Duygu yoğunluğuyla birlikte gelen sonsuz gözyaşı selini kontrol etmeye çalıştım. "Seni her zaman koruyacağım, korunman gereken kişi ben olsam bile."

"Low!" diye bağırdı ve Juliet onu kollarına çekerken elime yapıştı.

Ona nazik davranıyor, sanki benim için olduğu kadar onun için de değerliymiş gibi sarıp sarmalıyordu. Bakıştık, sanki sözlerimi duymuş gibi başını sallayarak beni anladığını belirtti.

Eğer ona bir şey olursa, bedenini ayırır ve iblis ruhuyla haftalarca oynamak için onu bir çemberin içine hapsederdim.

Ona aynı şekilde tutunmadığımda, Ash'in parmakları benimkilerin arasından kaydı. Teninin her bir parçasının benimkilere değdiğini hissettim.

"Seni geri getirme konusunda üzerime düşeni çoktan yaptığımı sanıyordum," dedim, sesimdeki melankoli bana bile tuhaf geliyordu. Kendimi bu kadar boşlukta hissetmem, içimdeki

kuyuya hapsettiğim boşluğun yükselip beni bütünüyle yutması doğal değildi.

Ama ne anlamı vardı ki?

Tüm hayatım kemikleri bulmaya çalışarak geçmişti ve *nedenini* bile bilmiyordum.

Elimi avuçlarının arasına almadan önce, "Ben senin kaderin değilim," diye karşılık verdi. Beni yerdeki aynaya doğru götürdü ve camdaki yansımalarımıza baktık. "Ben sadece, bundan sonra olacaklardan sağ çıkabilmen için *kocanın* bir hediyesiyim."

Boştaki elini omzumun üst kısmına koyup aynanın önünde dizlerimin üzerine çökmem için bastırdı. Aynadaki yansımasına bakarken şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"Be-benim bir kocam yok," deyip gülümsemesinin ensemdeki tüyleri diken diken etmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Parmaklarını kazağımın kenarının altından geçirip kumaşı yana doğru çekerek şeytanın gözünün görünmesini sağladı. Parmağını işaretin ortasına doğru bastırdı ve öne doğru eğilerek aynadaki bakışlarımla buluştu. "Bu işaret aksini söylüyor."

Yutkundum, aynanın karşı tarafına geçip diz çöktü. Benimle yüzleşirken izlediği yolu takip ettim. "Çok fazla sorum var. Bunların hiçbirini anlamıyorum. O kemik benim değildi. Nasıl oldu da-"

Gray arkamda durup, "Onu oraya doğduğun gece koydum," diye cevap verdi. Parmağını şeytanın gözüne dokundurduğunda o keskin acı yüzeye çıktı. "Charlotte, uzun zaman önce her zaman seninle birlikte olacağından emin olmamı istedi."

"Ben... Ama *neden?* Bunların hiçbiri mantıklı değil," diye sorduğum sırada Charlotte, aynanın karşısından ellerimi avuçlarının içine aldı.

Başparmaklarını ellerimin arkasına sürterek, "Benim pazarlığımın bedeli sendin, Willow," dedi.

"Aracılar pazarlığın bedeliydi," diye karşı çıktım.

Charlotte üzüntüyle başını sallayarak, "Aracılar dikkat dağıtmak içindi. İblislerin insanlara zarar verme kabiliyetlerini sınırlamak adına, onları Cadılar Meclisi'nde kalmaya zorlamak için kullandığım bir yöntemdi. Şeytanın bana verdiği büyü için talep ettiği bedel asla onlar değildi. O her zaman sendin," dedi. "Sadece iki soyun, iki büyünün çocuğu mührü açabilir."

Aynaya, camı çevreleyen taşa oyulmuş kadının yüzüne baktım. "Neden orada senin yüzün var?" diye sordum. Kelimelerimdeki bir şey şüphe uyandırıyordu. İçimdeki bir şey, noktaları birleştirmeye ve parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Tekrar bak. Bu *benim* yüzüm değil, hayatım," dedi artan korkumu doğrulayarak. Charlotte ellerimi camın hemen üzerinde durması için yönlendirirken Gray arkamda durdu, varlığı güçlü ve sağlamdı.

Taşın içindeki kadın bana bakıyordu, yüz hatları o kadar tanıdıktı ki onları her gün görüyordum. Giydiği elbise ve taç daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve bu noktada bağlantıyı kuramamıştım.

Ama o bendim, taşa oyulmuştum. Ben doğmadan kaç yıl önce olduğunu sadece Şeytan biliyordu.

Charlotte, elimi tutup aynaya bastırdı ve ben neler olduğunu anlamaya çalışırken diğer elim onu takip etti. Acı parmaklarımın uçlarında patladı, sanki ellerimi cehennemin alevlerine sokmuşum gibi yanıyordu. Charlotte, ellerimi kendi elleriyle kaplarken ayna beni diğer taraftan çekiyordu.

Yüzü beni tüketen acının aynısıyla buruşurken, "Ne yaparsan yap, ben söyleyene kadar bırakma," dedi. Alevler kollarıma yayıldı, tenimde iz bırakmadı ama bedenimi iki büklüm eden acıdan farklı değildi. "Bunu yaparsan ölürsün."

Ayna ellerimin altında paramparça olup altımızdaki dipsiz çukura düştü. Sonsuza kadar devam etti, düştükçe karanlığa karıştı. Tek bir ışık parladı, büyünün yayılması gibi uçurumun içine yayılıyordu. Büyüyen çukura doğru inerken yavaş yavaş, adım adım spiral bir merdiven dizisi belirdi. Ancak ışık dibe değdiğinde gördüğüm şey karşısında dehşete kapıldım.

Ellerimi çekiştirerek, "O zaman bırak da öleyim," dedim. Ayna gitmiş olsa da beni bırakmıyordu.

"Yaşamalısın. Yaşamalısın çünkü yaptığım şeyi düzeltmek için tek umut sensin," dedi Charlotte, yaratıklardan ilki ayağını alt basamağa koyarken sesi dehşet içindeydi. "Çok özür dilerim."

Şok edici kırmızı gözlerini bana çevirip yavaşça merdivenlerken çıkarken neredeyse insana benziyordu. Bir yarasanın kanatları omuzlarının etrafında kıvrılıyor, o tırmanırken neredeyse yere sürtünüyordu. Neden uçmadığını bilmiyordum fakat cehennemin çukurlarını dünyaya açan büyüyü bir kez daha bırakmaya çalışırken yutkundum.

Beelzebub merdivenlerin tepesine tırmandı, bir elini Mahkeme odasının zeminine koydu ve boynunu eğerek kendini yukarı çekti. Dışarı çıkarken kanadının derimsi dokusu yanağıma değdi ve onu takip eden kişinin hareket edebilmesi için öne doğru adım attı.

Satanus onun arkasından geliyordu, vücudu daha önce gelen kanatlı varlıktan daha büyüktü. Göğsü iki adamın toplamından daha genişti, bedeni ise gördüklerimin hepsinden daha uzundu. Kendini çukurdan yukarı çekerken hafifçe küçülse de başının üstündeki boynuzlar yine de onu diğerlerinden ayırıyordu.

Ardından Leviathan geldi, arkasında bir tür karyolanın ucunu taşıyordu. Taşıdığı direğin etrafına sardığı parmakları

uzun ve cılızdı. Parmaklarının arasında çok fazla ağ vardı. Pençeleri korkunçtu, sanki derinliklerden koparılmış gibiydi. Ama ciğerlerimdeki nefesi çalan karyolanın üzerinde uyuyan figürdü.

Yüzüstü yatarken kanatların olması gereken yerde açık, kanayan yaralar vardı. Gray'in ofisindeki portreyle birebir aynıydı. Belphegor karyolanın diğer ucunu taşırken bile hareket etmedi, göğsü inip kalkmadı. Lucifer'ı manevra yaparak yukarı kaldırdılar ve çukurdan çıkardılar. Önümdeki karyolada yayılmış yatan erkek formu ölüydü, yaşamdan tamamen yoksundu.

Ama şeytan ölemezdi.

"O neden bu halde? Neden hareket etmiyor?" Charlotte'a sordum. Çukura bakmayı reddettim ve Cehennem'in yedi baş iblisinden geriye kalanların diyarlar arasındaki deliğe doğru ilerleyişini izledim.

Mührü kırdığımda açtığım deliğe doğru ilerleyişlerini...

Hüzünle gülümsedi, dehşete düşmüş bakışlarımı yumuşak bir ifadeyle karşıladı.

"Çünkü tatlım, onun ruhu zaten burada."

40

WILLOW

Ben, Charlotte'a bakıp sözlerini anlamlandırmaya çalışırken Mammon ve Asmodeus da çukurdan çıktılar. Gray elini omzuma atıp tenimdeki şeytan gözünün izine dokunduğunda, Charlotte'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. Sarsıldım. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm ve dokunuşundan uzaklaşarak öne doğru ilerledim.

O çelik mavisi gözleri beni izliyordu, anlayışlı bakışlarını üzerime dikerken hiçbir özür dilemedi. "Bir keresinde bana gerçek adımı sormuştun," derken kelimelerindeki zalimlik içime işliyordu. "Cevabı duymaya hazır mısın, *karıcığım*?"

Öne doğru döndüm. Çenem gerilmiş, dişlerim birbirine kenetlenmişti. Bakışlarımı Charlotte'a çevirdim.

Hayır.

Charlotte, tekrar gülümseyerek parmaklarını ellerimin üzerinde sıktı. "Artık bırakmanın zamanı geldi," dedi aşağıdaki çukura bakarak. Daha küçük iblisler merdivenlerden yukarı tırmanıyor, baş iblisler onlarla savaşmak için artık orada olmadığından yüzeye çıkıyorlardı. Büyüyü bırakmazsam lanetlilerin ruhları yeryüzüne yayılacaktı ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Charlotte'ın bacakları yavaşça buhara dönüştü ve Mahkeme odasında rüzgâr olmamasına rağmen uçup gitti.

Başımı iki yana sallayıp, "Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedim. Giderek daha fazla parçası yok oldu ta ki havada süzülen kolları, başı ve boynundan başka bir şey kalmayana kadar.

Onu geri getirmek için yapılan tüm fedakârlıklara rağmen aynanın büyüsünde kayboldu.

"Lütfen gitme," diye yalvardım, bana karşı nazik olan tek kişiye tutunuyordum. Bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

Onu buraya getirmek için göze alınan şeyler düşünüldüğünde, bunu yapacağından nasıl bu kadar emin olduğumu bilmiyordum. Sadece yapacağından emindim.

"Ben her zaman seninleyim," dedi. Elini benimkinden çekti, teni artık toza dönüşmüştü.

Diğer elini de çektiğinde, "Hayır," dedim.

"Şimdi Willow!" diye bağırdı.

Ellerimi tüm gücümle çekerken yüzümü buruşturdum. Mühür beni sıkıca tuttu. Gray kollarını belime doladığında, çığlığım onunkiyle birlikte yankılandı. Beni geri çekti ve yeniden şekillenirken ellerimi camdan ayırdı.

Charlotte rüzgârda kül olurken huzurla gülümseyerek gözden kayboldu.

Gray'in dokunuşundan kaçtım, aynanın onarılmış camına baktım ve içinde sadece kendi yansımamı buldum. Boynumun etrafındaki kemikler sanki onun gidişini hissetmişler gibi titriyor, boğazımdan bastıramadığım boğuk bir hıçkırık yükseliyordu.

Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına dolayarak sıkıca sarıldım. Arkama dönüp, dünyaya saldığım yedi canavara bakmaya cesaret edemedim.

İçlerinden, yukarı ilk çıkan yanıma geldi ve görmezden geldiğim bir el uzattı.

"Buraya gel, Willow," dedi Gray. O sesteki çelik gibi emir, öfkemi yüzeye çıkarıp dehşetimi yok etti.

"Bunun için seni *asla* affetmeyeceğim." Uzattığı eli görmezden gelerek feryat ettim.

"Affedeceksin," dedi yumuşak bir sesle, parmak uçlarını yanağımda gezdirerek dikkatimi üzerine çekti. "Zamanla insan hayatının ne kadar geçici olduğunu anlayacaksın. Aslında ne kadar önemsiz olduğunu... Tanıdığın herkes ölüp toprakta çürürken sen ve ben burada olacağız. Hafızanın solması için zaman verilirse, her şeyin affedilebileceğini göreceksin."

"Ben insanım. Ben de diğerleri gibi öleceğim," deyip ayağa kalktım ve uzattığı eli görmezden geldim.

Elimi tutmak için uzanarak, "Uzun süre bu şekilde kalmayacaksın," dedi.

Beni, Lucifer'ın uyuduğu karyolaya doğru yönlendirirken bu sözlerdeki vaadi ya da geleceğim için ne anlama geldiklerini düşünemiyordum. Onu, Cehennem'den çıkardıktan sonra sırtüstü yatırmışlardı, yanına yaklaştığımızda uyuyan yüzü görünüyordu.

Üzerinde sadece, kalçalarına sarılmış basit bir siyah pantolon vardı. Gözlerim gövdesinden ve terden parıldayan kaslarının üzerinden geçti. Ardından yüzüne daha yakından baktım. Omuzları ince belinden daha genişti.

Yüzü tanıdıktı, sanki Gray'in Aracı vücudu, onun suretine göre şekillendirilmişti. Gözümün önünde duran gerçekler, onlardan kaçma umudumu tamamen yıktı.

Lanet olası şeytanın ta kendisini becermiştim.

Yutkundum, elimle ağzımı kapattım ve etrafımızı saran diğer altı iblis lordunu görmezden geldim.

Aracı bedenin yapamadığı şey, önümdeki iblis lordunun ruhani güzelliğini tam olarak yakalayamamaktı. Bilinçsiz haliyle bile sahip olduğu varlığı ifade edememişti.

Gray, elimi tuttu ve göğsüne yasladı. Gömleğinin düğmelerini açtığını ve çıplak tenine dokunmamı istediğini fark ettim.

"Beni *bedenime* koy," dedi. Kelimeleri hem bir emir hem de vücuduna bakarken bir ricaydı.

Elimi geri çektim. "Aklını mı kaçırdın sen? Hayır!" diye bağırdığımda elimi göğsüne bastırdı. Kemiklerimin birbirine çarpmasına yetecek kadar irkildim.

"Bugün, şimdiden bir düzineden fazla kişi öldü," dedi ve elini uzatarak neredeyse boş olan Mahkeme odasını işaret etti. Cadıların cesetleri hâlâ yerdeydi ama babamdan, Üst Meclis'ten ya da Charlotte'tan hiçbir iz yoktu. "Sana söyleneni yapmanı sağlamak için buna kaç tane daha ekleyeceğimi düşünüyorsun?"

Bu isim yanlış gelse bile, "Lütfen Gray," diye mırıldandım. Sanki hâlâ kendime yalan söylüyormuş gibi hissediyordum.

Bu, onun adı değildi.

Nazik bir sesle, "Seni bu bedende sevemem," dedi. Elimi avucunun içine alıp, diğer bedeninin göğsünün üzerine koydu. *Gerçek bedeninin.* "Ama kendi bedenimde sevebilirim. Seni hak ettiğin gibi sevmeme izin ver, Küçük Cadı."

Bu sözlerini ciddiye almadım, *bunu* önemsediğine bir an bile inanmadım. Bedenini geri almakla elde etmeyi umduğu şeyin, benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Yine de kemiklerin büyüsü parmaklarımın arasından geçip vücuduma yayılırken gözlerim kapandı. Varoluş amaçlarını gerçekleştirmelerini izlemeye dayanamıyordum. Tek umudum, ona istediğini vermenin bazı hayatları kurtaracak olmasıydı.

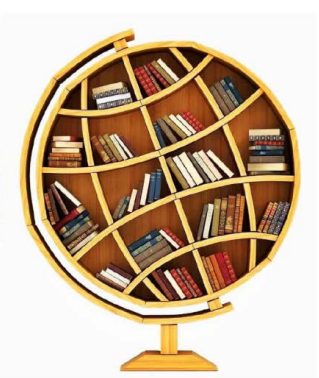
Gray yanıma yığıldı, gözlerim fal taşı gibi açılırken Aracı formu yere düştü. Dönüp yataktaki bedene baktım, canlanıp hayata geri döneceği anı bekliyordum.

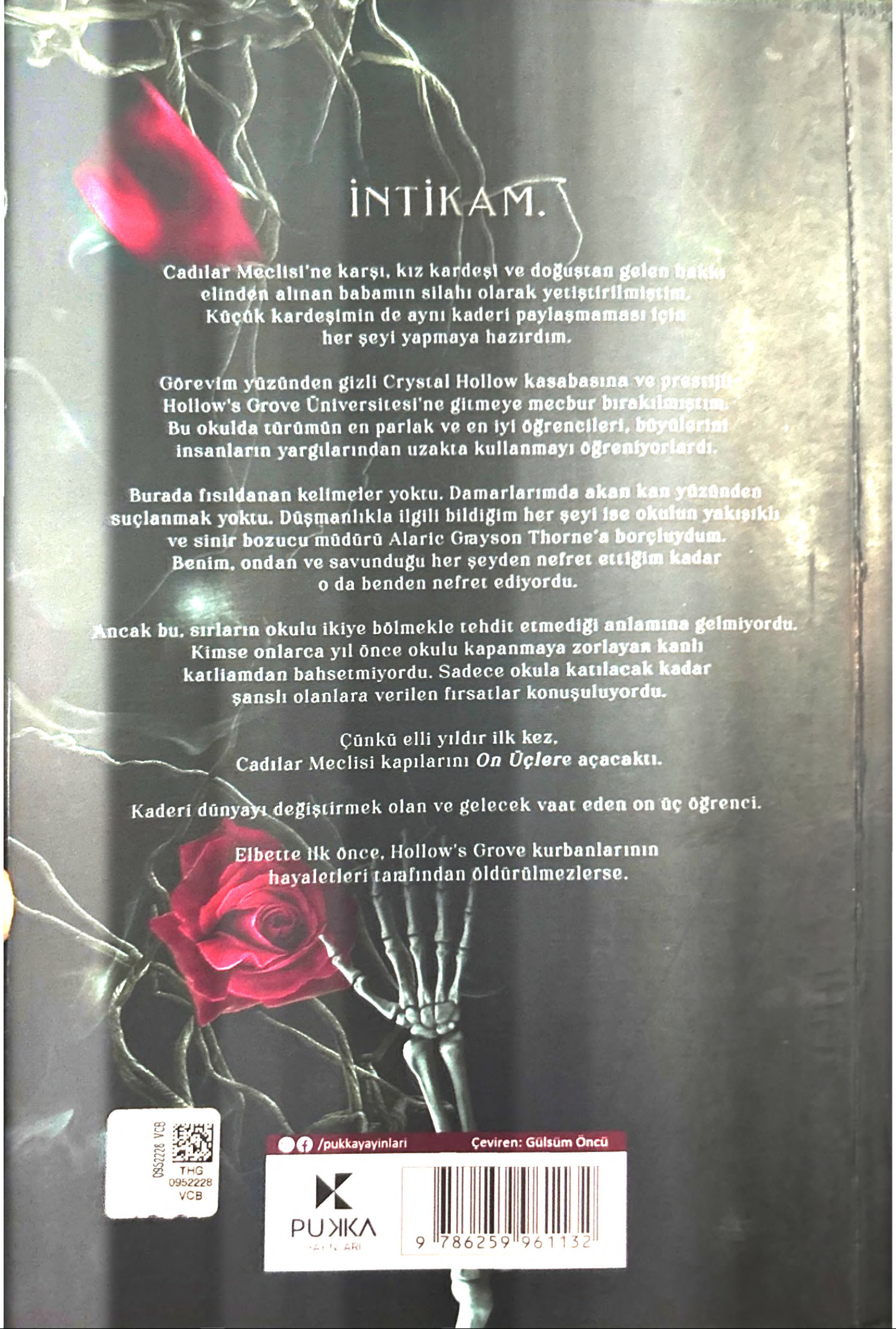
Aldığı ilk nefesle birlikte göğsü genişledi.

Ve Lucifer Morningstar, altın rengi gözlerini açtı.

Son... Şimdilik.

İNTİKAM.

Cadılar Meclisi'ne karşı, kız kardeşi ve doğuştan gelen hakkı elinden alınan babamın silahı olarak yetiştirilmiştim. Küçük kardeşimin de aynı kaderi paylaşmaması için her şeyi yapmaya hazırdım.

Görevim yüzünden gizli Crystal Hollow kasabasına ve prestijli Hollow's Grove Üniversitesi'ne gitmeye mecbur bırakılmıştım. Bu okulda türümün en parlak ve en iyi öğrencileri, büyülerini insanların yargılarından uzakta kullanmayı öğreniyorlardı.

Burada fısıldanan kelimeler yoktu. Damarlarımda akan kan yüzünden suçlanmak yoktu. Düşmanlıkla ilgili bildiğim her şeyi ise okulun yakışıklı ve sinir bozucu müdürü Alaric Grayson Thorne'a borçluydum. Benim, ondan ve savunduğu her şeyden nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyordu.

Ancak bu, sırların okulu ikiye bölmekle tehdit etmediği anlamına gelmiyordu. Kimse onlarca yıl önce okulu kapanmaya zorlayan kanlı katliamdan bahsetmiyordu. Sadece okula katılacak kadar şanslı olanlara verilen fırsatlar konuşuluyordu.

Çünkü elli yıldır ilk kez, Cadılar Meclisi kapılarını ***On Üçlere*** açacaktı.

Kaderi dünyayı değiştirmek olan ve gelecek vaat eden on üç öğrenci.

Elbette ilk önce, Hollow's Grove kurbanlarının hayaletleri tarafından öldürülmezlerse.

0952228 VCB
THG
0952228
VCB

/pukkayayinlari
Çeviren: Gülsüm Öncü
PUKKA
9 786259 961132